

Proxima aestate, quum seposito paullisper lexico Passowiano deliberarem, quidnam potissimum argumenti studiis meis conveniens tractandum eligi posset, ut muneri laetissimo sollemnia Portae natalicia indicendi pro mea parte satisfacerem, commode allata M. H. E. Meieri commentatio epigraphica secunda animum, modo in Boeotiam evolantem modo promissi olim onomatologi Graeci particulas quasdam condere temptantem, non invitum ad lapides revocavit Atticos. In iis rursus perlustrandis ut abhinc annis duobus aliquamdiu versatus eram, non sine voluptate quadam dulcis iuventae memor qua ante quattuor lustra primum id litterarum genus attigi, ita iam denuo inscriptiones Atticas, quotquot edito Corporis Boeckhiani volumine primo longe lateque a multis per multos libros sparsas et vage disiectas nancisci potui, studiose excussi opellaeque in iis vel restituendis vel interpretandis positae documentum hac scribendi opportunitate data cum doctis communicare statui. Huius igitur industriae etsi auctor mihi quodammodo fuit Meierus, cuius etiam titulos quosdam in levioribus certe resarcire studui, longissime tamen ab ea a fui vanitate, ut cum viro ingenii ac doctrinae fama splendidissimo certamen inire temere conarer, nec qua in re laudem modestiae vener in ea ipsa re impudentem me esse, sciunt qui me norunt. Sed satis ego habebo, si vestigia ducis illius certissimi secutus ac more meo liberius per omnem epigraphices quasi campum excurrans hic illic aliquid ad unum alterumve monumentum redintegrandum contulisse nec hariolatus esse a peritis harum rerum existimatoribus iudicabor. Quamquam enim tituli Attici ii qui sunt de rebus gravioribus, quo in numero habentur tabulae trierarchicae et rationes quaestorum Minervae et civitatum tributiarum catalogi, a celeberrimo studii epigraphici conditore ita sunt quum emendati tum illustrati, ut nihil fere addi possit, plurimae tamen terrae illius exstant inscriptiones, in quarum et instaurationem et explicationem cum aliqua prosperi successus spe liceat operam impendere. Atque ab hac cura ne id quidem debet detertere incommodum, quod multorum sane lapidum, aequae longae diei atque hominum barbarorum iniuria, ea hodie est conditio, ut quamvis improbo labore ad integritatem revocari nequeant. Nam adeo ex mancis illis atque partim tantum perspectis titulis haud raro eliciuntur quae rectiori et pleniori alicuius antiquitatum generis cognitioni insperato egregie conducant. Sed iam penes lectores esto iudicium, num mihi contigerit, ut vel in emendatione titulorum fautricem haberem criticen quam dicunt coniecturalem vel nova quaedam proferrem scitu non indigna ad vitamque Graecorum quum privatam tum publicam rectius aestimandam idonea. Finem praefationis capio a iucundissimo gratum animum testificandi officio. Prae ceteris autem amicis et fautoribus, qui supellectile litteraria me adiuverunt, praedicandus mihi est nunc ut anno MDCCCXXXVII, quum Syllogen inscriptionum Boeoticarum edidi, Ludovicus Rossius. Is enim et Ephemeridis Archaeologicae in his oris rarissimae usum quoties vellem mihi concessit, nec pauca apographa quae ipse olim in Graecia confecerat misit liberalissime. Huic igitur viro, quem quamvis adversa valetudine correptum animo erecto haec studia ad communem fructum egregie exercere laetamur, gratias ago quantas possum maximas.

Caput I.

Quod in fronte huius commentationis posui monumentum quum antiquitatis non dubiae gratia tum argumenti, si recte perspexi, gravitate ita commendatur, ut facile locum principem tueri posse videatur.

§. I. Marmor est Athenis repertum, quod Pittakisius asservat domi suae. Unus quod sciam Rangabes titulum male affectum edidit in *Antiquités helléniques* vol. I. p. 366 n. 294. Nec promiscuus videtur usus lapidis esse; Rossius certe eum se non vidisse per litteras mihi significavit.

ΑΙ

ΕΡΕΧΘΕΙΣΕ

ΘΙΡΡΟΞΕΡΕΣΤΑΤ

ΜΡΡΥΤΑΝΕΙΟΙΡΡΟΤ Ε ΟΙ

5 ΑΤΑΤΑ ΠΙΑΡΕΙΤΑΤΟΙΣ Ρ

ΤΟΝΟΣΙ ΑΝΕΙΕΑΡ ΑΤ Α Ο

ΑΙΑΥΤΟΙΣΙΤΕΝΣΙ ΣΙ Ε

ΝΡΑΡΑΘΕΝΑΙΟΝΚ ΤΑΤ ΑΟΜ

10 ΗΟΨΟΛΙΟΝΑΝΗΕΛ Ε

ΨΙΤΕΣΙΝΚΑΙΤΟΙ ΟΝΗΟ

ΥΤΟΙΣΚΑΤΑΤΑ ΚΑ

ΕΡΥ ΟΙΕΗΙΣΘΜΟΙΕ ΕΜ

ΨΙΤΕΝΣΙΤΕΣΙΝΕΝΡΡΥΤΑΝΕ

ΟΣΤΕΙΣΙΤΕΣΕΙΚΑΤΑΤ

15 ΟΥΡΡΥΤΑΝΕΙ ΙΝ ΟΣ

ΕΛΕΤΙΝΕΡΛ ΕΚΑΣΙΣΥ

ΙΚΕΣΟΣΙ ΙΟΙΡΣ Σ

ΙΣΤΕΛΛ ΕΑΡ ΕΝ

ΡΕΡΙΤΣ Ε

Σ

Formam litterarum eam esse, quae titulum ad Olympiadem 86 accedere probet, annotavit editor, id quod ita verum est, ut monumentum in spatium illud temporis incidat, quod fuit inde ab Olymp. 86 usque ad Olymp. 94, 2, v. Franz. *Elem. epigr. gr.* p. 125. Dispositionem versuum *στοιχῶδόν* factam esse etsi non est proditum, dubitari tamen non potest. Sed de argumento non prorsus mihi cum editore clarissimo convenit. Is enim propter repetitum *σκήσεως* nomen (v. 7. 10. 13. 14) decretum haberi ad v. 4 censet, quo viro nescio cui de patria bene merito victus in prytaneo tribuatur. At ipsa illa repetitio ad aliam deducit sententiam. Nam in quibus titulis honorariis *σκήσις ἐν πρυτανείῳ* uni alicui datur, qui tituli satis multi supersunt lapidibus incisi, constanti usu eius honoris semel fit mentio sub finem fere decreti. Hinc singulare quiddam fragmento nostro subesse suspicatus vel ex miseris eius laciniis demonstrare posse mihi videor, decretum fuisse non de uno aliquo homine sed de universo illius honoris genere, ita quidem ut classes

quaedam partim certe etiam nunc satis perspicuae eorum constituerentur, quibus *σιτήσεως* beneficium publice concedendum esset. Contrarium igitur fuit psephisma Cephisophontis nescio cuius, qui *ὑπὲρ τοῦ εἰσθῆναι τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως* rogationem tulerat, teste scholiasta ad Aristoph. Ran. 944, Meier. comment. de vit. Lycurgi p. CII, 2.

Iam ab initio quid lacumis haustum sit, ex formula decretorum aetate quae Euclide superior est usurpari solita satis probabiliter potest conici, v. Boeckh. Oecon. civil. Ath. t. II. p. 50, Franz. El. ep. gr. p. 319. Fuerint autem fere haec: *ἐπὶ τοῦ δεῖνος ἄρχοντος καὶ ἐπὶ τῆς βουλῆς ἢ ὁ δεῖνα πρώτος ἐγραμμάτευεν, ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ*. In litteris v. 1 *ΑΙ* reliquias nominis archontis exstare putet aliquis: atque *Καλλία* eponymi fuerunt Olymp. 92, 1 anno ante Christ. 412 et Ol. 93, 3 sive 406, *Ἀλκαῖος* Ol. 89, 3 i. e. 422, *Ἀλεξίας* Ol. 93, 4 = 405. Verum omnis coniectura admodum est incerta, quum ne id quidem exploratum sit, archonti in praescriptis locum fuisse. Sequitur ex more *φυλὴ πρυτανεύουσα* v. 2: *Ἐρεχθίδης ἐπρυτάνευε*; deinde scriptum erat: *ὁ δεῖνα ἐγραμμάτευεν*, tum epistatae nomen v. 3: *Ξάνθιππος ἐπεστάνει*. Ita enim supplere malui quam: *Ἄνθιππος*, quod nomen si fuit omnino (Syll. inscr. Boeot. p. 34, Eph. arch. n. 1038, 12, Papii lex.) certe raro usurpatum est. Sed illum hominem cave filium Periclis fuisse opineris, nam is ante patrem diem supremum obiit, Sintenis. Plutarch. Pericl. 36 p. 249, Rangab. p. 399. Alium civem Atticum ea aetate in re publica versatum non novi; est tamen nomen illud in Attica non infrequens, v. Pap. lex., C. I. G. n. 155, 22. n. 250. n. 950, ubi propter anaglyphum virum exprimens qui calceum manu tenet Cavedonius in Annotazioni al Corp. Inscr. Gr., Modena 1848, p. 34 sutorem agnoscit, tab. trierarch. X. e. 58. Excidit denique rogatoris nomen: *ὁ δεῖνα εἶπεν*. Post haec sollemnia praescripta decreti ipsius verba legebantur, suspensa illa a verbo *εἶπεν* v. 4: *δεδοσθαι* vel *εἶναι σίτησιν ἐμὴ πρυτανείῳ* *πρω[τον μ]ε[ν τ]οῖ[ς] — — κατὰ τὰ [πάτ]ρια*. Hic ubi iam ad ipsam rem pervenimus, peropportune accidit, quod nuper Meierus de victu in prytaneo publice praebito uberrime exposuit in Comm. de vit. Lycurgi p. XCI sqq. Qui tamen homines primi *τῶν ἐν πρυτανείῳ σιτουμένων* esse hoc loco iubeantur, pro certo dicere ego non queo. Illud *κατὰ τὰ πάτρια* (Van den Es Adnot. ad Lycurgi or. in Leocrat. Lugd. Bat. 1854, p. 11), quod quin recte emendaverim non dubito, suadere sane videtur, ut vel de magistratibus ut archontibus, vel de sacerdotibus, vel de utrisque more patrio munere perfunctis praeceptum esse arbitremur. Aperte altera eorum qui honorandi sint classis initium capit a v. 5: *ἔπειτα τοῖς*. — Iam rimanti mihi tradita elementa et quaerenti, qui tandem hic commemorati fuerint homines, in mentem venit Harmodii et Aristogitonis, quorum stirpi virili idem ius concessum fuisse nemo ignorat; v. Meier. p. CVIII, cui illorum non tantum maximi natu sed omnes masculi posterii ad id honoris videntur pervenisse. Atque quum clausula v. 5: *ΤΟΙΣ* *P* tum initium v. 6: *ΤΟΝΟΞ* aliquo modo coniecturam confirmant, si quidem, quum lacuna v. 5 tres litteras capiat, posito *Φ* pro *P*, concedis scriptum fuisse: *ΤΟΙΣ[ΙΝΑ]Φ[ΗΑΡΜΟΔΙΟΚΑΙ ΑΡΙΣΤΟΓΕΙ]-ΤΟΝΟΞ*. Ad *τοῖσιν* confer *αὐτοῖσι* v. 7 atque ex inscriptionibus eiusdem fere et paullo etiam antiquioris aetatis haec: *Ἀθηναίοισιν* C. I. G. n. 71. b. 11. 28, qui titulus Rossio iudice vetustior est Olympiade 82, Neue Jahrb. f. Phil. 69, 5 p. 525 n. 24, Boeckh. Oec. civ. t. II p. 337 n. XVI. I. B. 1, p. 340 n. XVI. 2. 7; *τοῖς ἀκολούθοισιν καὶ δούλοισιν*, C. J. G. n. 71. b. 8;

τοῖς ἐπιστάτησιν Boeckh. l. l. p. 340 n. XVI. 2. 1, p. 343 n. XVI. 3. 2. *μυρίασι δραχμαῖσιν*, Boeckh. l. l. p. 748 n. XXI, 38. *μυστηρίοισιν* C. J. G. l. l. 33. *τοῖσι μύσθησι καὶ τοῖς ἐπόπτησιν*, ibid. 5. *ἐν τῆσιν αὐτῆσι πόλεσιν*, ib. 30. 25. Boeckh. l. l. p. 748 n. XXI, 14. 43. Nec praeter poetas scenicos scriptoribus eiusmodi formae inusitatae fuere aut in codicibus prorsus oblitteratae sunt, v. Krueger. ad Xenoph. Anab. I, 4, 18 ed. a. 1826, Schneider. ad Platon. Civit. t. I p. 222 et Additam., Lips. 1854, p. 18. Illud vero οἱ ἀφ' Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος petitum est ex Leptinis rogatione: ἀτελῆ μηδένα (εἶναι) πλὴν τῶν ἀφ' Ἀρμ. κ. Ἀρ., Demosth. 20, 29. 127. 128. 160, neque aliter ipse orator dixit 19, 250. Longe diversam viam ingressus Rangabes interpretatur v. 6 . . . τὸν ὄστ[ις] ἂν ἦ ἢ γο[α]ματέα; sed nec quae sit sententia apparet, nec ὄστ[ις] sine spiritu aspero scriptum aut simplex M nominis γοαματέος in hoc quidem titulo ferendum videtur. Ego quid deinceps insculptum fuerit, nescire me fateor; certe de verbo ἐγο[α]μα[ο] cogitari nequit, quandoquidem tria elementa, ΑΦΞ, non videntur suppleri debere, ΑΨ autem propter litterae Ψ usum excluditur. V. 7 supplementum est Rangabis satis probabile: καὶ ἀν εἶν[αι] αὐτοῖσι τὴν σί[τη]σι[ν] τὴν ἐν τῷ πρυτανείῳ. Idem v. 8. dedit: τῶν Ἀθηναίων κα[α] τὰ τ[ὰ] νε[νο]μισμένα, verum ab initio aperte fuit: — ν παρ Ἀθηναίων, nec τὰ νενομισμένα magnam habet veri speciem. Tum v. 9 vix prospere illi cessit lectio: ὅς πολ[λ]ῶν ἂν Ἐλ[λή]νων. Rectius fortasse emendaveris: ὁ ἀν οὗ [Α]πόλ[λ]ων ἀνέλλ[η], ut particula aliqua (ὅταν) vel pronomen relativum particulae ἂν coniunctum regere verbum videatur, aut ἀνέλλ[ε]. In quo verbo composito quod spiritum intermedium servatum esse sumpsit, feci id ad scripturae normam antiquiorem sed ea in qua versamur aetate aliquoties etiamtum observatam, v. Franz. El. ep. gr. p. 126, Mehlhorn. Griech. Gramm. p. 16, 1. Exemplum est τριήμιπλόδιος in titulo Olymp. 92, 4 ante Christ. a. 409, C. J. G. n. 160. A. 12. §. 2. a, atque ἀνέλόμενος legitur in tabul. Heracl. I, 168 (120) C. J. G. n. 5774 t. III. p. 696. Videtur autem de Apolline sermo esse Delphico, cuius monitu nescio quibus σίτησις data fuerit. Et commemorari certe hic potest Cleomantis sive Aenetus (O. Jahn. Archaeol. Aufsätze p. 191 n. 122)? Delphus, cui Athenienses quod dei responsum de Codro clam secum communicasset et ipsi et posteris victum perpetuum in prytaneo praebuisse dicuntur, v. Lycurg. c. Leocr. §. 85. 87. Quodetsi fabulosam hominis memoriam et suspectum vel beneficium illud ad posteros propagatum Meierus censet l. l. p. C et CVIII, tamen narrationi, cui Grotius, Geschichte Griechenl. t. I p. 407, 49 interpr. Meissner., fidem habere videtur, aliquid certe veri subesse crediderim. Fieri enim opinor potuit, ut multis saeculis post homo Delphus, qui se ex genere amici illius Atheniensium esse diceret, operae a proavo scilicet praestitae mercedem et exigeret et ferret. Atque aliquanto post Lycurgum archon Delphorum Κλεόμαντις ὁ Ἀίνωνος in titulo comparet Delphico Curtii Anecd. Delph. n. 9, 1 et cognominis, nisi idem est, hieromnemon Delphis n. 42, 4. V. 11 Rangabes proposuit: ἀντοῖς κατὰ τὰ [δεδι]κα[σ]μένα?, parum probabiliter. Nee v. 12. verum vidit haec modo afferens: ἐπ[ὶ] τῷ Ἰσθμῷ, in Isthmo civem qui honoretur excelluisse suspicatus. Manifesta enim haec esse arbitror: ἢ Πυ[θ]οῖ ἢ Ἰσθμοῖ ἢ [Ν]εμ[έ]α. In hoc magnorum sollemnium recensu excidit haud dubie: Ὀλυμπίασιν, sive id ante ἢ Πυθοῖ positum fuit, sive quod minus credible est post ἢ Νεμέα additum. Nam quum Olympia, Pythia, Isthmia, Nemea ex ordine temporum quibus primum celebrata erant sese exciperent (v. C. F. Hermann. Gottesdienstl.

Alterth. §. 49 p. 242), eandem eorum consecutionem et in titulis et apud scriptores aliquoties retentam videmus. Confer inscriptionem Atticam Rangabis l. l. n. 53 p. 43 (= Beulé L'Acropole d' Athèn. t. l. p. 280), quae Olympiade 85 vix fuerit inferior:

Καλλίας [Διδυμίον? ἀνέθηκε

νικήσας]

᾽Ολυμπίασι,

Πύθια δίς,

᾽Ισθμια πεντάκις,

Νέμεια τετράκις,

Παναθήναια μεγάλ[α].

Idem ordo est in titulo Delphico C. J. G. n. 1715, 1, et apud Simonidem fragm. 128 Bergk. Poet. lyr. p. 910: ᾽Ολυμπία δίς, ἐν δὲ Πυθῶνι τρία, δύο δ' ἐν ᾽Ισθμοῖ, πεντεκαίδεξ ἐν Νεμείᾳ. Variatum tamen esse, aliae docent inscriptiones, ut Milesia, quam ex Listovi schedis Ussingius nuperrime edidit in Graeske og Latinske Indskrifter, Kjöbenhavn 1854, p. 36 n. 5:

Ξενοθεύς Κλεοστράτο[υ

νικήσας Διδύμεια πηγῶν

παῖδας καὶ ἄνδρας, ᾽Ολύμ-

πια ἄνδρας, Νέμεια, ᾽Ισθμια,

5 Πύθια καὶ τοὺς λοιποὺς

ἀγῶνας.

Ac vide C. J. G. n. 2723, 9 t. II. q. 489: ᾽Ολύμπια, Πύθια, Νέμεια, ᾽Ισθμια; n. 5506, 4 t. III. p. 734: ᾽Ολύμπια, Πύθια, Νέμεια, ᾽Ισθμια, quemadmodum Pindari epinicia composita sunt; Syll. inscr. Boeot. n. XXXI, 31: τ[οῖς] ᾽Ολυμπίασι καὶ Νεμείᾳ καὶ Πυθῶσι καὶ ᾽Ισθμοῖ πενησμομένοις; C. J. G. n. 1572, 4 ἐν ᾽Ισθμοῖσι [καὶ] ἐμ [Ἰ]σθμοῖσι καὶ ἐν ᾽Ολυμπίοις; decret. Byzant. apud Demosth. pro coron. §. 91 p. 256 R. ἀποστεῖλαι θεωρίας ἐς τὰς ἐν τῇ Ἑλλάδι πανηγύρεας, ᾽Ισθμια καὶ Νέμεια καὶ ᾽Ολύμπια καὶ Πύθια; Clem. Alex. protrept. II §. 34 p. 10 Syll. 29 Pott. τὰς πανηγύρεις καταλύσωμεν ᾽Ισθμιά τε καὶ Νέμεια καὶ Πύθια καὶ τὰ ἐπὶ τοῖσι ᾽Ολύμπια; Krausium Die Pythien, Nem. u. Isthm. praef. p. V. Nunc ut illuc redeam, quid horum ludorum mentio hic sibi velit, intelligere mihi videor. Nempe constat Atticis civibus iis qui Olympiae vicissent, inprimis ἔπαυ ἢ ξυνορίδι ἢ ζεύγει (Plat. apolog. 26 p. 36. E), σίτησιν ἐν προτανείῳ concessam fuisse, v. Meier. l. l. p. CIV (Plat. de rep. V p. 465. D. Athen. VI p. 237. F, Aelian. hist. anim. VI, 49), Kraus. Olymp. p. 200 n. 3, Hermann. Gott. Alt. §. 50, 31. Iam docere hic locus videtur, eodem praemio Athenis affectos esse, qui in reliquis praeter Olympia sollemnibus magnis victores renuntiati essent, id quod in nonnullis certe civitatibus moris fuisse iam Meierus annotaverat p. CV. De scriptura ᾽Ισθμοῖ Atticorum propria infra agam explicatius. Pro Νεμείᾳ in promptu erat etiam Νεμείασαι, quod posuit Clemens Alex. l. l.; illud praetuli ob frequentiore etiam Atticorum usum, v. Lysias 19, 63: ἐνίκησεν ᾽Ισθμοῖ καὶ Νεμείᾳ, C. J. G.

n. 451, 5. 7 et Eph. arch. n. 351 : *ΗΓΕΣΤΡΑΤΟΣ | ΦΙΛΩΝΟΣ | ΝΙΚΗΝΕΜΕΛΙ*. Sed qui iam sequuntur versus eorum, paucis verbis quae in oculos incurrunt exceptis, tam misera est conditio, ut nolim hariolando indulgere. Hoc unum addo, valde incertum esse Rangabis supplementum v. 14 extr. *κατὰ τὰ νενομισμένα*. Ex animo autem laetabor, si forte hac mea opera effectum fuerit, ut acutiores studiis in hoc decretum conversis plura restituant.

§. 2. Atticos homines *δασυντάς* fuisse, trita est et veterum et recentiorum grammaticorum observatio (v. Mehlhorn. Gr. Gramm. §. 12. ann. 3. p. 17, Giese Ueb. d. aeol. Dial. p. 304, O. Jahn. Einleit. in die Vasenkunde p. CLVII n. 1097), quam quum codices manuscripti tum plurima exempla in titulis obvia abunde confirmant. Et multorum quidem vocabulorum, quibus spiritus asper praefixus etiam nunc cernitur; haec est ratio, ut antiquitus digamma fuerint instructa, in cuius locum successit aspiratio, Boeckh. C. J. G. t. II p. 1081. b. Nec de omnibus tamen id constat, sed sunt fortasse in quibus merum arbitrium pro lapidarum hominum de plebe lubitu regnasse videatur. Hic ego id unum ago, ut exempla ex Atticis inscriptionibus annotata ubi certa est eorum aetate ponam, tum ut ex ceteris dialectis addam quae ab usu vulgari recedant. Iam *Ἰσθμοῖ* quoniam id nomen disputandi originem praebuit, et in nostro titulo liquido scriptum legitur et bis habetur in altero Boeckhii prope portum Salaminis reperto C. J. G. n. 451, 4. 6 *ΗΙΣΘΜΟΙ*. Ibi editor clarissimus t. I p. 462. b verumne sit *Ἰσθμοῖ* an *ΕΝΙΣΘΜΟΙ* legendum sit, dubium se haerere scribit. Verum quamquam v. 4 Villoisonus et Chandlerus (Osann. Syllog. p. 398) *ΝΙΣΘΜΟΙ* offerunt, *ἐν Ἰσθμοῖ* propterea erat reiciendum, quod graece in prosa certe oratione vulgo *Ἰσθμοῖ* dicebatur, v. Lobeck. path. serm. graeci elem. t. I p. 626, Cobet. Variar. lection. p. 201. Praeterea nomen *Ἰσθμοῦ* digamma antiquitus habuisse ex eo conicias, quod Pindarus Isthm. 1, 9 et 32 hiatum admisit: *ἀλιερχέα Ἰσθμοῦ* et *Ποσειδάωνι Ἰσθμῷ τε*, quamquam Hermannus coniecit *ἀλιερχέος* et Bergkiius *Ποσειδάωνι τ' Ἰσθμῷ τε* scripsit Poet. lyr. p. 200, quum Schneidewinus utrumque tulerit, v. Boeckh. Ueb. d. Versmaasse d. Pind. in Wolfii Mus. d. Alt. 2. p. 203. Originem si quaeris, plerique ab *ἵεναι* sive radice *i* deducunt, velut Lobeck. Paral. gr. Gr. p. 393, Ern. Curtius Peloponn. t. I p. 27, Georg. Curtius De nomin. Graec. format. p. 44, qui quod Latinum *via* comparavit, nescio quam recte fecerit. Nam id cum *vehendi* verbo potius cognatum videtur, v. Varro de re rust. I, 2, 14: „a quo rustici etiam nunc quoque *viam* *veam* appellant propter vecturas,“ et tit. Lat. Glitii Galli v. 4 *VEHEIS*. P (urgandis) ex interpretatione L. Mercklini in Gerhardi Archaeol. Anz. 1854 n. 70—72 p. 518. Tum Rossius in N. Jahrb. f. Phil. 69 p. 536 n. 42 radicem *ἵεναι* et ipse, puto, agnoscens *Ἰσθμός* esse vult pro *εἰσιθμός* collato Homericō *λεπτή εἰσιθμη* Odyss. VI, 264; Doederlinius vero Homer. Glossar. §. 35 t. I p. 28 ad *ἔσθειν*, *ἔσθειν* nomen *Ἰσθμός* refert, nam proprie meatum esse quo cibus in ventrem penetret sive secundum Galenum: *τὸ μεταξὺ τοῦ στόματος καὶ τοῦ στομάχου ῥόσιον*. Mihi non liquere confessus, pergo ad rem propositam. Spiritus igitur asperi iam antea in paucis quibusdam vocabulis notati quum subito permulta prolata essent documenta ex titulis quibusdam ad Olymp. 93, 2 pertinentibus, v. Rangab. Ant. hellén. n. 56 sq. p. 45 (cf. Titulus ad aedem Minervae Poliadis pertinens. Illustr. Lud. Stephani. Romae, ex Annal. instit. arch. T. XV. 1843. p. 1—42.) et nonnulla ex tabulis tributariis etiam antiquioribus, quippe quae intra Olympiades 83 et 92 incidant,

Franzius El. ep. gr. p. 111 perversitatem rationis conquestus est, qua quum *ΑΡΜΑ* et *ΕΙΣΤΕΚΟΤΑ* signo aspirationis carerent legeretur *ΗΑΛΛΑΜΑ*, *ΗΑΛΟΝΤΑ*, *ΗΑΝΑΙΟΜΑ* alia. Repetiit igitur talia a vitiosa quadratarum pronuntiatione, quem chorda oberrasse censeas eadem qua qui commoda dicebant Romani et *hinsidias*, Catull. 84, l. 2. K. L. Schneider. Elem. d. lat. Spr. t. 1 p. 183. Verumtamen cavendum magnopere videtur, ne temere hodie ea damnemus omnia, quorum causas et rationes nondum satis perspectas habemus. Nam inconstantiam istam in Doriensium quoque et Aeolensium monumentis vetustissimis conspicuam (v. Ross. N. Jahrb. f. Phil. 69 p. 530 not. 31, Epist. epigraph. ad Boeckh., Halis 1850, p. 14) ut facile ferimus, ita praepositi contra morem nobis cognitum spiritus exempla diligenter annotanda existimo, num forte unum alterumve et aliarum dialectorum auctoritate defendatur, id quod in ipso verbo *ἀγειν* factum statim demonstrabo, et rectius investigata vocabuli natura et radice comprobetur. Sunt igitur quae mihi quidem innouerunt Attica haecce:

Ἀβδηρίται, tab. trib. ap. Boeckh. Oec. civ. t. II p. 665. — *ἀγαλματοποιόν*, Rangab. n. 57. A. 22. in lapide superest: *ΗΑΛΛΑΤΟΡΟΙΚΟ* ex quo editor Graecus confecerat p. 52: *ἀναλωμάτων ὄζον*; illud agnovit L. Stephanus l. l. p. 37 et 16. — *ἀγειν*, Rangab. n. 57. A. 10. Ecce autem eadem aspiratio nuperrime emersit ex titulo admodum vetusto Locrico, quem Rossius post Oeconomiden edidit Lips. 1854, part. A. 1: *τὸν ξένον μὴ ἀγειν ἐ τὰς Χαλείδος τὸν Οἰανθία* et v. 3: *ἐ θαλάσ[σ]ας ἀγειν*, ubi Oeconomides p. 20 Laconicum *βαγός* contulit i. e. *ἀγός*, v. Ahrens. dial. Dor. p. 45, 8. Ibidem tamen part. B. 2 exaratum est: *ὁ ξένος ὠπάγων* (i. e. *ὁ ἐπάγων* p. 42) *ΟΡΑ<ON* non *ΟΦΑ<ON*, atque *πεντορχία* B. 7—8, quum sit v. 7 *ὄρχομότης* scriptum. — *Ἀγρονλήθεν*, Rang. n. 57. A. 11. 28, sed *Ἀγρ.* ib. B. 9. Eandem varietatem in aliis quoque demoticisprehendimus, quemadmodum *Ἀζηγιεύς* traditur et *Ἀζ.* (Suid. s. v. Preller. Polemon. fr. p. 106), *Ἐρχιεύς* et *Ἐρχιεύς*. Vide infra *Ἀλωπειῆσι* et *Ἐρχ.* et *Ἰορυνεύς*. Sed *Ἀγροῦς* reicienda est forma: *Ἀγροῦσιος ΗΑΛΛΑΝΟΣΙΟΣ* est in C. J. G. n. 138, 24, 34, 42. n. 147, 4. — *Αἰραῖοι*, iuxta *Αἰραῖοι* et *Αἰραῖης*, tab. trib. l. l. p. 669. — *Αἴσα* et *Αἴσιοι*, tab. trib. p. 669. — *Αἴσιων*, *Αἴσιώνιοι* et *Αἴσιώνιοι*, *Αἴσιωνῆς*, tab. trib. p. 669. — *ἀκούσιος*, C. J. G. n. 71. b. 1 p. 890. b, quod Giesius Ueb. d. aeol. Dial. p. 401 ab antiqua forma *ΑΦΕΚΩΝ ἀέζων ἄζων* deducit. — *Ἀλωπειῆσι*, Rang. n. 57. A. 15, quum ib. 42. 78 et B. 6 *Ἀλωπ.* legatur; illud fortasse arripient qui Graecum *ἀλώπηξ* cum Latino *vulpes* componunt. — *Ἀμεινιάδης*, Rang. n. 57. A. 37. 40. 76, sine H ib. 74 et B. 57. — *ἀναγράφομεν*, Rang. n. 57. A. 31. — *ἀνάλωμα*, Rang. n. 57. A. 24, alibi *ἀναλ.* ut n. 56. A. 40, n. 57. B. 23. — *ἀνδρα*, Rang. n. 57. A. 18. — *Ἀξιοπέδης*, Rang. n. 57. A. 44, 81. Nimirum *ἄξιος* ab *ἀγειν* descendit. *Ἀξ.* tamen est l. l. 18. — *ἀπό*, Rang. n. 56, B. 33. 34. n. 57. A. 36, atque sic *προσάπέδομεν* n. 57. B. 17. — *Ἀσβολος* Centaurus in amphora quadam ornatissima, O. Jahb. Einl. in d. Vasenk. p. CLV n. 1088, cf. p. CLVII. — *Ἀσσηρίται* et *Ἀσσηρίται*, tab. trib. p. 673. — *ἀντός*, *ἀντό*, Rang. n. 57. B. 23: *ἀνάλωμα τὸ ΗΑΥΤΟ*, n. 59. A. 2: *ΗΑΥΤΩΙ* = *ἀντῶ*, quamquam n. 57. A. 24 est *ἀνάλωμα τὸ Α*. — *Ἄν τὸ ἀντόν*. Pariter titulus Smyrnaeus Lebasii Voy. arch. V part. Asie min. Sect. I. Jonie p. 4 n. 25, 2 offert: *ἐφ' ἀντό (Ἰωρακεῖον) ἐποῦσαν σορόν* et Amorginus Rossii in Act. Societ. Graec. t. II n. VIII, 40 p. 76 coll. p. 80: *μεθ' ἀντῶν*, quod lapidariae mendum esse Boeckhius arbitratus

est C. J. G. t. II p. 1081. b. — *Ἀφροδίτη* in vasculo quodam, O. Jahn. l. l. p. CLV n. 1087. — *ἔγγρηγής*, Rang. n. 57. B. 19. — *ἐκ*, Rang. n. 56. A. 22. — *ἐλάις*, C. J. G. n. 170, 9 p. 301. b, qui titulus spectat ad Olymp. 87, 1. *ἀφελπισμένος*, C. J. G. n. 5980, 7 t. III p. 804, Giesius l. l. p. 405. Olim erat *Φελίς*, Boeckh. C. J. G. t. II. p. 774. b. — *ἐν* Rang. n. 56. A. 15. B. 27, atque sic : *ἐνεγράψαμεν*, n. 57. B. 32. *ἐνκέαντι* n. 56. A. 43 (sed *ἐνκέαντι*, n. 57. B. 13), *ἐνκανταῖς*, n. 56. A. 42. 49. n. 57. B. 21, contra : *ἐνκαντῆ*, ib. 12. — *ἐνη*, *ΗΝΕΙ καὶ νέα*, Rang. n. 57. B. 28, quae scriptura confirmat grammaticorum praeceptum et optimorum codicum lectionem, v. Westermann. ad Plutarchi Solon. 25 p. 64, G. Hermann. ad Aristoph. Nub. 1137. Opusc. t. VI. p. 252. Hinc ductum est *ἐνιαυτός*, C. J. G. n. 2448. VI. 25. — *ἐντός*, Rang. n. 56. A. 45. n. 57. B. 14. — *ἐπί*, Rang. n. 56. A. 44. n. 57. A. 18. 25. B. 13. 23. inde sunt : *Ἐπιγένης*, ib. n. 58, 5. *Ἐπιείκης*, n. 57. A. 46. *ἐπιπροόντα*, ib. 13. *ἐπιστύλιον*, n. 56. A. 44. n. 57. B. 13. — *ἐργαζόμενοι*, Rang. n. 56. A. 29. 35, sed *ἐργασάμενοις*, n. 57. B. 76. *Ἔργον* autem digamma antiquitus habuisse vel pueris notum est; *Ἐάργον* legitur in aere Eleo, C. J. G. n. 11, 4. — *Ἐρχιεύς*, Rang. n. 57. A. 67. B. 50. C. J. G. n. 147, 7. — *ἐς*, Rang. n. 57. A. 31. B. 31. *εἰς*, id. n. 57. B. 5. 27. 29. 34. 39. contra : *εἰς*, n. 56. A. 5. 6. 37. — *Ἐϋδικος*, Rang. n. 57. A. 53 : *HE KOΞ*, pro quo Stephanus l. l. p. 37 dedit *E[ϋδο]ζος*, quod ut fuerit nomen proprium, illud certe usitatus est etiam in Attica, v. Pap. lex. Ceterum audio, linguae Sanscriticae peritos Graecum *ἔϋ*, *Ἔσϋν* referre ad Indicum vasu i. e. bene. Eiusdem porro generis sunt : *Ἐϋδοξος*, si recte emendavit Rang. n. 57. A. 49 reliquias nominis : *HEΥΔO* — *Ξ*, quum Steph. p. 37 non minus probabiliter *Ἐϋδορος* posuerit, et *Ἐϋμυλίδης*, Rang. n. 57. B. 72, atque ita etiam Steph. p. 41 quamquam is quidem dubitanter : *HEΥMEI...IIΞK|AMHOIK* i. e. *ἐν Σκαμβωνιδῶν οἰκῶν*. — *Ἐϋξίστρατος* : *Ἐνχιστρατος*, in vasculo quodam, O. Jahn. l. l. p. CLV n. 1089, quem vide de omisso *τ* p. CLVII. — *ἔχω*, C. J. G. n. 139, 6. tit. ap. Boeckh. Oec. civ. t. II p. 751. Rang. n. 57. A. 1. 16 (*τὸν τὸν χαλινὸν ἔχοντα* ubi confer C. J. G. n. 3595, 26 *μετὰ τοῦ ἱερέως τοῦ τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου*. Aristot. polit. V, 8. 7 *ἡ τυραννὶς ἔχει ἐκ μὲν ὀλιγαρχίας τὸ τὸ τέλος εἶναι πλοῦτον*. L. Dindorf. in Steph. Thes. Par. t. V. p. 1708. C. Boissonad. Syntip. p. 206). *ἔχομένων*, ib. 41. 48. 54. 69. B. 52. 60. Hinc est *καθέχει* in epitaphio Attico antiquiore ap. Ross. N. Jahrb. 69 pag. 598, atque *ἀμφέχει* Atticum esse testatur Tzetzes, v. infra *ἴσος*. Nimirum verbum *ἔχω* olim digamma instructum fuisse certum est, v. Giesius l. l. p. 215. Savelsberg. Quaest. lexic. de radic. graec., Berol. 1841, p. 10. A. Nauck. Aristoph. Byz. fragm. p. 48, 57. At recte habet *EIXE* ap. Rang. n. 57. B. 18. — *ἐψηφισμένων* *HEΦΣΗΦI|ΣMENON* exstat in titulo de colonia Bream deducenda altero v. 22 (Pittak. Eph. arch. n. 1104 p. 641, n. 1616 p. 961) : *λέειν τι τῶν ἐψ.*, quem qui primus in Germania restituit et illustravit Sauppium (Verh. d. kön. sächs. Gesellsch. d. Wiss. 1853 p. 33 sq.) errori quadratarum illud H tribuit p. 39. Sed causa spiritus subesse videtur reconditor, eo ut aliquo modo augmentum corroboraretur; cf. quae infra afferam *ἔσιναιλα* et *ἔσσην*. — *Ἔσσιοι* et *Ἔσσιοι*, tab. trib. Boeckh. l. l. p. CLXX n. 1161. — *ἰχριοῦν*, Rang. n. 56. A. 21. *ἰχριώματα*, ib. A. 14. — *Ἐλεῖθνα*, in vasculo, O. Jahn. l. l. p. CLVIII n. 1100, quae nova est nominis forma ut *Ἐλεῖθνα* ap. Ross. Die Demeu v. Att. n. 164 p. 95. — *Ἐλῖνος* *ΗΙΛIΝOΞ*, in vasculo Attico eius qui fecit nomen, R. Rochettius Lettre

à M. Schorn p. 48. O. Jahn. l. l. p. CVI, fortasse et ipsum huius est generis. — *Ἰλισός* *ἸΛΙΞΟ*, tit. Attic. v. 15, quem restituit Boeckh. in Monatsber. d. k. Akad. d. Wiss. 1853, 27. Octbr., p. 15 edit. sing. Confer *εἰλίω*, *εἰλίω*, *εἰλέω*, *εἰλω*, *εἰλω*, *εἰλιξ*, de quibus exposuit Giesius l. l. p. 274, tum Doricum *ἐγφληθίωντι*, Ahrens. dial. dor. p. 42, fluviorum nomina *Ἐλίsson*, *Ἐλίσας*, *Ἐλίσεύς* alia, Meinek. Vindic. Strabon. p. 111. Sigma simplex annotavit Arcadius p. 77, 16, Lobeck k pathol. proleg. p. 414, Jacobs. Anth. Pal. t. III p. 886. — *IPPON*, Gellius Noct. Att. II, 3, 2: „satis notum est, Atticos *ἰχθύν* et *IPPON* et multa itidem alia, contra morem gentium Graeciae ceterarum, inspirantis primae litterae dixisse.“ Ita enim haec Mart. Hertzius nuperrime scripsit in ed. Teubn., olim *ἰρον* edebatur. Gronovius *ἰρον* i. e. *ἰρον* malebat, parum probabiliter; Lobeckius autem ad Sophocl. Aiac. v. 1297 p. 469 proposuit: *εἰριόν*. Cogites etiam de nominibus *ἸΚΡΙΟΝ*, *ἈΦΡΟΣ*, *ἸΤΡΙΟΝ*. — *Ἰσος*: Atticos *ἐγσίσης* dixisse testis est Tzetzes ad Hesiod. p. 49, allatus a Maittairio Gr. ling. dial. p. 7. A. p. 10 St.; vid. Giesius l. l. p. 405 ann. Eundem non fugit *ἐφ' ἰση καὶ ὁμοίᾳ* formula usitata (Schneidewin. ad Heraclid. polit. p. 34) in foedere Smyrnaeorum cum Magnesiaie urbis incolis facto C. J. G. n. 3137. II. 44. 75, ubi Boeckh. t. II p. 700. a *ἰση* non ausus dare sua conferri iubet ad n. 3333, 6 *ἐγεῖδε*, nec Doricum illud in tab. Heracl. lectum: *τὸν ἀριθμὸν τὸν ἸΣΟΝ* C. J. G. n. 5774—5 tab. I, 127 (175). Accedit iam titulus Melius C. J. G. n. 2439. c. t. II p. 1081 ubi v. 3 est *ἐφ' ἰσης* et decretum quod nescio quae civitas Asiana ad Teios misit ap. Lebas. Asie min. p. 34—5 n. 87, 14: *ἀφ' ἰσον πᾶσι ποιησάμενος τὰς κρίσεις*. Antiquitus *Ἰσος* in usu fuisse, Boeotici lapides ostendunt, Gies. p. 302, in quibus est *Ἰσοτέλια*, C. J. G. n. 1562, 5. n. 1563. b. 7, Ahrens. dial. Aeol. p. 170. — *Ἰσχύλος* an *Ἰσχυλλος*, *ἸΙΣΧΥΛΙΟΣ*, vasorum fabricator, O. Jahn. l. l. p. CVI. CLXX n. 1161. CLXXV n. 1186. b. Gerhard. Archaeol. Zeit. 1846 n. 37 p. 206. R. Rochett. Lettre à M. Schorn. p. 50. Franz. El. ep. Gr. p. 71. — *ἰχθύν*, vide supra *IPPON*. Scilicet ab *ἰχέσθαι* et *θύν* repetebant grammatici, Lobeck. path. elem. t. I p. 183, 55. — *Ἰαιεύς* i. e. *Ἰαιεύς* (Ross. Die Dem. v. Att. n. I. B. 5) ab *Ἰα*, *Ἰα*, *Ἰα* (Boeckh. Oec. civ. t. II p. 713): *Μελισσίας* *Πολυκλέους* O. scriba quaestorum Minervae Olymp. 87, 4 (Boeckh. Oec. civ. t. II p. 140) ap. Ross. Die Dem. v. Att. n. 9, 4. II. 18. 25 sive ap. Boeckh. l. l. p. 181 n. X. 6. B. 2. X. 12. A. 2. B. 9. 16. 23. — Vestigium aspirationis antiquitus in hoc nomine *Ἰα* obtinentis Rossius deprehendi putat in forma *Ἰαθεν*. Contra *Ἰαθεν* est ap. Rang. n. 57. B. 20. — *οἰζοῦντι* saepissime legitur, Rang. n. 56. A. 9. 10. 12. 13. 17. 19. 20. 24. 26. 27. 33. 40. 47. 54. B. 6. 11. 16. n. 57. A. 4. 12. 16. 38. 42. 58. 79. B. 3. 6. 19. 37. 41. 44. 73. 74. 75. 79. n. 58, 2. 12. n. 59. A. 3. B. 5. Rarum est *οἰζοῦντι*, n. 56. A. 3. 8. 11. n. 57. A. 52. De digammo satis constat; *Φοικία* (s. *Φυκία*) in titulis usurpatur Boeoticis, Ahrens. dial. Aeol. p. 170, Syllog. inscr. Boeot. n. I, 6, atque item in aere apud Petiliam reperto, C. J. G. n. 4, 2. — *Οἰνήϊς*, Rang. n. 56. A. 53. Tritum est, *οἶνος* cum vinum conferre, et in Cretica inscriptione C. J. G. n. 2756 *Βοινόβιος* idem est atque *Οἰνόβιος*, Ahrens. dial. Dor. p. 47. — *Ὀνήσιμος*, Rang. n. 57. A. 48. 85. — *ὀπαῖον*, *ΤΟΗΟΠΛ* Rang. n. 56. B. 19 et certo supplemento ib. 14, vid. Rang. p. 69 et Stephan. p. 21 sq. — *ὀπισθοφανής*, Rang. n. 57. A. 5. — *ὀροφή*, id. n. 56. A. 23. 37, sed *ὀροφή* ib. 4. — *Ὀτρυνεύς*, id. n. 57. B. 11 et fortasse n. 56. B. 38: *ΗΟΤΡ*. — *ὀφθαλμός*,

id. n. 57. B. 43; conf. var. lect. in Evang. Lucae XVII, 22 : οὐχ ὄψασθε. — ὠνεῖσθαι : *HEONEΘΕΣΑΝ* ἐωνήθησαν, Rang. n. 57. B. 31. 34. 38. 32. ὠνήματα, ib. n. 57. A. 30. 33. B. 30. 45. Paucis tango inconstantiam scripturae in titulis Rangabis, qui notavit p. 62, conspicuam. Nam praeterquam quod ibi leguntur : *A* ἄ n. 57. B. 32. *ΑΣ* ἄς n. 57. A. 31. *EI* ἦ n. 57. A. 21. *E* ἦ ib. (at *HOI* ῥ n. 57. B. 17. *HON* ῶν n. 59. B. 4); *AMAXΣAN* ἄμαξαν an ἄμαξαν n. 59. A. 4 (v. Sophocl. Antig. 251 γῆ ἀρρώξ οὐδ' ἐπημαξευμένη τροχοῖσιν); *APMA* ἄρμα n. 57. A. 7; *EAPAN* ἔδραν n. 56. A. 5. 6; *EO* ἔω n. 57. A. 35. 64. B. 47; *EXΣ* ἔξ n. 56. B. 15. n. 57. B. 76. n. 59. B. 4. 6. (sed *HEXΣ* n. 57. A. 16. *HEKKATAEKA* n. 56. A. 31); *EXΣEΣ* ἔξῆς n. 57. A. 48. 78. B. 60; *IEPA* ἱερά n. 57. B. 27 — etiam digniora sunt quae annotentur tria haec : 1) *ΔΟΛΕΚΕΜΕΡΟΥ* τρίτης δωδεκαμέρου, n. 56. A. 36 (ubi *K* Stephanianus quoque habet vir accuratissimus), quum ceterum *HEMERA* scriptum sit n. 56. A. 31. 32. 38. B. 5 et *KΘEMEPAN* n. 56. A. 29. 35. Conferas praeter ἄμερα Aeolicum (Ahrens. dial. Aeol. p. 20. Boeckh. C. J. G. t. I p. 28. a) et Doricum (C. J. G. n. 2448. IV. 11 : *EPAMEPASTPEIΣ*) formam ἄμέρα ex titulo Locrico protractam A. 5 : αἰ δὲ πλέον δέκ' ἄμαρῶν ἔχει τὸ σῶλον, v. Oeconomid. p. 26. Ipsum vero δωδεκάμερος sc. περίοδος novum est : designat tertiam prytaniae partem, proprie uno die reliquis prytaniae partibus superioribus quae sunt duodenum dierum vel minorem vel maiorem, Steph. p. 15. 2) *EISTEKOTA* τὸν ἄνδρα τὸν ἐπὶ βακτηρίας εἰστηζότα, n. 57. A. 19. Diphthongus quidem *EI* comparanda est cum formis παρείσημαι (cuius frequens est usus), ἐπανενήνικται aliis, v. Anal. Epigr. p. 93 n. 3. 3) *KATISTASIN* Σωσίας, Σίνδρονι τὴν ὄροφὴν κατιστάσιν n. 56. A. 4. Simile huic est κατηλῶσαι in tab. trier. II, 31 ubi Boeckh. p. 285 Sophocleum illud ἐπημαξευμένη et nomen ἀπηλιώτης adscripsit.

§. 3. Adde denique aspirationis insolentioris in reliquis praeter Atticam dialectis usurpatae exempla ea quorum notitiam inscriptionibus debemus. Eorum partem ante me iam alii congesserunt ut Franzius El. ep. Gr. p. 232 et Aug. Nauckius in Schneidewini Philol. t. I p. 357, 13. Ac primo quidem loco commemoro quae ex tabulis Heracliensibus C. J. G. n. 5774—5 petita composuit post alios ut Giesium l. l. 306 Ahrensius dial. Dor. p. 36 : ἀροσκιρῆαι, ἄρησις, ἐνεήμοντα, ἐννέα, ὀδοήμοντα, ὀκτάπεδος, ὀκακάτιοι, ὀκτώ, πενταέτηρις, quibus accedant Theraeum ἐναντός C. J. G. n. 2448. VI. 25 καθ' ἐν. et Delphicum ἐφαεῖσθαι C. J. G. n. 1688, 37, 41. Tum huius loci sunt : *Αἴσωπος* in inscript. Sig. C. J. G. n. 8. b. 10, ubi ad crasin ὁ Αἴσωπος, Αἴσ. non esse confugiendum Boeckh. p. 21. a. — *εἶδον*, C. J. G. n. 3333, 6, qui Smyrnaeus est titulus : οὐ στυγερόν πένθος ἐφείδε πατήρ. Verbum et formam varie tentata probavit editor clarissimus t. II p. 774. b, a Lachmanno sibi suppeditatas memorans scripturas in Novi Testamenti codicibus obvias ἐφείδε, ἐφ' ἐλλίδα, ἐφ' Ἰουδαίους. Plura eius farinae collegit Winerus vir uberrimae lectionis in Grammat. d. neutest. Sprachid. §. 5. o. p. 53 ed. 5. Praeterea huc pertinet καθιδόντες in epigrammate Amorgino ap. Ross. Inscr. Gr. ined. II n. 123, 1. — *εἰμί* in titulo Rossii Theraeo satis antiquo l. l. III n. 247 p. 10, v. Ahrens. in Schneidew. Philol. t. I p. 184, 3. — *ἔσταλκα*, quod pro *ΣΕΣΤΑΛΚΑ* esse docent ut sit Ἰστημι pro *ΣΙΣΤΑΜΙ*, v. Giesius l. l. p. 405. Offert titulus Iliensis, qui ad Antiochum Magnum refertur C. J. G. n. 3595, 5 : ἐφῆσταλκεν περὶ αὐτοῦ καὶ Μελέαγρος, atque idem v. I pro eo quod in lapide esse traditur : ἐπειδὴ ὁ βασιλεὺς

Ἀντίλοχος ΕΡΕΣ|ΤΑΛΚΕΝ Boeckhii restituit t. II p. 883. b, nescio quam vere. Nam eadem fluctuatio cernitur in inscriptione Branchidis a Seleuco II posita C. J. G. n. 2852, in qua est v. 21 ΕΠΕΣΤΑΛΜΕΝΗ [ἀ]πεσταλμένη τῆδε πολιάνθη et v. 23 ἀνάθεισιν τῶν ἀπεσταλμένων, at v. 11 : ἀφαστάλαμεν εἰς τὸ ἱερόν et v. 25 τῶν ἀφασταλμένων χρυσομαίων. Idem est in tit. Nisyr. Rossii l. I. II n. 166, 2 βασιλεὺς Φίλιππος Νισυροῖς χαίρειν ἀφασταλα Καλλίαν πρὸς ὑμᾶς, qui Ph. est Demetrii f. Macedo (scribens ille ut hoc in transcurso addam v. 7 ΕΝΤΕΤΑΛΜΑΙΔΕ ἐντέταλμαι δέ, non ΕΝΤΕΤΜΙΝΡΑΡ). Denique titulus Lebasii Mylasensis p. 329 n. 128, 16 habet ἀφασταλκότος. — ἔστιν : ὑφέστη τὴν στρατηγίαν, C. J. G. n. 3178, 6 qui titulus Smyrnaeus circa annum 200 post Christ. scriptus ex omnium qui apographa fecerunt fide litteram φῖ habet, t. II p. 726. a. Atque sic est in inscriptione Sardibus reperta, Lebas. p. 202 n. 626, 7 τὴν τιμὴν ἀποκαθέστησεν ὁ ἀ[δελ]φὸς αὐτῆς. — ἔτος, vetus, unum omnium frequentissimum est commune omnium aetatum : καθ' ἔτος, C. J. G. n. 2437 c. 48 Syri. n. 2693. c. 4 (= Lebas. n. 403 p. 130) Mylasis. n. 3094, 12 Tei. ἐν τῷ κ. ε. ἐνιαυτῷ, n. 3541. b. 5. 38 Lampsaci. καθ' ἔτος n. 3902. b. 8 t. III p. 25 Eumeniae. n. 5157. a. 9 t. III p. 532 Ptolemaide Cyren., quod edictum est imper. Anastasii. δέκα πένθ' ἔτέων, n. 5872, 11 p. 761 Capreis. ἐφ' ἔτη δύο, n. 6819, 3 t. IV p. 2, qui titulus urbis alicuius regno Pergameno subiectae saeculi videtur secundi ante Christ. esse. Hinc sunt δωδεχέτης in epitaphio Aeginetico, quod Lud. Stephanus primus edidit, v. Schneidewin. Philol. t. VIII p. 186; ἐνεακαιδεχέτης C. J. G. n. 2445, 3 t. II p. 360, Pholegandri, ubi Boeckhii aspiratam non tulit : ὀκτω]καιδεχέτης n. 6239, 6 t. III p. 897, Romae, in quo lapide quod est χῖ nec Welckerus Syll. epigr. Graec. p. 112 nec Franzius intactum reliquit. Atque etiam hodiernos Graecos ἐφ' ἔτος dicere, Rossius annotavit l. I. II p. 31. Postremo nota sunt *Φέτεια* in aere Eleo C. J. G. n. 11, 2 ubi v. Boeckh. p. 29. a. 69. a. 611. b, *Φέτεια* (C. J. G. n. 1569. a. III. 37. Ahrens. dial. Aeol. p. 170) et *ΦικαιΦέτιες* Boeotica, n. 1575, 2, Dorica *ΛΕΤΟΣ* et *πενταέτηρίδα* in tab. Heracl., Ahrens. dial. Dor. p. 42. — *Ίάσων* *ΊΙΑΣΩΝ* in vasculo quodam Italo, O. Jahn l. I. p. CCXXXII n. 1448. — *Ίδιος*, antiquitus *Ίδιος*, Ahrens. dial. Dor. p. 42. *Ίδιοξένω* tit. Locr. Rossii B. 3. ἀνέθεικε τὸν Ίδιον δοῦλον et ἀντίθην τὸν Ίδιον, tit. Chaeron. Prelleri in Ber. d. k. sächs. Ges. d. Wiss. 1854 p. 200. Sed in titulo Delphico C. J. G. n. 1688, 22 *ΕΛΙΑ* Boeckhii coniecturam *Ίδιάς* t. I p. 810. a propositam Ahrensius dial. Dor. p. 490 improbat, quod illud monumentum digamma abhorreat. Καθ' ἰδίαν C. J. G. n. 2329, 7, ubi annotavit Boeckhii t. II. p. 251. b. n. 2335, 3. 51 (?) Teni. Idem n. 2347. c. 8 est Syri, quare Boeckhii v. 31 *ΕΚΤΩΝΙΑΙΩΝ* et v. 33 *ΤΟΙΣΙΑΙΩΙΣΙΑΠΑΝΗΜΑΣΙΝ* ἰδίον et ἰδίους scripsit, et Patmi ap. Ross. II p. 72 n. 189, 6 et Aegosthenis ap. Lebas. p. 5 n. 12, 9 sive ap. Welckerum Kleine Schriften t. III p. 242, qui p. 245 : „*ΚΑΘΙΑΙΑΝ*, inquit, nisi vitio laborat, ut *ΚΑΘΙΑΙΩΝΤΕΣ* et similia in titulis recentioribus, *ΙΑΙΑ* asperum habet, quo nusquam haec vox invenitur instructa.“

§. 4. Corollarii loco coniecturam subiungo de duobus Boeckhii titulis supra commemoratis. Eorum alter est n. 451, cuius propter usum formae *Ίσθμοῖ* mentionem feci. Edidit praeterea Osannus Syllog. p. 398 n. XXXVI, fragmentum sensus obscuri vetustissimum esse annotans. Exemplum Boeckhii ex Chandleri et Villosioni apographis concinnatum hoc est :

ΞΜΑΛΑΙΞΧΡΟ

ΟΙΔΟΛΕΚΑΘΕΟΙ

ΚΑΙ

ΗΙΞΘΜΟΙ

5 ΝΕΜΕΑΙ

ΗΙΞΘΜΟΙ

ΝΕΜΕΑΙ

Versu 1 : *Κ]αλλαισχρον* legendum esse, iam olim conieci Anal. Epigr. p. 140, ubi exemplis lambda simplicis addo tit. Rossii D. Dem. v. Att. n. 4, 1 *T]PYΓΩΝ[ΚΑ]ΛΙΚΛΕΙΔΟ[Υ Τρύπων Καλλικλείδου* (nisi fuit potius *Γρύπων* a *γρυπός*, *Γρύπος*, C. J. G. n. 2770, 5, deductum ut *Σίμων* a *Σῆμος*) et 10 *ΚΑΛΙΣΘΕΝΗΣ*; ib. n. 143, 1 *ΚΑΛΙΣΤΩΣ*; Eph. Arch. n. 1303, 8 *ΚΑΛΙΤΕΛΗΣ*; Beulé L'Acrop. d'Ath. t. II p. 352 n. 30, 2 *ΚΑΛΙΤΡΑΤΟΣ*; A. Nauck. in Schneidewin. Phil. t. IX p. 174, O. Jahn. l. l. p. CLXIX n. 1148. Sed num recte v. 2. legatur: *τ]οῖ[ς] δώδεκα θεοῖ[ς]* vel *οἱ δώδεκα θεοί* cum Osanno, iam dubito. Sunt illi nec in inscriptionibus rari, C. J. G. n. 452, 2. n. 525, 3. Eph. arch. n. 1375, 2. n. 1388, 7 *ΙΚΑΜΑΛΛΑΙΟΙΣΑΩΔΕΚΑΘ*. Ross. Inscr. Gr. III n. 309, 4. Verum si recte suspicor v. 3 fuisse *νῆ]και*, fortasse potius forma aliqua nominis *δωδέκαθ[λ]ος* hic locum habuit, ut homo nescio qui duodecies victoriam reportasse dicatur. *Νῆκαι* vero, pro quo Chandlerus *νικῆ* voluerat, ut satis probabiliter restituisset mihi videar, similitum facit monumentorum auctoritas. Talia sunt Attica Eph. arch. n. 351

<i>ΗΓΕΣΤΡΑΤΟΣ</i>	<i>Ἡγέστρατος</i>
-------------------	-------------------

<i>ΦΙΛΩΝΟΣ</i>	<i>Φίλωνος.</i>
----------------	-----------------

<i>ΝΙΚΗΝΕΜΕΑΙ</i>	<i>Νίκη Νεμέα.</i>
-------------------	--------------------

C. J. G. n. 233, 1 *Διοφάνης* | *Ἐμπεδίωνος.* | *Νίκη Ἴσθμοῦ.* Tum n. 2248. e' *Ἀπολλωνίδου νίκη.* n. 2249. a. b. n. 2250. n. 2251. n. 2252, Sami; n. 2522 in Co: *Νείκη Κελεοῦ,* | *Ἀωλλιανοῦ,* | *Ἐπαφροδείτου,* | *Συνέρωτος* | *ΤΩΝΠ...ΩΝ*, ubi Boeckhius t. II p. 392 *π[ρώτων]* proposuit, ego *π[υκτῶν]* malo; n. 2702 Mylasis: *ΝΙΚΗ*

ΚΩΝΩΝΟΣΤΟΥ

ΒΟΥΤΟΥΡΙΟΥ

ΔΙΩΝΟΣΚΑΙ

5 *ΣΩΣΙΔΕΟΥ*

ΚΑΙ

ΠΟΘΟΥ

ΚΑΙ

ΔΕΥΚΙΟΥ

ubi suppletum est t. II p. 477: *Τοῦ δαῖνος τοῦ] Νικη[φόρον καὶ? | Κ[ό]ρωνος τοῦ | Βουτουρίου? | Δίωνος καὶ | Σωσι[θ]έου | καὶ | Πόθου | καὶ | Δευκίου [φιλία ad normam insequentium titulorum n. 2703—6, qui, ut primum ponam, ita concepti sunt: ΔΙΩΔΟΡΟΥ | ΔΗΜΕΤΡΙΟΥ |*

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ | ΗΡΑΙΟΣ | ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ | ΦΙΛΙΑ; meam interpretationem confirmat nisi fallor alia inscriptio Mylasensis Lebasii n. 366 p. 118:

ΝΙΚΗ
 ἘΤΡΑΤΩΝΟΙ „Palmes croisées en forme de couronne. Couronnes aux points de
 ΚΑΙ jonction des deux palmes.“
 ΚΟΔΡΑΤΟΥ
 ΦΙΛΩΝ

Praeterea vide titulos Milesios 2889, 1—6, quorum hoc est exemplum: Μουρούλλωνες. | Γάιος. | [ν]. ἄ. στ. ἄ. i. e. νικῶν et στεφανωθεῖς an νίκη et στέφανος; n. 2656. b. col. II, 20 t. II p. 1106 Halicarn. (= Bailie Fasc. Inscr. Graec. II. Dubl. 1846, n. CII. m. p. 74 sq.) :

ΝΙΚΗ i. e. Νίκη Με —. Νίκη Ἀπολλωνίου Ἀικονέως (pro quo nomine Boeckhius ex Cadalveni apographo habet ΑΚΑ | ΝΙΟΝΟΣ). Eiusdem urbis sunt inscriptiones Bailii n. XCIV. c. d. iuxta positae (= Lebas. n. 503. p. 159 versibus paullo aliter divis), quarum illa manca: ΟΔΙΟΥ
 ΜΕ N
 Ω ΝΟΥΣ
 ΝΙΚΗ ΦΩΝ
 ΑΠΟΛΛΩ Ν
 ΝΙΟΥΑΚ ΝΟΥΣ
 ΤΩΝΕΩΣ ΦΩΝ
 ΕΩΝ

restituta est ab editore ex hac integra: ΝΙΚΗ | ΔΡΑΚΟΝΤΟΣ | ΚΑΙΕΚΑΤΙΟΥ | ΑΔΕΛΦΩΝ | ΙΕΡΕΩΝ in hanc sententiam Εὐοδίου νίκη καὶ Ἀνδροθέωνος ἀδελφῶν ἱερέων. Dubia est interpretatio C. J. G. n. 6271. i. t. III p. 913. b: Ἀγούσι[ω]ν νικά, nec pro certo pono in titulo Pittakisii Eph. Arch. n. 179

ΔΙΚΑΙΕΞ
 ΡΑΝΑΘΗΝΑΙΑΡΑΙ[ΔΑΣ?
 ΘΑΡΗΛΙΑ
 Τ]ΟΙΑΔΕΤΙΞΔΕΙΞΑΣΡΑΡΑΔΕ[Ι?
 ΓΜΑΤΑΡΑΙΞΙΝΕΑΤΤΟ[Υ
 ΜΑΛΛΟΝΟΡΕΞΑΣΘΑΙΤΗΞΑΡ
 ΕΤΗΣΡΡΟΤΡΕΡΕΙ

v. 1 legendum esse: ν]ικαι Ξξ. Non alienae tamen sunt glandes plumbeae missiles quibus inscriptum est: Διὸς νίκη et similiter, C. J. G. n. 5570. n. 5748 t. III p. 673, aut alia supellex in qua ΝΙΚΑ i. e. νικῆ (ΝΙΚΑΙ Νικῆ C. J. G. n. 7037 t. IV. p. 47, cuius voluminis foliis iam impressis sed nondum editis uti mihi licuit per E. Curtii humanitatem), ΝΙΚΑΣ (νικῆς), ΝΙΚΑ, VINCAS legitur, v. O. Jahn. Archaeol. Beitr. p. 210. Einl. in d. Vasenk. p. CXIV n. 832; L. Stephanus ap. Koehler. Gesamm. Schrift. t. III p. 276 n. 326^a; O. Jahn. Besch. d. Vas. Koen. Ludwigs p. 169 n. 498: σταδίου ἀνδρῶν νίκη.

Altera denique inscriptio Boeckhiana, cui medelam me adhibere conaturum esse indicavi, est Iliensis n. 3596 t. II p. 882

Ἐπειδὴ ὁ βασιλεὺς Ἀντίοχος ἐπέσ-
ταλκεν ὅτι τραυματίας γενόμενος
ἐν τῇ μάχῃ εἰς τὸν τραχήλον
θεραπευθεῖ[ε] ὑπὸ Μητροδώρου τοῦ
5 ἱατροῦ ΑΚΙΝΑΤΝΟΣ

Pro ultimo vocabulo, quod unus Huntius suppeditavit quum Clarkii et Koehlerii apographa ex eodem fonte ducta ΑΙΝΑΤΝΟΣ habeant, editor clarissimus ἀκινδύνως dedit, „quamquam ne hoc quidem placet,“ p. 883. b. Mihi regis manus videtur haec fuisse : θεραπευθείη — ἀ[νω]δύν[ω]ς, in qua curandi ratione magna sane medici laus est posita. Conf. epigramma C. J. G. n. 6265, 4 t. III p. 908

ὃς ἦν ἄριστος ἰητρός ἐν ζωῶις ὅτ' ἦν,
πο[λλ]οὺς τε σώσας φαρμάκοις ἀνωδύνοις
ἀνώδυνον τὸ σῶμα νῦν ἔχει [θ]ανών,

et Plutarch. Cicer. 2 ab in. ἀνωδύνως καὶ ἀπόνως λοχευθείσης αὐτοῦ τῆς μητρός.

Caput II.

Secundo loco inscriptiones quasdam emendare studebo ad deorum cultum et rem sacram pertinentes. Earum agmen boni ominis causa ducat donarium Fortunae nisi fallor dedicatum.

§. 1. Lapis in Piraeo in domo Glarakis paucis annis ante a. 1846 repertus teste Rossio, qui edidit in Hellenika I, 1 p. 68 n. 12. Est praetera in Eph. arch. n. 864 p. 532 (ὄ μαιρὰν τοῦ μοναστηρίου τοῦ ἁγίου Σπυρίδανος) et apud Lebas. Attique Sect. 1 p. 12 n. 83, cuius quidem interpretatio nondum exstat.

ΑΡΓΕΙΟΣ ΑΡΓΕΙΟΥ ΤΡΙΚΟ.....
ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ ΑΞΕΡΙΤΟΜΠΕΙΡΑ...
ΑΦΡΟΔΙΤΕΙ ΕΥΡΛΟΙΑΙ ΤΥΧΗ...
ΑΝΕΘΗΚΕΝ

V. 1 ab in. Pittak. APP et Ἀργεῖος, tum ΤΡΙΒ. V. 3 idem habet ΤΥΛΙΙΙ^Λ, Lebas. ΤΥΧ. ΙΓ, Ross. T. ΚΙΙ...

Ἀργεῖος Ἀργείου Τρικο[ρ]ύσιος
στρατηγῆσας ἐπὶ τὸν Πειρα[ι]ᾶ
Ἀφροδίτη Εὐρλόια Τύχη
ἀνέθηκεν

Qui dedicavit homo aliunde notus est : idem enim tanquam archontis eponymi munere fungens recensetur in titulo Meieri Comm. epigr. n. 43 col. II, 23 p. 42, quem editor doctissimus tum

ante a. Christ. 27. a. U. c. 727 tum post a. Chr. 168 Olymp. 125, I exaratum esse censet p. 81. a. Eiusdem puto familiae homo is fuit, cuius lapis sepulcralis superest in C. J. G. n. 776 t. I p. 514

ΑΡΙΣΤΟΛΗΜΟΣ
ΑΡΓΗΟΥΤΕΡΙΚΟΙ
ΡΥΣΙΟΣ

ubi Boeckhii prudenter *Ἀργήου* servavit, ut est, ne longius abeam, *Ἄργος* scriptum pro *Ἄρειος*, Meier. l. l. p. 81. b. Nominis autem *Ἀργεῖος* exemplis quae collegit Papius accedant *Ἀργεῖος* *Δημογράφου* Meier. n. 59, 9 p. 47, et Calydonius ap. Ussing. Inscr. Gr. ined. n. 2, 2. Pro *Τριχορέσιος*, quod in transcurso addere liceat, altera videtur forma fuisse *Τριχορέσιος*, C. J. G. n. 172. III. 39, ubi Boeckhiius „memorabilis, inquit t. I p. 309. b, scriptura, si modo vera est.“ Atque interrogandi signum apposuit etiam Rossius D. Dem. v. Att. p. 136 col. III. Tuearis tamen diphthongum scriptura *ΕΝΕΥΛΑΙΟΣ* in cratere quodam conspicua (Gerhard. Griech. Mythol. t. I p. 424, 3. O. Jahn. Einl. in d. Vas. p. XXXIX n. 218) et Delphico *τριπέδα* C. J. G. n. 1688, 34 pro *τριπέδα* t. I p. 811. a, Lobeck. pathol. prol. p. 34 n. 33, quamquam addubitat Ahrens. dial. Dor. p. 491. Adde quod quae Pindaro *Ἐλευθώ* dicitur *Ἐλύθεια* est apud Ross. D. Dem. v. Att. n. 164, 9 p. 95. V. 2 idem imperator probabiliter restitutus est a Boeckhio C. J. G. n. 319, 7 (post Christ. a. 42) : *στρατηγῶν* | *ἐπὶ τὸν Πειραιέα δῖς* t. I p. 411. b, conf. id. Oec. civ. t. I p. 248, Meier. l. l. p. 34. 107. Ceterum *Πειραιᾶ* scripsi consulto, etsi *Πειραιέα* in hoc praesertim titulo non spernam. „At, Cobeti sunt verba in Mnemosyn. 1853 p. 320, *Παιανία* ut hoc utar Atticis auribus erat inauditum, dicebant *Παιανῖα*. Librarii Alexandrini has formas iam olim corruperunt. Itaque iam Didymus apud Aeschinem in Ctesiphontem §. 51 p. 60 *ἐγράψατο εἰς Ἄρειον πάγον Δημομέλη τὸν Παιανία* annotavit : *γραπτέον Παιανῖα χωρὶς τῶν ε*, ubi Bekkerus alias res agens edidit *Παιανία χωρὶς τοῦ ι*.“ Atque sic Dr Van den Es Adnot. ad Lycurgi or. in Leocr., Lugd. B. 1854, p. 16 oratori §. 18 *Πειραιᾶ* reddidit, quod coll. §. 37 iam Baiterus et Sauppius desideraverant. Verum ut de scriptoribus Atticis antiquioribus hic nihil dico, nam quod apud Hyperidem p. 13, 8 Schneidewin. exstat : *Ἀριστοφῶντα τὸν Ἀζηνία*, Cobetus praetermisit opinor l. l. p. 315, 9, ita in titulis Atticis sane non vetustioribus forma accusativi singularis soluta, in qua hoc quidem loco acquiescam, minime rara est. Conf. C. J. G. n. 102 (Olymp. 100—115, t. I p. 141. b) v. 21 *Ἀριστοφάνην Πειρα[ι]έα*, 22. *Πειραέας* ib. 3. 5; n. 108, 28. 44 (non ante Olymp. 134, certe non ante Ol. 123, 3 p. 150. a) : *Θεόδοτον Πειραία* et Eph. arch. n. 1381 in corona; n. 258, 4 : *Ἀρχέλαον Πειραία*, qui idem homo est n. 270. I. 23 Hadriani aetate p. 376. b; n. 410, 2 : *Ἀντίπατρον Πειραία*; sed Eph. arch. n. 321, 7 *ΣΤΟΝΗΕΙΡΑΛΑΛΑΤ* εἰς τὸν Πειρα[ι]ᾶ —. V. 3 *Ἀφροδίτη Ἐνπλοία* : eadem dea est in C. J. G. n. 4443 : *Θεῶ Σεβαστῶ Καίσαρι καὶ | Ποσειδῶνι Ἀσφαλείῳ καὶ | Ἀφροδίτῃ Ἐνπλοία*, ubi praeter eos quos interpretes p. 210. b (coll. p. 1171. b) attulerunt Pausaniam I, 1, 3, ab Rossio quoque hoc loco commemoratum, Chariton. Aphr. p. 135, Larcher. Mém. sur Vénus p. 114, conf. Preller. Griech. Myth. t. I p. 221, Engel. Kypros t. II p. 283 sq. Welcker. Alte Denkmäel. t. III. p. 253—4. Coniecturam vero qua in C. J. G. t. III p. 725 n. 5796, 6 pro

Ἀφροδίτης EYNOLAS scripsi *Ἐνπλοίας*, v. Add. p. 1255. b, etiamnunc pro certa habeo. Sed situm Aphrodisii a Conone exstructi hodie ignoramus, v. Ern. Curtius de portub. Athen., Halis 1842, p. 37. Ib. Pittakisius supplebat: *τύχη ἀγαθῆ*. Fortunae statuam in Veneris *Ἐνπλοίας* aedem dedicatam ab Argio esse, quum litterarum reliquiae videntur ostendere tum fidem faciunt moris olim frequentissimi documenta satis multa; vid. Syllog. inscr. Boeot. p. 87 et C. J. G. n. 2661, I: *Νόσσοσ κουργάν Διὸσ ἀνθετο παῖδα | Ἄργειων — τῶδε παρὰ προπύλω | Φοίβω Ἀργιᾷ τάνδε νέμων χάριν*, ubi cum Welckero Boeckhius t. II p. 456. b signum Dianae *προστατηρίας* sive *προδόμου*, quae et Hecate, intelligit, quam dedicari Apollini *Ἀργιᾷ* s. *Προστατηρίῳ* ad propylum consentaneum sit; ib. n. 6797 t. III p. 1041: *Ἰγυτῆ[ρι νόσσοσ], φαιεσιμ[βρόσ]ω Ἀπό[λλω]νι Ἀνασσα[ν] Ἰφείσσοσ Κρησίαν φαιεσφόρο[σ] Ἐνχῆν ἀνέθηκεν*; tit. Latin. ap. Zell. Handb. d. Röm. Epigr. t. I p. 14 n. 128: „Fortunae Primigeniae Ti. Claudius Thermodon et Metia M. filia Lochias eius simulacra duo Spei corolitica d. d.“ et n. 129. „Fortunae Primigeniae signum Liberi patris panthei cum suis parergis et lucerna larum“; R. Rochett. Quest. de l' hist. de l' art, Paris 1836, p. 176 sq. Ipsam Tychen quam variis insignibus ornatam veteres artifices fixerint, Koehlerus multis exposuit in Descr. d'un Camée, St. Petersb. 1810, s. in Ges. Schrift. t. V p. 67. 77 sq. et C. O. Mueller. Handb. d. Archaeol. d. Kunst §. 398, 2. 3. Illa quidem quam Argius fecerat in dextra gubernaculum potuerit tenuisse, v. Dio Chrys. or. 54, 5 p. 684 Emper. De cultu (Gerhard. Gr. Myth. t. I §. 598—9, Preller. Gr. Myth. t. I p. 334—5, Petersen. Der Hausgottesdienst der alt. Griech., Cassel 1851, p. 19, 57. 56) ex inscriptionibus haec habeo collecta: *ἐκ τῆσ θυσίας τῆ[ι] Ἀγαθῆ] Τύχη* est in tit. VIII. §. 2. 4 ap. Boeckh. Oec. civ. t. II p. 119 (= C. J. G. n. 157, 13), archonte Ctesicle Olymp. III, 3 a. Christ. a. 334; id. tit. VIII. b. 4 p. 136, Ol. III, 4 aut III, 3. 4 p. 137; *Ἀγαθῆ]σ Τύχησ* C. J. G. n. 371 atque ibidem *Ἀγαθοῦ Δαίμονοσ* in ara ut videtur, aetate Romana; *Θεόσ, Τύχα* in aere Petiliensi C. J. G. n. 4, I p. 10. a; *[T]ύχη[[α] χοῖρον ἄρσενα*, C. J. G. n. 1464, 14 Spartaee. Eiusdem urbis titulus ap. Lebas. p. 33 n. 163 ita habet

ΠΙΕΡΤΗΣΤΟΝ	Ἐπ[ὶ] ἐρ τῆσ τ[ῶ]ν [Σεβαστῶν ?
ΣΩΤΗΡΑΣΑΡΙΣΤΟΚΛΗΣ	σωτηρίας Ἀριστοκλῆσ
ΜΕΤΑΤΗΣΓΥΝΑΙΚΟΣΚΑΙ	μετὰ τῆσ γυναικὸσ καὶ
ΤΩΝΤΗΚΝΩΝΤΥΗΗΕΠΗ	τῶν τέκνων Τύ[χη] ἐπι-
5 ΚΩΤΟΝΒΩΜΟΝΑΝΕΘΗ	κόφ τὸν βωμὸν ἀνέθη-
ΚΕΝ	κεν

Qui dii deaeque *ἐπίχοοι* (exaudientissima, Cavedon. l. l. p. 81, *ἐνάντιοσ θεόσ* C. J. G. n. 3797, 7) appellati fuerint, recensui in Gerhardi Archaeol. Anzeig. 1854 n. 70—72 p. 517; nonnulla praeceperat, quod nunc ipsum video, Osannus Syll. p. 501. De Fortuna vero vide porro C. J. G. n. 2446 *Τύχησ* nisi fuit *τύχησ*, Pholegandri; n. 2264. m. 7 t. II p. 1034: *Διονύσοσ τὸ ἄγαλμα τῆσ Τύχησ ἀποκατέστησεν*, Amorgi, coll. Ross. Act. societ. Graec. t. II p. 73; n. 2510, 3: *τὸ ὠρολόγιον Τύχα Ἀγαθῆ καὶ Ἀγαθῶ Δαίμονι*, in Co insula, v. Cavedon. p. 99; n. 2642: *Τῆ ἀγαθῆ Τύχη* (?), Citii; n. 2852, 31: *φιᾶλλη καρωντῆ Ἀγαθῆσ Τύχησ*, Branchidis; n. 3171: *Ἀγαθῆ Τύχη Πουφεινὸσ ἰδρύσατο*, Smyrnae, in qua urbe Bupalum deae imaginem

ΣΩΤΕΛΗΣ :	[Ὁ δεῖνα καὶ]
ΑΡΧΟΙΜΗ	Σωτέλης
ΑΙΜΑΤΗ	Ἄρ[τέ]μι[δι]
ΙΕΡΙΤΕΥΣΑΝΤΕ	Αιμ[ν]άτι[δι] ἱερτεύσαντε[ς].

Ab initio versum integrum deletum esse, ostendit monumenti delineatio ap. Lebas. Architect. livr. 3 et 4. V. 3 omicron satis obscurum est; versu autem 4 ap. Prellerum scriptura vitiosa est haec: \ AIMNATIA, mea opinor culpa. Copula quam v. 1 posui fortasse a fuit, ellipsi in antiquioribus potissimum dedicationibus usitata, v. Anal. Epigr. p. 113, 1, Rangab. Ant. Hellén. n. 36 p. 31, Curtius Inscr. Att. n. XI p. 28. Is l. l. recte spreto Lebasii commento, qui mulierem „Archo de Limnes“ sibi finxerat p. 429, ἄρχοι (ἀρχοί) accepit pro συνάρχοντες et Sotelem cum altero Messenio supra perscripto, quum sacerdotio perfuncti essent (ἱερ[α]τεύσαντες) deae Limnati donarium consecrasset statuit. Verum illud ἀρχοί, quod quae sequuntur litterae MIL a Curtio non explicantur, prorsus videtur usui contrarium esse, neque ullo pacto defenditur Boeotico APXO sive, qui error puto est oculorum, APXΩ. Nam id pro APXONTOS esse etiam nunc censeo ab eaque sententia, si recte verba eius intellego, ne Prellerus quidem abhorret p. 201. Ἄρτεμις Αιμῶτις (Gerhard. Gr. Myth. §. 322, 7 p. 343, Preller. Gr. Myth. t. I p. 188. 190) in aliis titulis θεὰ Αιμῶτις appellatur, v. Lebas. n. 297 p. 62

ΟΒΕΠΠΘΕΙΩ. ΤΟΛΑ. ΡΙΟΥΗΘ
ΑΥΡ. ΕΛΙΞΩΑΓΩΝΟΘΕΤΗΘΕΑCΑΙΜΝΑΤ

ubi praeterea Ἀῦρ. Ἐλιξ[ος] conspicuum est, et n. 298

ΕΤΟΥCΘΑΥΡΗΡΕΙΜΟC
ΓΩΝΟΘΕΤΗΘΕΑCΑΙΜΝΑΤΙΑΟC

quem titulum ab initio minus integrum Rossius dedit in Reisen u. Forsch. durch Griechenl. t. I p. 9. Annum 249 aerae esse dicas ab anno deductae quo Achaia ab Romanis in potestatem redacta est, a. u. c. 608, quemadmodum Boeckhii cum Reinesio in altero titulo Messenio C. J. G. n. 1297, 1 ἐπὶ ἱερέως Κρεσφόντιου ἔτους ρνζ' annum notari censuit centesimum quinquagesimum septimum ab epocha Achaica, a. u. c. 764—5, t. I p. 640 coll. t. II p. 175. a. Verum quod ibi est nomen v. 5 Νόβτιος Αίλιανός, ut recentiore esse inscriptionem credamus facit. Hic sane praeter litterarum formam noviciam lectum in utroque titulo Ἀργήλιος de altero post Christ. saeculo cogitandum esse indicat, id quod etiam Rossius animadvertit; illa autem Boeckhii computatio pro certa prorsus explorataque non videtur haberi posse, v. C. F. Hermann. Defens. disputat. de Graeciae post captam Corinthum conditione, Gotting. 1852, p. 9. Tum confer Lebas. n. 299 :

ΘΕΑCΑΙΜΝΑΤΙΑ

et n. 300 (ap. Ross. l. l. p. 9, ubi v. 1 iota prius et v. 2 Α ab. init. deest) :

ΕΑCΑΙΜΝΑΤΙΑ
ΑCΑΙΜΝΑΤΙΑ

Denique Ἄρτεμις simpliciter dea illa audit ap. Lebas. n. 296 p. 61 = Ross. p. 8 :

Χάρτος Εὐθυκλέος ἱερὸς Ἄρτέμιος.

Θεόξενος Εὐθυκλέος [ἱε]ρε[ὺς] Ἄρ[τέ]μιος.

Νικήρατος Θεώνος. Σιγάτων Σιγάτωνος,

nisi praestat cum Rossio scribere : Σιγά[σολ]ῆς; cum Χάρτος autem confer nomina Χάρτας, Pausan. VI, 4, 4, et Χαριάδης ap. Hippocrat. Epidem. VII, 10, Meinek. Ueber die Epid. d. Hippokr. bes. in Rucksicht auf griech. Namenkunde p. 7. Ceterum hoc loco genetivus an dativus scriptus olim fuerit, in ambiguo est. Uterque casus a verbo ἱερειεύσαντες potuit suspensus esse, quamquam rariore dativi quidem usu, v. Syll. inscr. Boeot. p. 31. 78. Nec negaveris dativum esse deae cui dedicatur. ἱερειεύσαντες[ς] autem, nam ita malui scribere quam ἱερειεύσαντε, non erat cur in ἱε[ρ]α[τέ]υσαντες Curtius refingeret. Vide titulos Cyrenaicos C. J. G. n. 5131, 1 t. III p. 517 : ἱαριεύοντα, n. 5134, 2 ἱερειεύων, n. 5137, 3 ἱαριεύων, et Lampsacenum n. 3641. b. 36 t. II p. 1131 : ΤΗΣΙΕΡΕΙΤΕΙΑΣ τῆς ἱερειείας, quod pro ἱερατείας s. ἱερητείας esse Boeckhius annotavit p. 1134. a; v. Ahrens. dial. Dor. p. 115. 566. Eiusdem generis est ἱερεΐτις vel ἱερεΐτης Aeschylī (fragm. 90 ed. G. Hermann. t. I p. 337, Lobeck. pathol. prol. p. 387) apud Hesychium : ἱερεΐτιν (ἱερεΐτην in codice), καθαρῶν δεομένην, ἰκέτιν, Αἰσχύλος Ἰξίονι.

Postremo appellationem affero Dianae ab usu vulgari paullisper recedentem, quae et ipsa ex titulo quodam primum innotuit. Pittakisius enim Ephem. Arch. p. 904 n. 3 tradidit : ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ οὐκίματος (ἢ Πανακοθήκης) τοῦ πρὸς τὸν βόρειον πτέρυγα τῶν Προπολαίων ἐν Ἀκροπόλει litteris non admodum antiquis inscriptum cerni :

ΑΡΤΕΜΙΑΙ ΚΟΛΑΙΝΗ

Hinc, nisi error subest legentis, deam etiam Κολαίνην dictam esse intellegitur, atque Ἄρτεμις Κολαίνα habetur ap. Theognost. can. p. 66, 30, quod suspectat nescio quo iure G. Dindorfius in Stephani Thes. t. IV. p. 1740. D.

§. 3. A sorore transeo ad fratrem. Titulus C. J. G. n. 468 t. I p. 466 (= Beulé L'Acrop. d' Athèn. t. I p. 342)

ΙΕΡΕΩΣ Ἱερέως
ΒΟΥΤΟΥ Βούτου

quum a Stuardo in sarcophago sive marmoris potius fragmento legi dictus esset, iam Boeckhius perspexerat illud esse aliquod donarium. Dubius tamen haeserat, Βούτου essetne de heroe gentis Eteobutadarum auctore accipiendum an haberi deberet pro ipsius sacerdotis nomine, quem ex more aliis exemplis certo (Fritzsch. ad Aristoph. Thesmoph. 53) et ipsum Βούτην appellatum esse Hesychii verba demonstrent : Βούτης· καὶ ὁ τοῖς Διπολλίοις τὰ Βουφόνια δρῶν. Atque hic commemoro certe Pittakisii coniecturam, qui titulum vetustis litteris consignatum Eph. Arch. n. 1115 p. 673

.. ΥΤΕΣΑΝΕΘ.Κ

ΙΚΑΡΙΕΥΣ

Βο]ύτης ἀνέθ[η]κ[ε] Ἱκαριεύς scripsit, quamquam etiam Θαρσ]ύτης, Ὠκ]ύτης, Ἄνδρ]ύτης alia ponas. Sed eidem Pittakisio debemus, quod iam certius quum de marmore tum de titulo illo iudicari potest. Nam ille p. 863 ad n. 1384 hanc inscriptionem sellae lapideae (ἐπὶ λιθίνου

φρόνον), insculptam edidit, quam eo loco repererat, quo tum ἡ δημοτικὴ ἐκκλησία τοῦ εὐαγγελισμοῦ aedificabatur, annotaveratque similem sellam esse ei quae prope Erechtheum detecta sit C. J. G. n. 468 :

ΙΕΡΕΩΣ	Ἱερέως
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ	Ἀπόλλωνος
ΖΩΣΤΗΡΙΟΥ	Ζωστήριον.

Sellae marmoreae diis dedicatae Rhamnunte exstant C. J. G. n. 461 et 462 : Ἐπὶ ἱερείας Φιλοστρά[της] | Θέμιδι | Σώστρατος | ἀνέθηκεν et : Ἐπὶ ἱερείας Καλλιστο[ύς] | Νεμέσει | Σώστρατος | ἀνέθηκεν, et conf. Cavedoni. l. l. p. 26. Quemadmodum vero sacerdos Apollinis ita Butae deo vel heroi suo sellam consecraverat, ac vide de casu genetivo nomen dedicantis vel voventis exprimente Franzium El. ep. Gr. p. 332 ab in. n. 4. Sed cave huc referas alius generis sellam Mitylenis effossam, cui inscriptum est : Ποτάμιονος | τῷ Λεσβώνακιος | προεδρία C. J. G. t. II p. 193 n. 2182, Newton. in Gerhardi Archaeol. Anz. 1854 n. 70—2 p. 516, aut φρόνον qui hodie dicitur Plutarchi, Caprenae ad introitum ecclesiae Virginis Deiparae collocatum (Stephani. Reise d. ein. Geg. d. nördl. Griech. p. 63, Ulrichs. Reis. u. Forsch. in Griech. t. I p. 163, 11, Ross. Griech. Koenigsreis. t. I p. 41, Pabsley Trav. in Crete t. II p. 65) aut illam sellam, cuius meminit Lucianus Demonact. 67. De Apolline Zosterio nunc primum ex inscriptione cognito editor conferi iusserat Pausaniam I, 31, 1 : ἐν Ζωστήρι ἐπὶ θαλάσσης καὶ βωμῶς Ἀθηναῖς καὶ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος καὶ Ἀητοῦς, cui loco adhibeas titulum Atticum Eph. Arch. 1204 a Boeckhio praeclare emendatum et illustratum in Monatsber. d. k. Akad. d. Wiss. 1853, 27. Oct. edit. singul. p. 15 ubi est v. 23 : Ἀθηναίης Ζωστήριος. Insuper vide Stephanum Byz. s. v. Ζωστήρ p. 298, 10 Meinek. : ἐνταῦθα θύουσιν Ἀλαεῖς (non ἄλεις, quam lectionem secutus Gerhardus Gr. Myth. t. I §. 302. 4. k. p. 294 scripsit: „Fischeropfer“) Ἀητοῦ καὶ Ἀρτέμιδι καὶ Ἀπόλλωνι Ζωστήριον, et Meinekium Anal. Alex. p. 121 sq. De situ Zosteris promontorii exposuit Leakius Die Dem. v. Att. p. 46. 240 ed. Westermann.

Novum etiam est Apollinis Μουσείου cognomen in titulo Lebasii Megarico n. 25 p. 7 :

ΜΟΥΣΩΝΚΑΙΘΕΟΥΚΑΙΣΑΡΟΣ	Μουσῶν καὶ Θεοῦ Καίσαρος
ΚΑΙΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣΚΑΙΣΑΡΟΣ	καὶ αὐτοκράτορος Καίσαρος
ΘΕΟΥΥΙΟΥΣΕΒΑΣΤΟΥ	Θεοῦ υἱοῦ Σεβαστοῦ
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣΜΟΥΣΕΙΟΥ	Ἀπόλλωνος Μουσείου.

Apparet, deum Augustum haud dubie etiam tum vivum Apollinis Musei appellatione ornari.

Denique mentionem certe facio tituli in Propylaeis reperti Eph. Arch. n. 876 p. 525 :

ΩΝΑ	Ἀπόλλ]ωνα
ΚΑΤΑ	κατὰ
ΕΠΙΤΑΓΜΑ	ἐπίταγμα
ΤΟΥΘΕΟΥ	τοῦ Θεοῦ
5 ΨΙΝΗΣ	Πισχ]ίνης,

ubi deum revocavit Pittakisius, recte fortasse. Ad v. 2 conf. formulas κατὰ πρόσταγμα, ἐξ ἐπιτάματος alias a Franzio compositas El. ep. Gr. p. 335, 8. V. 5 erit qui malit : Ἀψίνης.

Finem huius paragraphi facio in Bacchi cognomine nondum quod sciam noto afferendo. Ex Ulrichsii schedis quod editum est Itinerarium in Annali dell. inst. di corrisp. arch. 1846 v. XVIII p. 5 sq. et v. XX p. 5 sq. praeter alios titulos hunc offert in vicinia Delii et Oropi detectum v. XVIII p. 35 annot. minusculis expressum :

Διονύσιω Ἀύλωνι Φιλώτεια Διοδότου Κηφισίως Θυγάτηρ.

Ἐπὶ ἱερέως Φιλήμονος τοῦ Ποπλίου Φυλασίου.

Sed virginis dedicantis nomen leviter corruptum est. Neque enim *Φιλώτεια* graecum videtur, ac frustra *Γαλάτεια* contuleris, sed *Φιλωτέρα* : quod ut rarum ita non inauditum fuit nomen. Vid. Strabo XVI, 5 p. 769 Cas. κατὰ τὴν Τρωγλοδυτικὴν πόλιν Φιλωτέραν ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς τοῦ δευτέρου Πτολεμαίου προσαγορευθεῖσαν, et Ross. Inscr. ined. II p. 78 n. 193, 1 ὁ δῆμος ὁ Μηλίων | Σκρειβωνίαν Φιλωτέραν | τὴν ἑαυτοῦ πρόξενον. Idem, puto, fuit in Eph. Arch. n. 392, 12

ΩΤΕΡΑΝΙΚΟΜΑΧΟΥΧΟΛΑΡΓΕΩΣ,

certe *Νε]ωτέρα* multo minus videtur credibile esse.

§. 4. Revertor ad Apollinis religionem. Marmor est Pentelicum Athenis repertum a. 1852 „εις τὸ πρὸς τὸ ἀνατολικο-βόρειον τῆς ἀκροπόλεως ὑπὸ τοὺς πρόποδας αὐτῆς. φαίνεται δὲ νὰ ἔπαισαν ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκροπόλεως“ Pittakis. Eph. Arch. n. 1301 p. 779–81, qui praeterea litteras non esse *στοιγγδόν* dispositas annotavit, in eo tamen falsus, quod illas aetatem Hadriani referre opinatur p. 780.

	ΗΝΑΙΩΙΤΩ	ΞΕΝΩΤΙ
	ΕΙΑΗΤΕ	ΕΡΡΩΞΘΕ
		ΕΡΕΙΑΗΤΟΥΔ
	ΟΥΑΘΗΝΑΙΩΝΑΓΑΓΟΝΤΟΣΤΑΝΥΘΑΙΛΑΤΩ	
	ΑΡΟΛΛΩΝΙΤΩΙΡΥΘΙΩΙΜΕΓΑΛΟΜΕΡΩΞΚΑΙ	
5	ΤΟΥΤΕΘΕΟΥΚΑΙΤΑΣΑΥΤΟΣΑΥΤΟΥΑΡΕΤ	
	ΑΡΕΓΕΝΗΘΗΜΕΤΑΤΑΣΡΥΘΑΙΛΟΞΚΑΙΛΑΤΑΣ	
	ΘΑΝΑΣΙΕΡΕΙΑΧΡΥΣΙΣΝΙΚΗΤΟΥΘΥΓΑΤΗΡΚΑΙΤΑΝ	
	ΤΕΡΙΑΜΙΑΝΚΑΙΑΝΑΣΤΡΟΦΑΝΕΡΟΙΗΣΑΤΟ	
	ΚΑΛΑΝΚΑΙΕΥΣΧΗΜΟΝΑΚΑ . . ΞΑΝΤΟΤΤΕΛΑ	
10	ΜΟΥΤΟΥΑΘΗΝΑΙΩΝΚΑΙΤΑΣΑΜΑΤΕΤΑΣΡΟΛΙΟΣ	
	ΑΓΑΘΑΙΤΥΧΑΙΔΕΛΟΧΘΑΙΤΑΙΡΟΛΕΙΤΩΝΑΕΛ	
	ΙΩΝΕΡΑΙΝΕΞΑΙΧΡΥΣΙΑΝΝΙΚΗΤΑΑΘΗΝΑΙΟΥ	
	ΘΥΓΑΤΕΡΑΚΑΙΣΤΕΦΑΝΩΞΑΙΑΥΤΑΝΤΩΙΤΟΥ	
	ΘΕΟΥΣΤΕΦΑΝΩΙΩΡΑΤΡΙΟΝΕΣΤΙΝΑΕΛΦΟΙΣ	
15	ΔΟΞΘΑΙΔΕΑΥΤΑΙΚΑΙΕΚΤΟΝΟΙΣΡΑΡΑΤΑΣΡΟΙ	
	ΡΡΟΞΝΙΑΝΡΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝΡΡΟΔΙΚΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝ	
	ΑΤΕΛΕΙΑΝΡΡΟΕΑΡΙΑΝΕΜΡΑΣΙΤΟΙΣΑΓΩΝΟΙΣΟΙΣΗ	
	ΡΘΛΙΣΤΙΘΗΤΙΚΑΙΓΑΣΚΑΙΟΙΚΙΑΣΕΓΚΤΗΣΙΝΚΑΙ	
	ΤΑΛΛΑΤΙΜΙΑΡΑΝΤΑΘΣΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΡΡΟΞΕ	
20	ΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΤΑΣΡΟΛΙΟΣΙΡΑΡΧΕΙ ΑΡΧΟ	
	ΤΟΣΞΕΝΟΚΡΑΤΗΣΤΟΥΑΓΗΣΙΛΑΟΥΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝ	

ΤΑΝΔΕΥΤΕΡΑΝΕΞΑΜΗΝΟΝΤΙΜΟΛΕΩΝΟΣΤΟΥΕΜΕ
 ΝΙΑΩΝΙΚΟΛΑΜΟΥΤΟΥΤΡΑΤΩΝΟΣΓΡΑΜΜΑΤΕΥ
 ΟΝΤΟΣΔΕΒΟΥΛΑΣΑΡΤΩΝΟΣΤΟΥΚΑΛΛΙΚΡΑΤΕ

25 ΟΞ

ΔΕΛΦΔΕΛΦΩΝΑΡΟΔΙΞ

ΧΡΥ

ΞΙΔΑ

ΝΙΚΗΤΟΥ

30 ΑΘΗΝΑΙ

ΟΥΘΥΓΑ

ΤΕΡΑ

Duplex manifesto argumentum in tabula perscriptum fuit. Et priore quidem loco Delphi per litteras publica auctoritate datas Athenienses certiores faciebant de honoribus, quos uni alicui ex urbis illius civibus proxeno ut videtur suo tribuissent. Sententia autem eorum quae in fine posita erant haec fere fuerit: ἐπέμψαμεν πρὸς ὑμᾶς ἀντίγραφον τῆς δημοσίας σφραγίδι ἐσφραγισμένον, ὅπως ἂν τὰς δεδομένας (ἐψηφισμένας) τῷ δεῖνι τοῦ δεῖνος Ἀθηναίων τῷ [ἀμῶν? προ]ξένῳ τιμὰς καὶ ὑμεῖς] εἰδῆτε ἔρρωσθε. Nam moris fuisse, ut exemplum decreti honorarii ad civitatem eius qui insignitus erat mitteretur, plurimae docent inscriptiones. Confer, ut in Delphicis subsistam, titulum Ulrichsii Reis. u. Forsch. t. I p. 67: γράψαι δὲ καὶ ποιῆσαι τοὺς τῶν Σαρδιανῶν ἄρχοντας καὶ τὸν δᾶμον καὶ ἀποστεῖλαι [ποιῆσαι τοίτους] ἀντίγραφον, ὅπως πύθωντι [πάν]τες, in quibus ut sanum sit πάντες, videndum existimo, num scribi debeat: πύθωντι[α]ι. Sequitur decretum alterum cum illo nulla re coniunctum, nisi quod eodem fere tempore utrumque factum esse probabile est.

Ἐπειδὴ τοῦ δ[ά]μου

τ]οῦ Ἀθηναίων ἀγαθόντος τῶν Πυθαϊδῶν τῷ

Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ μεγαλομερῶς καὶ [ἀξι-

5 ως] τοῦ τε θεοῦ καὶ τῆς αὐτοῦ ἀρετ[ῆ]ς

παρεγενήθη μετὰ τῆς Πυθαϊδος καὶ ἅ τῆς [Α-

θάνας ἱέρεια Χρυσὴς Νικήτου Θυγάτηρ καὶ τῶν

τε ἐπιδαμῖαν καὶ ἀναστροφῶν ἐποιήσατο

καλὰν καὶ εὐσχήμονα κα[ὶ] ἀξι[α]ν τοῦ τε δά-

10 μων τοῦ Ἀθηναίων καὶ τῆς ἀμετέ[ρ]ας πόλιος·

ἀγαθῆ τύχῃ δεδόχθαι τῆ πόλει τῶν Δελ-

φῶν ἐπαινεῖσαι Χρυσίδα Νικήτα Ἀθηναίου

Θυγάτερα καὶ στεφανῶσαι αὐτὰν τ[ῶ]ι τοῦ

θεοῦ στεφάνῳ ᾧ πάτριόν ἐστιν Δελφοῖς, [δε-

15 δόσθαι δὲ αὐτῆ καὶ ἐκγόνοις παρὰ τῆς πόλιος

προξενίαν προμαντείαν προδικίαν ἀσυλίαν

αἰτέλειαν προεδρίαν ἐν πᾶσι τοῖς ἀγῶνις οἷς [ἀ

πόλις τίθητι καὶ γᾶς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν καὶ
 ἄλλα τίμια πάντα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξέ-
 20 νοις καὶ ἐνεργέταις τᾶς πόλιος ὑπάρχει· ἄρχο[ν]-
 τος Ξενοκράτ[εω]ς τοῦ Ἀγρησιλάου, βουλευόντων
 τὰν δευτέραν ἑξάμηνον Τιμο[κ]λέωνος τοῦ Ἐμ[μ]ε-
 νίδ[α] Νικοδάμου τοῦ [Σ]ιράτωνος, γραμμιάτευ-
 25 ος·

Δελφῶν ἡ πόλις

Χρυ-
 σίδα
 Νικήτου
 30 Ἀθηναί-
 ου θυγα-
 τέρα.

In primis memorabilis est proxenia propter Pythaidem, v. 3 : τοῦ δάμου τοῦ Ἀθηναίων ἀγαρόντος τὰν Πυθαΐδα : ibi scribi a me poterat brevius : τοῦ δ[άμου] τοῦ Ἀθηναίων, usui tamen melius convenit quod dedi et legitur v. 9—10. Atque hic in transcurso commemoro, C. J. G. n. 1687 coronae oleaginae insculptum legi quod Boeckhii desideraverat t. I p. 804 : ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων | Πυθαΐδος teste Leakio Trav. in north. Greece n. 97, non : ὁ δ. ὁ Ἀθηναίος. Ad verbi ἄγειν usum conf. Demosth. c. Midiam §. 115 p. 252 : εἴασε δ' ἀρχιθεωροῦντα ἀγαγεῖν τῷ Αἰετῷ Νεμείῳ τὴν κοινὴν ὑπὲρ τῆς πόλεως θεωρίαν. De theoria Atheniensium Delphos mitti solita post C. O. Muellera Dor. v. I p. 239 sq. Meierus egit in commentatione doctissima qua Graecorum legationes sacras persecutus est, Halis 1837, p. XXII n. 75 coll. p. X n. 21 et Krausius Die Pyth. Nem. u. Isthm. p. 36 n. 1. Nominis ipsius testem antiquissimum habemus Isaeum de Apollodori heredit. §. 27 : πρὶν ἐμὲ ἦκειν ἐκ τῆς Πυθαΐδος, ubi tamen, ut nihil tribuam Aldo et Stephano, codices A. B bonitate praestantissimi (Schoemann. praef. p. X. XI) Πυθαΐδα praebent. Tum servavit ex Ephoro (fr. 70 Mull. Fragm. hist. Graec. t. I p. 255) Strabo IX, 3, 12 p. 422 Cas. : ἵεναι τὴν ὁδὸν ἣ νῦν Ἀθηναῖοι τὴν Πυθαΐδα πέμπονσι, varietate e libris annotata nulla. Praeterea Philochoro ap. Scholiast. Sophocl. Oedip. Col. 1102 (1047) fr. 158 Mull. p. 411 restitutum ibant C. O. Muellerus l. I. p. 240, Valesium is quidem secutus, et qui propositam esse coniecturam nesciebat Bergkii Comm. de reliq. com. Att. ant. p. 40 : ὅταν δὲ σημεῖα γένηται παραδεδομένα ἐν τοῖς ἱεροῖς, τότε ἀποστέλλοντες τὴν θεωρίαν οἱ ἐκ τοῦ γένους, Πυθαΐδα καὶ Δηλιάδα, ὁποῖα ἂν καθήγη αὐτοῖς, ubi codex πυθίαι τε καὶ δηλιάδες habet. Sed praestat Meieri ratio l. I. p. X n. 21 emendantis : οἱ ἐκ τοῦ γένους Πυθιασταὶ καὶ Δηλιασταὶ, ac probavit Sauppium N. Jen. Allg. Litt. Zeit. 1845 n. 60 p. 237 sq. Iam vero inscriptionis nostrae fides v. 3 et 6 ita certa, ut in dubium vocari non queat, legationem illam etiam Πυθαΐδα appellatam fuisse docet. Quid quod eandem formam felici casu servatam habemus in altero titulo Attico, quem edidit Wordsworthus in Athens and Attika, Lond. 1837, p. 186 (in ecclesia Ὑπακίαντης) :

ΣΤΕΦ|ΑΝΗΦΟΡΗΣΑΣ
ΤΩ|ΠΥΘΙ|ΩΛΑΦΟΛΛΩΝΙ
ΤΗΝ|ΠΥΘΑΙΑ|Α

Hinc recte colligere mihi videor, apud Isaeum l. l. scripturam codicum optimorum, quam iam inde a Bekkero omnes contemserunt, restituendam esse; nec indubium est quod in Vita Aristotelis (καὶ Ἀμμώνιον) p. 398, 16 Westerm. editur: ἐπέπεισε τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα Πυθαΐδα δοῦναι γαμετὴν τῷ Νικάνορι, nam Πυθαΐδα est in libris, illud Menagius posuit ex Sexto Emp. adv. mathem. I, 258 p. 657, 17 Bekk.; conf. Πυθηΐδα C. J. G. n. 2840. d. 3 t. II p. 1095. a. Simul autem apparet, frustra suspectatam esse scripturam ap. Strabonem IX, 2, 11 p. 404 Cas. ἐπιεῦθεν ἢ παροιμία τὴν ἀρχὴν ἔσχεν ἢ λέγουσα· ὁπόταν δὲ Ἄρματος ἀστράψῃ· ἀστραπὴν τινα σημειομένων κατὰ χρῆσιν τῶν λεγομένων Πυθαϊσῶν, βλεπόντων ὡς ἐπὶ τὸ Ἄρμα καὶ τότε πεμπόντων τὴν θυσίαν εἰς Δελφούς, ὅταν ἀστράψαντα ἴδωσιν. Ibi Groskurdus spretis codicibus malebat Πυθιασῶν, quia hanc formam Hesychius haberet s. v. ἀστράπτει δὲ Ἄρματος commendaretque simile nomen Ἀηλιασταί, in quam eandem sententiam cum Welckero Schoemannio aliis concessit Meierus l. l. p. XXII n. 75. Verum bene Kramerus t. II p. 238 librorum scripturam tuitus est et Stephani Byz. auctoritate s. v. Πυθώ p. 539, 10 Meinek.: Πυθώ, ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος πόλις „Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ“· τὸ ἐθνικὸν Πυθῶς, ὡς Ἀητὸ Ἀητῶς, καὶ Πύθιος καὶ Πυθία καὶ Πυθιάς ὡς Ἐλιωνιάς, καὶ Πύθιον, καὶ πυθαΐζειν [ita Salmasius pro tradito πυθαΐζειν] ἀπὸ τοῦ Πυθαῖος διαλύσεως γενομένης, καὶ Πυθαϊστῆς, et Eustathii verbum πυθαΐζειν afferentis ad Iliad. II, 519 p. 274, 16. Nec mutavit in Teubneriana Meinek. et agnovit Boeckh. Add. ad C. J. G. n. 1058 t. I p. 921 a, quamquam is scholiasten Sophocl. Oed. l. l. tanquam testem citat, nec rectius Krausius D. Pyth. p. 36, 1 tradit Πυθαϊστιάς haberi in C. J. G. n. 1688 ubi nulli sunt. Componendae autem cum Πυθαῖς formae sunt Πυθαίς (Πυθαίως), quod Apollinis est cognomen (Boeckh. ad n. 1058 p. 560 a, tit. Lind. ap. Ross. Inscr. III p. 19 n. 272, 2) et Πυθάρα Megarica i. e. Πυθαία pro Πύθια C. J. G. n. 1058, 4 et n. 1429, 5. Inscriptionum testimonio accedit Harpocratonis fides p. 162, 15 Bekk.: Πυθαία· ἑορτὴ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος· Ὑπερίδης πρὸς Ἀπελλαῖον. ἄπορον πῶς ἀπὸ τούτου ἐσημάτισται παρὰ τῷ Αἰδύμῳ· καὶ γὰρ οὐδὲ ὄν παρέθετο ὁ γραμματικὸς ὠνόμασε τὰ Πύθια ἑορτήν. Ita enim haec scribenda existimo cum Sauppio Orat. Attic. t. II p. 278. a, qui Kiesslingii emendationem Πυθαία (Westermann. Πυθαίεα) adscivit, quum Bekkerus Πυθαίεα ediderit, unus autem codex πυθαία, alter Πύθια exhibeat. Nimirum „apparet, Saupp. sunt verba, Didymum Πυθαία (vel Πυθαίεα) cognomen Apollinis et Πυθαῖα festum Apollinis confudisse: hoc notat Harpocraton vel auctor Harpocratonis“. Nuperrimus Didymi editor quid annotaverit, nescio. V. 5 τῆς αὐτὸς αὐτοῦ ἀρετῆς: Curt. An. Delph. n. 16, 17 κύριος εἶσα αὐτὸς αὐτῆς, decret. Delph. ap. Ross. Inscr. I n. 67, 11 (= Curt. l. l. n. 1, Wlad. Davidoff. Itiner. Graec., Petrop. 1839, t. II p. XIII n. XIX) αὐτὸς αὐτὸν εὐχρηστον παρασκευάζων. Conf. Ahrens. dial. Dor. p. 272 sq., ubi quae congesta sunt formarum contractarum exempla (αὐταντοῦ, αὐταντιῆς), augentur ex titulo Heraclitensi C. J. G. n. 5776 t. III p. 1253. b: Ἰστυία πρὸ αὐταντιῆς καὶ τῆς Ἀφροδιτίας (i. e. Ἀφροδισίας, n. 5156 Cyren.) Ἰστυίας ἀνέθηκε. Ibi post Rossium Reis. auf d. Griech. Ins. t.

III p. 166 n. 9. a Franzius annotavit, *ἀνταντᾶς* reponendum esse etiam n. 2566, 5 t. II p. 422 Eleuthernis : *εὐξαμένα ὑπὲρ ΑΥΣΑΥΤΑΣ εὐχάν.* Addo n. 2140. b t. II p. 175, qui titulus Aegineticus ex apographo Pittakisii Eph. Arch. n. 231 ita habet :

ΣΚΥΘΙΝΟΥ	Σκυθίνου.
ΘΕΟΓΕΝΙΣ	Θεογενίς.
ΜΗΛΑΝΟΙΓΕ	Μὴ ἀνοιγε·
ΟΥΓΑΡΜΗΣΥΝΕΙΚΗ	οὐ γὰρ μὴ συνείκη
5 ΤΟΛΑΛΛΟΝΤΙΝΑ	5 τοι ἄλλον τινά
ΚΑΤΘΕΝΤΙΕΣΤΑΥΤΑΝ	κατθέντι ἔς ταύταν
ΤΑΝΣΟΡΟΝΑΙΕΜΛΑΥΤΑΥΤΟΝ	τὰν σορόν· αἱ δὲ μ[η], ἀνταντὸν
ΑΙΤΛΑΣΗ	αἰτιασῆ·

In Prokeschii schedis, quas Boeckhius expressit, desunt v. 1 et 2, et Σκ. quidem scriptum est : „ἐπὶ τοῦ ἀνωφλίου τῆς θύρας τοῦ τάφου“, Θεογ. „πρὸς τὸ νότιον τοῦ τοίχου τοῦ τάφου.“ Ibid. ut leviora omittam v. 7 legitur : ΜΗ. ΥΑΥΤΟΝ. Sepulcrum ipsum propterea inprimis est memorabile, quod coloribus est ornatum, dabitque eius delineationem propediem Rossius. Ad v. 3 conf. μὴ ὄρουξε, tit. Meli. ap. Ross. Inscr. III p. 6 n. 234 et Reis. auf d. gr. Ins. t. III p. 16. V. 5 Boeckhius scripserat : συν[εν]είκη. Illud et αἰτιασῆ (αἰτίαση C. J. G.) Ahrensius probavit dial. Dor. p. 344 n. 6, ἀνταντὸν non agnovit proponens : τὸ ἀντὸν. Denique prorsus nova forma emersit ex titulis Segestanis C. J. G. n. 5542, 1 : Σώπολις-[τ]ὰν αὐτούτα ματέρα t. III p. 603 et n. 5543, 2 : Διόδωρος τὰν ἀδελφὰν αὐτούτα Μινύραν. Cum universo autem genere componas aliqua ex parte Latinum illud : causa ipse pro se dicta, Liv. IV, 44, Naegelsbach. Lat. Stil. p. 191 ed. I. V. 6 ἅ τὰς Ἀθάνας ἱέρεια : antistita est puto Minervae Poliadis, plene dicta C. J. G. n. 478, 3 : ἐπὶ ἱερείας Ἀθηνᾶς Πολιάδος Μεγίστης τῆς Ἀσκληπιάδου et n. 897, 7 : Σησιᾶς Μαρκιανῆς ἱερείας μεγάλης Ἀθηνᾶς. Hanc vero sacerdotem, id quod antea non constabat, theoriae Pythicae interfuisse auctoritate publica, demonstrare videntur quae sequuntur laudes mulieris. Prius iam notum erat, partim senatores aliquot partim thesmothes legationem illam sacram obiisse, v. Demosth. de falsa legat. p. 380, 21, Meier. l. l. p. X, 20. V. 7 Χρυσὶς Νικήτου Θυγατήρ : splendidum illud nomen etiam Argivae sacerdotis multo antiquioris proprium fuit, Thucyd. II, 2. IV, 133. Idem legitur in cippo Attico Eph. Arch. n. 646, cuius epitaphii apographum rectius Rossio debemus, Jahn. et Klotz. Archiv für Philol. u. Paedag. t. II, 1833, p. 437 n. 11 :

X]PYΣΙΣ

ΡΥΘΑΓΓΕΛΟ

KOPINOLA

Pittakisius v. 1 ΤΟΥΣΙΣ legerat et v. 2 ab in. I, unde E. Curtius Inscr. Attic. p. 25 litteras ΡΟ in lapide fere evanuisse annotans effecerat : Ποῦσις, quod nomen vix est Graecum. Observavit praeterea Pittakisius p. 781, multas mulieres etiamnunc in Thessalia et Phthiotide Χρυσή et Χρυσούλα appellari. Quod autem v. 12 ΧΡΥΣΙΛΑΝ Χρυσίδα in tabula esse traditur, ut genuinum esse credam non adducor. Nam eiusmodi sordes, quales sunt : ἀνδραν, ἀνδρειάνταν, γυναῖκαν,

εὐσχημόναν, ἐῶναν C. J. G. n. 6195, 5 t. III p. 879, ἤρωαν, θυγατέραν n. 3827. x. b. 1 p. 1055, μητέραν n. 4129, 6 t. III p. 111. n. 4999, 4 p. 465. n. 5030, 2 p. 472, Mullach. Coniect. Byz. p. 47 n., νεότηταν n. 3857. u. 8. p. 1090, πατέραν n. 3827. x. b. 3 p. 1055, πατρίδαν n. 5922, 3 p. 788, Πετροκόρακον n. 6129, 3 p. 889, συλλεῖδαν, v. Nauck. Aristoph. Byz. fragm. p. 209, 40, Meinek. Vindic. Strab. p. 58; non cadunt in titulum primi fere ut infra ostendam saeculi ante Christum natum, sed extremae sunt barbariei, etsi accusativum *Λήμητρον* (Lobeck. Paralip. p. 142, Meinek. Philol. exercit. in Athen. deipn. II p. 31, Bredow. De dial. Herod. p. 255, *ΛΑΜΑΤΡΑ* | *ΤΑΥΡΟΠΟΛΩ* Eph. Arch. n. 789) non prorsus equidem damnaverim cum Cobeto De oratione artificiali graeca de populari distinguenda p. 23 et Var. lect. p. XVII. *Νικήτον*: infra v. 12 est *Νικήτα*, illud rursus v. 29, quae inconstantia lapicidae Attico videtur imputanda esse. Nomen ipsum usus fuit Attici satis vulgaris, C. J. G. n. 305. II. 12, n. 662. b. 2 t. I p. 919. In proximis lapsa est Pittakisii industria, qui v. 9 καὶ ἴσαν et v. 10 τὰς ἅμα τε dederit. Quae posui certa sunt: C. J. G. n. 1193, 18: ἐπαινέσαι τοὺς πρεσβευτὰς ἐπὶ τε τῇ ἐνδαμίᾳ καὶ τῇ ἀναστροφῇ ἧ πεποιήνται ἀξίως ἑκατέρων τῶν πολιῶν, n. 1331, 2, n. 1339, 14, Vischer. Inscript. Spart., Basiliae 1853, n. I, 19; Syll. inscr. Boeot. n. IV. b. 6: τὰν τε παρεπιδαμίαν καὶ ἀναστροφὴν ἐποιήσαντο ἀξίως ἑκατέρων τῶν πολιῶν; C. J. G. n. 1837. b. 10 t. II p. 955. a: ἐπαινέσαι δὲ αὐτοὺς ὅτι πεποιήνται τὴν ἐνδημίαν ἐν τῇ πόλει ἡμῶν καλὴν καὶ εὐσχημόνα καὶ ἀξίαν ἀμφοτέρων τῶν πόλεων, n. 2349. b. 27 t. II p. 1063; n. 2139. b. 21 p. 1013: τὴν τε ἄλλην ἀναστροφὴν πεποιήμενος εὐσχημόνως καὶ ἀξίως τοῦ τιμᾶσθαι; n. 2152. b. 9 p. 1018: ἐποιήσαντο δὲ καὶ ἐν τῷ δήμῳ ἐπιδημίαν κόσμιον καὶ σώφρονα; n. 2334. b. 35 p. 1052; n. 3052, 32: ἐπὶ τῷ τὰν παρεπιδαμίαν πεποιήσθαι ἀξίως ἀμφοτερῶν τῶν πόλεων, tit. Tei. ap. Lebas p. 23 n. 76, 45. n. 77, 35. n. 80, 46; n. 3053. A. 6: τὰν ἀπὸ τῆς ἀναστροφῆς εὐταξίαν ἀπεδείξαντο et v. 15: ὅτι καλῶς καὶ εὐτάκτως ἐνδεδημήασιν; n. 3640, 13: ἐποιήσατο δὲ καὶ τὰν ἐπιδαμίαν — εὐκόσμως καὶ ἀξίως ἀμφοτερῶν τῶν πολιῶν, n. 3656, 9; n. 3568. f. 28 t. II p. 1128: ἐποιήσαντο δὲ καὶ τὴν παρεπιδημίαν εὐτάκτως καὶ ἀξίως ἑκατέρων τῶν πόλεων, n. 2356, 5: τὴν ἐνδημίαν ποιεῖται καλῶς καὶ εὐτάκτως; n. 2349. b. 48 p. 1065: ἐποιήσατο τὴν παρεπιδημίαν πρέπουσαν τῇ τε ἡμετέρῃ πόλει καὶ τῇ ἐαυτοῦ πατρίδι, tit. Tei. ap. Lebas. n. 82, 15: καλὰν καὶ πρέπουσαν πεποιήνται τὰν παρεπιδαμίαν ἐν τῇ πόλει ἡμῶν; n. 2775. c. 4 p. 1110: τὴν ἀναστροφὴν πεποιήμενος ἐνάρετον καὶ παντὸς ἐπαινῶν ἀξίαν, Ross. Inscr. II n. 109, 3: ἀγαθὴν τε καὶ εὐσχημόνα τὴν ἀναστροφὴν πεποιήνται ἐν πάσιν; C. J. G. n. 3831, 4 t. III p. 5: ἐπεδήμησεν ἐν ἡμῶν τῇ πόλει ἀξίως τοῦ τε αὐτοῦ ἀξιώματος καὶ τῆς ἡμετέρας πόλεως; Ussing. Inscr. Gr. ined. n. 17, 6 — ἡμῶν ποιεῖται τὴν παρεπιδημίαν —. Nonnulla ex his praecepit Meier. Die Privatschiedsrichter u. die öff. Diaeteten Athen's p. 51. Desino in emendando titulo Cretico, quem Naberus edidit in Mnemosynu., 1852, p. 114 n. III, 13:

ἐπαινέσαι δὲ —

καὶ τὸς πρεσβευτὰς, ὅτι οὐκ ἠθέως καὶ φιλοτίμως διέλεχθεν καὶ παρεκάλεσαν ἀξίως
Μαρήτων καὶ Ἰεραινινίων,

nam pro παρεκάλεσαν in lapide fuisse arbitror: παρεπεδάμησαν. V. 13 στεφανῶσαι αὐτὰν
τῷ τοῦ Θεοῦ στεφάνῳ ᾧ πατριὸν ἔστιν Δελφοῖς: vid. tit. Delph. C. J. G. n. 1689, 7 (= Leak.

Trav. in north. Gr. n. 90, 7), Ross. Inscr. I n. 70, 7, Leak. I. I. n. 90, 19—20, 24—5, Curt. An. Delph. n. 41, 9, n. 42, 8 : στεφανῶσαι δάφνης στεφάνῳ παρὰ τοῦ θεοῦ. Similiter C. J. G. n. 2270, 27, Deli : στεφανῶσαι τῷ ἱερῷ τοῦ θεοῦ στεφάνῳ i. e. Bacchi coronea hederacea; ac δάφνης στέφανος παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ τῆς πόλεως ἀρχηγέτου a Megarensibus Cassandro cuidam datus commemoratur in titulo E. Curtii, Monatsber. d. k. Akad. d. Wiss. 1855 p. 101. V. 15 δεδῶσθαι restituendum fuisse, frequens titularum usus docet, Curt. An. Delph. n. 46, 4, Eph. Arch. n. 209, 9, Syll. inscr. Boeot. p. 127. Qui autem honores cum proxenia hic coniuncti impertiuntur προμαντεία, προδικία, ἀσλία, ἀτέλεια, γᾶς καὶ οἰκίας ἔγκτησις, vel eosdem (Ross. I. I. n. 67, 23) vel plerosque in reliquis eius generis decretis a Delphis cumulos videmus: C. J. G. n. 1689. b. 8. n. 1691, 3. n. 1692, 6. n. 1693, 19. Ross. n. 70, 8. Leak. n. 90, 19. Curt. n. 41—66. Ulrichs. p. 67, 20, ubi pro [ἐν ὅσοις ἀγῶνις ἅ] πόλις τίθητι scribendum puto: ἐν πᾶσι τοῖς ἀγῶνις οἷς ἅ π. τ. De singulis non est quod agam post Meierum in uberrima Comm. de proxenia s. de publico Graecorum hospitio, Hal. 1843, qui προμαντείαν illustravit p. 16, προδικίαν et ἀσλίαν p. 18, ἀτέλειαν p. 21, προσδρίαν p. 17, denique ἔγκτησιν p. 19. Nec in dativo ἀγῶνις immoror, v. Nauck. Aristoph. Byz. fr. p. 208, 38; Ahrens. dial. Aeol. p. 236, dial. Dor. p. 239, Goett. Gel. Anzeig. 1844 p. 141; Ussing. Inscr. Gr. ined. p. 9. Μειόνοις pro μειόσιν est in inscriptione Locrica Rossii B, 5 p. 18. Sed hoc nolo silentio praeterire, quod hic mulier proxenia ornatur. Nam raro id factum videtur, nec plus adhuc quam duabus inscriptionibus confirmatum erat, qui Meieri diligentiam non latuerunt I. I. p. 13 n. 120. 121. Earum una est aetatis Romanae ap. Ross. Inscr. II p. 78 n. 193: ὁ δῆμος ὁ Μηλίῳν | Σχοριβονίαν Φιλοτέραν | τὴν ἑαυτοῦ πρόξενον | καὶ εὐεργέτιν; altera Lamienisium ap. Stephani. Reise durch ein. Geg. d. nördl. Gr. p. 41 n. 17 saeculi fuerit ante Christum tertii: ibi — ἀνα Ἀύντα Ζυρναία ἀπ' Ἰωνίας ποιήτρια propter laudes gentis Aetolorum et maiorum populi Lamienisium carminibus suis immixtas illo beneficio afficitur, v. 7 εἰ[με]ν ἀντὰμ πρόξενον | τᾶς πόλιος καὶ εὐεργέτιν. Contra est ap. Ross. Inscr. II p. 86 n. 216 Therae: ὁ δᾶμος ἐτίμασε | [τ]ὰν τοῦ πρόξενου καὶ εὐεργέτα [E]ὐμάρεος γυν[αῖκα τὰν δαῖνα, quam feminam non et ipsam πρόξενον fuisse apparet, et proxeni sui filias cum filiis cives faciunt Thasii C. J. G. n. 2161, 8 t. II p. 183, quocum congruit quod n. 4150 b t. III p. 1112 legitur: ὁ δᾶμος ὁ Ἡρακλειωτῶν Ἰουλίαν Ἀκυλεῖναν τὰν εὐγενῆ καὶ φίλανδρον καὶ φιλότιμον ἀμφοτερῶν τὰν πόλιων πολεῖτιν i. e. Amastrianam et Heracliensem. V. 17 in fine ἧ non videbatur ferri posse. V. 21 Ξενοκράτεος scripsi ad v. 24 Καλλικράτεος; idem nomen est ap. Curt. An. Delph. n. 14 extr. Ib. Ἀγγελίδου: Curt. I. I. n. 5, 19. V. 22 Τιμοκλέωνος τοῦ Ἐμμενίδα emendandum erat. Nam idem homo item senator habetur in Curtiano n. 9, 3, ex quo nomen illatum est Stephani Thesauro t. VII p. 2664; conf. nomina Βαθυκλέων, Εὐκλέων s. Εὐκλείων, Εὐρυκλέων, Ἡρακλέων, Σουκλέων C. J. G. n. 6616. d. 9 t. III p. 1269. b, Φιλοκλέων. Ceterum Τιμοκλέωνος per se quidem nihil habebat offensionis; sic Ἀντικλέωνος est ap. Curt. An. Delph. n. 45, 4 et Ross. n. 70, 2, sed Ἀντικλέωντος in Ussingii titulo n. 4. A. 5. V. 24 Ἀρχωνος: cognomines Delphos complures novimus, v. Curtii Nomenclat. Delph. I. I. p. 93, a. Καλλικράτεος: Curt. n. 8, 24, C. J. G. n. 1709. b. 6. Restat ut de aetate tituli dicam. Ea inde cognoscitur quod Ahrensus Goett. Gel. Anz. 1844 p. 135 probavit, manumissiones Curtianas,

III p. 166 n. 9. a Franzius annotavit, *ἀνταντᾶς* reponendum esse etiam n. 2566, 5 t. II p. 422 Eleuthernis : *εὐξαμένα ὑπὲρ ΑΥΣΑΥΤΑΣ εὐχάν*. Addo n. 2140. b t. II p. 175, qui titulus Aegineticus ex apographo Pittakisii Eph. Arch. n. 231 ita habet :

ΣΚΥΘΙΝΟΥ	Σκυθίνου.
ΘΕΟΓΕΝΙΣ	Θεογενίς.
ΜΗΛΑΝΟΙΓΕ	Μὴ ἄνοιγε.
ΟΥΓΛΑΡΜΗΣΥΝΕΙΚΗ	οὐ γὰρ μὴ συνείκη
5 ΤΟΛΑΛΛΟΝΤΙΝΑ	5 τοι ἄλλον τινὰ
ΚΑΤΘΕΝΤΙΕΣΤΑΥΤΑΝ	καθέντι ἐς ταύταν
ΤΑΝΣΟΡΟΝΑΙΕΜΛΑΥΤΑΥΤΟΝ	τὰν σορόν· αἱ δὲ μ[η], ἀνταντὸν
ΑΙΤΙΑΣΗ	αἰτιασῆ.

In Prokeschii schedis, quas Boeckhius expressit, desunt v. 1 et 2, et Σ. quidem scriptum est : „ἐπὶ τοῦ ἀνωφλίου τῆς θύρας τοῦ τάφου“, Θεογ. „πρὸς τὸ νότιον τοῦ τοίχου τοῦ τάφου.“ Ibid. ut leviora omittam v. 7 legitur : ΜΗ. ΥΑΥΤΟΝ. Sepulcrum ipsum propterea inprimis est memorabile, quod coloribus est ornatum, dabitque eius delineationem propediem Rossius. Ad v. 3 conf. μὴ ὄρουξε, tit. Meli. ap. Ross. Inscr. III p. 6 n. 234 et Reis. auf d. gr. Ins. t. III p. 16. V. 5 Boeckhius scripserat : συν[εν]είκη. Illud et αἰτιασῆ (αἰτιάση C. J. G.) Ahrensius probavit dial. Dor. p. 344 n. 6, ἀνταντὸν non agnovit proponens : τὸ αὐτὸν. Denique prorsus nova forma emersit ex titulis Segestanis C. J. G. n. 5542, 1 : Σώπολις-[τ]ὰν αὐτούτα ματέρα t. III p. 603 et n. 5543, 2 : Αἰόδωρος τὰν ἀδελφὰν αὐτούτα Μινίραν. Cum universo autem genere componas aliqua ex parte Latinum illud : causa ipse pro se dicta, Liv. IV, 44, Naegelsbach. Lat. Stil. p. 191 ed. 1. V. 6 ἀ τᾶς Ἀθήνας ἱερεῖα : antistita est puto Minervae Poliadis, plene dicta C. J. G. n. 478, 3 : ἐπὶ ἱερείας Ἀθηναῶν Πολιάδος Μεγίστης τῆς Ἀσκληπιάδου et n. 897, 7 : Σηστιάς Μαρκιανῆς ἱερεῖας μεγάλης Ἀθηναῶν. Hanc vero sacerdotem, id quod antea non constabat, theoriae Pythicae interfuisse auctoritate publica, demonstrare videntur quae sequuntur laudes mulieris. Prius iam notum erat, partim senatores aliquot partim thesmothetas legationem illam sacram obiisse, v. Demosth. de falsa legat. p. 350, 21, Meier. l. l. p. X, 20. V. 7 Χρυσὴς Νικήτου θυγατήρ : splendidum illud nomen etiam Argivae sacerdotis multo antiquioris proprium fuit, Thucyd. II, 2. IV, 133. Idem legitur in cippo Attico Eph. Arch. n. 646, cuius epitaphii apographum rectius Rossio debemus, Jahn. et Klotz. Archiv für Philol. u. Paedag. t. II, 1833, p. 437 n. 11 :

X]PYΣΙΣ

ΓΥΘΑΓΓΕΛΟ

KOPINOLA

Pittakisius v. 1 ΤΟΥΣΙΣ legerat et v. 2 ab in. I, unde E. Curtius Inscr. Attic. p. 25 litteras ΓΟ in lapide fere evanuisse annotans effecerat : Ποῦσις, quod nomen vix est Graecum. Observavit praeterea Pittakisius p. 781, multas mulieres etiam nunc in Thessalia et Phthiotide Χρυσή et Χρυσούλα appellari. Quod autem v. 12 ΧΡΥΣΙΛΑΝ Χρυσίδα in tabula esse traditur, ut genuinum esse credam non adducor. Nam eiusmodi sordes, quales sunt : ἄνδραν, ἀνδρειάνταν, γυναῖκαν,

εὐσχημόναν, εἶδον C. J. G. n. 6195, 5 t. III p. 879, ἴρωαν, θυγατέραν n. 3827, x. b. I p. 1055, μητέρα n. 4129, 6 t. III p. 111. n. 4999, 4 p. 465. n. 5030, 2 p. 472, Mullach. Coniect. Byz. p. 47 n., νεότηταν n. 3857. u. 8. p. 1090, πατέρα n. 3827, x. b. 3 p. 1055, πατρίδα n. 5922, 3 p. 788, Πετροκόρακαν n. 6129, 3 p. 889, συλλεῖδαν, v. Nauck. Aristoph. Byz. fragm. p. 209, 40, Meinek. Vindic. Strab. p. 58, non cadunt in titulum primi fere ut infra ostendam saeculi ante Christum natum, sed extremae sunt barbariei, etsi accusativum *Λήμητραν* (Lobeck. Paralip. p. 142, Meinek. Philol. exercit. in Athen. deipn. II p. 31, Bredow. De dial. Herod. p. 255, *ΛΑΜΑΤΡΑ* | *ΤΑΥΡΟΠΟΛΩ* Eph. Arch. n. 789) non prorsus equidem damnaverim cum Cobeto De oratione artificiali graeca de populari distinguenda p. 23 et Var. lect. p. XVII. *Νικήτον*: infra v. 12 est *Νικήτα*, illud rursus v. 29, quae inconstantia lapididae Attico videtur imputanda esse. Nomen ipsum usus fuit Attici satis vulgaris, C. J. G. n. 305. II. 12, n. 662. b. 2 t. I p. 919. In proximis lapsa est Pittakisii industria, qui v. 9 καὶ ἴσαν et v. 10 τὰς ἅμα τε dederit. Quae posui certa sunt: C. J. G. n. 1193, 18: ἐπαινέσαι τοὺς πρεσβευτὰς ἐπὶ τε τῇ ἐνδομίᾳ καὶ τῇ ἀναστροφῇ ἧ πεποιήνται ἀξίως ἐκατέρων τῶν πολιῶν, n. 1331, 2, n. 1339, 14, Vischer. Inscript. Spart., Basiliae 1853, n. I, 19; Syll. inscr. Boeot. n. IV, b. 6: τὰν τε παρεπιδαμίαν καὶ ἀναστροφὴν ἐποιήσαντο ἀξίως ἐκατέρων τῶν πολιῶν; C. J. G. n. 1837. b. 10 t. II p. 985. a: ἐπαινέσαι δὲ αὐτοὺς ὅτι πεποιήνται τὴν ἐνδομίαν ἐν τῇ πόλει ἡμῶν καλὴν καὶ εὐσχημόνα καὶ ἀξίαν ἀμφοτέρων τῶν πόλεων, n. 2349. b. 27 t. II p. 1063; n. 2139. b. 21 p. 1013: τὴν τε ἄλλην ἀναστροφὴν πεποιήμενος εὐσχημόνως καὶ ἀξίως τοῦ τιμᾶσθαι; n. 2152. b. 9 p. 1018: ἐποιήσαντο δὲ καὶ ἐν τῷ δήμῳ ἐπιδομίαν κόσμιον καὶ σώφρονα; n. 2334. b. 35 p. 1052; n. 3052, 32: ἐπὶ τῷ τὰν παρεπιδαμίαν πεποιήσθαι ἀξίως ἀμφοτέρων τῶν πόλεων, tit. Tei. ap. Lebas p. 23 n. 76, 45. n. 77, 35. n. 80, 46; n. 3053. A. 6: τὰν ἀπὸ τῆς ἀναστροφῆς ἐνταξίαν ἀπεδείξαντο et v. 15: ὅτι καλῶς καὶ εὐτάκτως ἐνδομηθήσασιν; n. 3640, 13: ἐποιήσατο δὲ καὶ τὰν ἐπιδομίαν — ἐκόσμως καὶ ἀξίως ἀμφοτέρων τῶν πολιῶν, n. 3656, 9; n. 3568. f. 28 t. II p. 1128: ἐποιήσαντο δὲ καὶ τὴν παρεπιδομίαν ἐντάκτως καὶ ἀξίως ἐκατέρων τῶν πόλεων, n. 2356, 5: τὴν ἐνδομίαν ποιεῖται καλῶς καὶ εὐτάκτως; n. 2349. b. 48 p. 1065: ἐποιήσατο τὴν παρεπιδομίαν πρόπονσαν τῇ τε ἡμετέρᾳ πόλει καὶ τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι, tit. Tei. ap. Lebas. n. 82, 15: καλὰν καὶ πρόπονσαν πεποιήνται τὰν παρεπιδαμίαν ἐν τῇ πόλει ἡμῶν; n. 2775. c. 4 p. 1110: τὴν ἀναστροφὴν πεποιήμενος ἐνάρετον καὶ παντὸς ἐπαῖνον ἀξίαν, Ross. Inscr. II n. 109, 3: ἀγαθὴν τε καὶ εὐσχημόνα τὴν ἀναστροφὴν πεποιήται ἐν πάσῃ; C. J. G. n. 3831, 4 t. III p. 5: ἐπεδήμησεν ἐν ἡμῶν τῇ πόλει ἀξίως τοῦ τε αὐτοῦ ἀξιώματος καὶ τῆς ἡμετέρας πόλεως; Ussing. Inscr. Gr. ined. n. 17, 6 — ἡμῶν ποιεῖται τὴν παρεπιδομίαν —. Nonnulla ex his praecepit Meier. Die Privatschiedsrichter u. die öff. Diaeteten Athen's p. 51. Desino in emendando titulo Cretico, quem Naberus edidit in Mnemosyn., 1852, p. 114 n. III, 13:

ἐπαινέσαι δὲ —

καὶ τὸς πρεσβευτὰς, ὅτι οὐκ ἄλλως καὶ φιλοτίμως διέλεχθεν καὶ παρεπέτασαν ἀξίως
Μαγνήτων καὶ Ἱεραπυρνίων,

nam pro παρεπέτασαν in lapide fuisse arbitror: παρεπεδάμωσαν. V. 13 στεφανῶσαι αὐτὰν
τῷ τοῦ Θεοῦ στεφάνῳ ᾧ πάτριόν ἐστιν Δελφοῖς: vid. tit. Delph. C. J. G. n. 1689, 7 (= Leak.

Trav. in north. Gr. n. 90, 7), Ross. Inscr. I n. 70, 7, Leak. l. l. n. 90, 19—20, 24—5, Curt. An. Delph. n. 41, 9. n. 42, 8 : στεφανῶσαι δάφνης στεφάνῳ παρὰ τοῦ θεοῦ. Similiter C. J. G. n. 2270, 27, Deli : στεφανῶσαι τῷ ἱερῷ τοῦ θεοῦ στεφάνῳ i. e. Bacchi coronea hederacea; ac δάφνης στέφανος παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ τῆς πόλεως ἀρχηγέτου a Megarensibus Cassandro cuidam datus commemoratur in titulo E. Curtii, Monatsber. d. k. Akad. d. Wiss. 1855 p. 101. V. 15 δεδόσθαι restituendum fuisse, frequens titulorum usus docet, Curt. An. Delph. n. 46, 4, Eph. Arch. n. 209, 9, Syll. inscr. Boeot. p. 127. Qui autem honores cum proxenia hic coniuncti impertiuntur προμαντεία, προδικία, ἀσυλία, ἀτέλεια, γᾶς καὶ οἰκίας ἔγκλησις, vel eosdem (Ross. l. l. n. 67, 23) vel plerosque in reliquis eius generis decretis a Delphis cumalatos videmus: C. J. G. n. 1689. b. 8. n. 1691, 3. n. 1692, 6. n. 1693, 19. Ross. n. 70, 8. Leak. n. 90, 19. Curt. n. 41—66. Ulrichs. p. 67, 20, ubi pro [ἐν ὅσοις ἀγῶνοις ἅ] πόλις τίθηται scribendum puto: ἐν πᾶσι τοῖς ἀγῶνοις οἷς ἅ π. τ. De singulis non est quod agam post Meierum in uberrima Comm. de proxenia s. de publico Graecorum hospitio, Hal. 1843, qui προμαντείαν illustravit p. 16, προδικίαν et ἀσυλίαν p. 18, ἀτέλειαν p. 21, προεδρίαν p. 17, denique ἔγκλησιν p. 19. Nec in dativo ἀγῶνοις immoror, v. Nauck. Aristoph. Byz. fr. p. 208, 38; Ahrens. dial. Aeol. p. 236, dial. Dor. p. 239, Goett. Gel. Anzeig. 1844 p. 141; Ussing. Inscr. Gr. ined. p. 9. Μειόνοις pro μειοσιν est in inscriptione Locrica Rossii B, 5 p. 18. Sed hoc nolo silentio praeterire, quod hic mulier proxenia ornatur. Nam raro id factum videtur, nec plus adhuc quam duabus inscriptionibus confirmatum erat, qui Meieri diligentiam non latuerunt l. l. p. 13 n. 120. 121. Earum una est aetatis Romanae ap. Ross. Inscr. II p. 78 n. 193: ὁ δῆμος ὁ Μηλίῳν | Σκρειβωνίαν Φιλωτέραν | τὴν ἑαυτοῦ πρόξενον | καὶ εὐεργέτην; altera Lamiensium ap. Stephani. Reise durch ein. Geg. d. nördl. Gr. p. 41 n. 17 saeculi fuerit ante Christum tertii: ibi — ἀνα Ἀμύοντα Ζυρναία ἀπ' Ἰωνίας ποιήτρια propter laudes gentis Aetolorum et maiorum populi Lamiensium carminibus suis immixtas illo beneficio afficitur, v. 7 εἰ[με]ν αὐτὰμ πρό[ξενον] | τᾶς πόλιος καὶ εὐεργέτην. Contra est ap. Ross. Inscr. II p. 86 n. 216 Therae: ὁ δᾶμος ἐτίμασε | [τ]ὰν τοῦ προξένου καὶ εὐεργέτα [E]ὐμάρεως γυν[αῖκα τὰν δεῖνα, quam feminam non et ipsam πρόξενον fuisse apparet, et proxeni sui filias cum filiis cives faciunt Thasii C. J. G. n. 2161, 8 t. II p. 183, quocum congruit quod n. 4150 b t. III p. 1112 legitur: ὁ δᾶμος ὁ Ἡρακλειωτῶν Ἰουλίαν Ἀκνιλεῖναν τὰν εὐγενῆ καὶ φίλανδρον καὶ φιλότιμον ἀμφοτερῶν τὰν πόλιον πολεῖτιν i. e. Amastrianam et Heracliensem. V. 17 in fine ἢ non videbatur ferri posse. V. 21 Ξενοκράτεος scripsi ad v. 24 Καλλικράτεος; idem nomen est ap. Curt. An. Delph. n. 14 extr. Ib. Ἀγγιλιάνου: Curt. l. l. n. 5, 19. V. 22 Τιμοκλέωνος τοῦ Ἐμμενίδα emendandum erat. Nam idem homo item senator habetur in Curtiano n. 9, 3, ex quo nomen illatum est Stephani Thesauro t. VII p. 2664; conf. nomina Βαθυκλέων, Εὐκλέων s. Εὐκλείων, Εὐρυκλέων, Ἡρακλέων, Σονκλέων C. J. G. n. 6616. d. 9 t. III p. 1269. b, Φιλοκλέων. Ceterum Τιμοκλέωνος per se quidem nihil habebat offensionis; sic Ἀντικλέωνος est ap. Curt. An. Delph. n. 45, 4 et Ross. n. 70, 2, sed Ἀντικλέωντος in Ussingii titulo n. 4. A. 5. V. 24 Ἀρχωνος: cognomines Delphos complures novimus, v. Curtii Nomenclat. Delph. l. l. p. 93, a. Καλλικράτεος: Curt. n. 8, 24, C. J. G. n. 1709. b. 6. Restat ut de aetate tituli dicam. Ea inde cognoscitur quod Ahrensius Goett. Gel. Anz. 1844 p. 135 probavit, manumissiones Curtianas,

- 25 ΚΗΦΙΣΟΔΩΡΟΝΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΟΕΝ
 ΡΙΣΤΩΝΟΣΦΑΛΗΡΕΑΣΩΣΙΒΙΟΝΣΤ
 ΝΑΥΩΝΘΑΛΛΙΟΥΣΤΕΦΑΝΩΙΕΥΣΕΡ
 ΤΗΣΡΡΟΣΤΟΝΛΗΜΟΝΑΝ ᾠΡΑΨ
 ΤΩΝΑΡΟΚΡΙΣΙΝΡΑΡΑΤΗΣ ΑΕΩ
- 30 ΙΑΝΕΝΣΤΗΛΗΛΙΘΙΝΗΚΑΙΣΤΗΣΑ
 ΟΝΤΑΜΙΑΝΤΩΝΣΤΡΑΤΟΠΙΚΩ
 ΡΧΙΘΕΩΡΟΝ

In superiore lapidis parte perscriptum legebatur, architheorum suo et ceterorum qui simul legati fuerant nomine de munere rite administrato et de faustis quae ex hostiis cepissent omnibus retulisse; tum inde a v. 15, placuisse senatui, ut honores viris de republica in hunc modum bene meritis tribui soliti illis haberentur. V. 1: Ἐπὶ τῆς Λεωνίδος — προταγείας, reliqua praescripta, accuratior diei notatio et rogatoris nomen interciderunt. V. 6 τὰ Ἐρωτίδια. V. 8 ἔθ' ὑσα[ν] δὲ καὶ —. V. 9 ἐπιδημίαν [ἐποιήσαντο] τὴν ἀξι[αν]: quod commorati Thespiis theori dicuntur more eo qui et deo, ni fallor, et Athenarum urbe dignus esset, id indicat, hoc loco testimonium prolatum fuisse, quod litteris mandatum Thespienses theoriae dederant. Quo testimonio is qui ferebat ad confirmandam utebatur rogationem. V. 10 ἀῦτοῖς ὑπὸ τῆς —. V. 11 τῶν Ἐρωτι[δί]ω[ν]: variae nominis formae fuerunt hae: Ἐρώτια, Schol. Pindar. Olymp. VII, 153. Philem. lex. p. 72; Ἐρωτικά, Plutarch. Amator. I p. 748. F; Ἐρωτίδια, tit. Boeot. in Syll. inscr. B. n. XXIX, 7 p. 115, Athen. XIII p. 561. E, Schol. Pind. Ol. VII, 154, conf. Τιθηρίδια ap. Athen. IV p. 139. A; Ἐρωτίδια, C. J. G. n. 1429, 7, conf. Ασκληρίδια, quod Osannus improbat Syll. p. 259, ibid. n. 1068. II, 5 et n. 1429, 6, et Νεφονάδια, n. 1424, 2; denique Ἐρωτίδια, n. 1430, 5 coll. Ποσειδία, n. 1165, 6. n. 1430, 3. Enumerarunt post Boeckhium ad n. 1430 t. I p. 679 b O. Jahn. l. l. p. 124 n. 6 et Lud. Dindorfius in Steph. Thes. t. III p. 2083. D, qui Ἐρωτίδια pro veriore scriptura habet quam Ἐρωτία. Id tamen ipsum, quum analogia satis munitum tum inscriptionis auctoritate probatum, hic propter minorem ut videtur lacunae ambitum reponendum esse arbitratus sum. V. 12 Θεσιπέων. V. 13 πε[ρ]ιοιοῦσας (?) τῷ δήμῳ. V. 14 σωτήρια an σωτηρία ἀπάσαις ταῖς θυσίαις. Quae iam sequitur decreti formula ad similes titulos satis probabiliter potest restitui, ex quo simul intellegitur, haud exiguum marmoris frustum a dextra revulsum desiderari.

- 15 Ἀγαθῆ τύχῃ δ[ε]δόχθαι τῆ βουλῆ, τοὺς προέδρους οἱ ἂν λάχωσι προεδρεύειν εἰς τὴν ἐπιτοῦσαν ἐκκλησίαν χρηματίσαι [περὶ τούτων, γνώμην δὲ συμβάλλεσθαι τῆς [β]ουλῆς εἰς τὸν δῆμον, ὅτι δοκεῖ τῆ βουλῆ, τὰ μὲν ἀγαθὰ δέχεσθαι, ἀ ἀπαργέ- λλουςιν γεγονέναι οἱ θεωροὶ ἐν τοῖς ἱεροῖς, [οἷς ἔθνον ἐφ' ὑγεία καὶ σωτηρία τῆς] βουλῆς καὶ τοῦ δήμου καὶ παιδων καὶ γυναικῶν καὶ συμμάχων — ἐπ-
- 20 ει[δῆ] δὲ ὁ ἀρχιθεωρὸς καὶ οἱ θεωροὶ περὶ πλείστον ἐποιήσαντο τὴν πρὸς τὸν θεὸν εὐσεβειαν καὶ τὴν πρὸς τὸν δῆμον φιλο[τ]ιμίαν καὶ τῆς τοῦ ἀγῶνος ἐπικοσμή- σ[εως] καλῶς καὶ φιλοτίμως ἐπεμελήθησαν — — — καθάπ- ερ ἀῦτοῖς προσῆγεν αὐξοντες ἐφ' ὅσον ἠδύνατο — — — —,

- ἐπαι)νέσαι τὸν ἀρχιθεωρὸν [— — — καὶ τοὺς θεωροὺς — —
 25 — — — Κηφισόδωρον Διονυσίου [Ὁ]θεν — — — — —
 — — — Ἀρίστονος Φαληρέα, Σωσίβιον Σε[ε]φάνου — — καὶ στεφανῶσαι
 ἕκαστο]ν αὐ[τ]ῶν θαλλοῦ στεφάνη εὐσε[β]είας ἕνεκα τῆς πρὸς τὸν θεὸν καὶ φιλο-
 τιμίας] τῆς πρὸς τὸν δῆμον· ἀν[α]γράφ[αι] δὲ τόδε τὸ ψήφισμα καὶ —
 — — — ἀπόκρισιν παρὰ τῆς [πόλ]εως τῶν Θεσπιέων τὸν γραμματεῖα τὸν κατὰ
 30 πρυτανε]ίαν ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ στήσαι ἐν — — τὸ δὲ γενόμενον ἀνάλωμα
 μερίσαι τὸν ταμίαν τῶν σιραι[ιω]τικῶν — — — — —
 — — — ἀρχιθεωρὸν — — — — —

V. 15—19, ommissa boni eventus precatione sane perquam incerta, Meierus restituit Comm. epigr. p. 66, qui quod v. 15 scripsit τοὺς λαχόντας προεδρεύειν εἰς τὴν ἐπ. ἐκκλ. (ut est C. J. G. n. 2270, 24) et v. 18 ἐν τοῖς ἱεροῖς οἷς ἔθνον ὑπὲρ τῆς βουλῆς, certe brevioribus usus est supplementis; nam plura in dextra lapidis parte insculpta fuisse demonstrant v. 20 et 27, quorum summa non est dubia. Ad v. 17 confer Eph. Arch. n. 189, 1

ΙΩΝΕΠΙΜΕΛΗΤΑΙΟΙ
 ΧΟΝΤΟΣΘΥΣΑΝΤΕΣΤ
 ΤΕΙΚΟΓΕΙ. ΑΙΤΟΙΣΑΛ
 ΝΗΝΥΠΕΡΤΗΣΒΟΥΛΗΣ
 ΠΛΑΙΩΝΚΑΙΤΗΝΕΙΚΟ
 ΥΣΠΕΓΟΝΕΝΑΙ

ubi οἱ μωστηρ]ῶν ut videtur ἐπιμεληταὶ [ἐπὶ τοῦ δεῖνος ἄρ]χοτος θύσαντες τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κό[ρ]ῃ [καὶ τοῖς ἄλλ]οις θεοῖς τὴν θυσίαν τὴν νενομισμέ]νην ὑπὲρ τῆς βουλῆς [καὶ τοῦ δήμου καὶ] παιδῶν καὶ [γυ]ν[α]ικ[ῶν ἀπαγγέλλο]υσι γεγονέναι [τὰ ἱερά. Ibid. v. 22 post eandem quae hic habetur formulam γνώμην δὲ συμβ. κτλ. : τὰ μ]ἐν ἀγαθὰ δέχεσθαι ἃ φασιν γ[ε]γονέναι ἐν] | τοῖς ἱεροῖς [οἷς] ἔθνον ἐφ' ἠγ[ε]ία καὶ σωτηρία] | καὶ τῆς πόλεως καὶ τοῦ δήμου [καὶ παιδῶν] | καὶ γυναικ[ῶν] (ΓΥΝΑΙΚΟΣ) καὶ τῶν [φί]λων : nam ita puto emendandum esse quod Pittakisius exhibuit : ΑΛΛΩΝ, quum φίλων mentio fiat etiam C. J. G. n. 117, 4 et ap. Ussing. Inscr. Gr. ined. n. 67, 4, nec offensione caret πόλεως v. 25. Praeterea vide Eph. Arch. n. 283, 9

ΤΑΜΕΝΑΤΑ
 ΦΑΙΚΑ ΤΗΡΙΑΙΤΗΣΤΕ
 ΜΜΛΧΩΝ

i. e. τὰ μὲν ἀ[γ]α[θὰ] δέχεσθαι ἃ φασιν γεγονέναι ἐν τοῖς ἱεροῖς οἷς ἔθνον ἐφ' ἠγ[ε]ία καὶ σω]τηρία τῆς τε [βουλῆς καὶ τοῦ δήμου καὶ παιδῶν καὶ γυναικῶν καὶ συ]μμάχων ; ib. n. 1343, 5 : <ΑΘΑΛΕΧΕΣΘΑ | ΑΙΩΝΚΑΙΓΥΝΑ et Ussing. l. l. 67 :

ΑΠΑΝΓΕΛΛΕΙΟΚΟΣΜΗ
 ΕΡΤΗΣΘΥΣΛΑΣΕΣΕΘΥ.
 ΣΤΛΑΙΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΑΙΟΙΣ
 ΝΑΙΚΩΝΚΑΙΤΩΝΦΛΑΩΝ

quas lacinias iam non est quod resarciam; Eph. Arch. n. 1340 :

ΕΡΟΛΙΝΟΙ ΠΡΕΣ. ΕΙΣΚΑΙΙ
ΕΠΙΥΓΙΕΙΑΙΚΑΙΣΩΤΗΡΙΑΙΤ
ΚΑΙΤΟΥΛΗΜΟΥΤΟΥΚΟΛΟΦΩΝΙΩΝ

— περί ὧν

λ[έ]γ[ο]υ[σ]ιν οἱ πρέσ[β]εις καὶ [ἀπαγγέλλουσι τεθνήνα-
ι] ἐπὶ ὑγίεια καὶ σωτηρία τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων
καὶ τοῦ δήμου τοῦ Κολοφωνίων — ,

ubi singuli versus elementa habent 41, pro ἀπαγγέλλουσι autem etiam ἐμφανίζουσιν poni poterat usui et ipsum conveniens. Contra non praesto, verum esse quod Boeckhii lacunis intulit τύχη C. J. G. n. 112, 10 (n. 113, 18, n. 117, 3) : [ἐν τοῖς ἱεροῖς οἷς ἔθνον ἐπὶ τῷ|χ]η καὶ σωτηρία τῆς βουλῆς καὶ [τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων : lapis habere dicitur ab initio v. 11 .Ι.ΙΚΑΙ, ut ἐφ' ὑγίεια hic quoque scribere liceat. Ceterum attende ad verborum ordinem : praecedunt in titulis quidem constanter liberi, sequuntur uxores; idem ap. Xenoph. Hellen. VII, 1, 30, Lycurg. adv. Leocrat. I aliisque scriptorum locis observatur, quamquam etiam contra factum est haud ita raro, Lobeck. Paralip. p. 64, Sintenis. ad Plutarch. Themist. p. 68 ed. 1834. De articuli omissionē Krueger. annotavit Histor. philol. Stud. t. II p. 58. V. 23 pro καθάπερ αὐτοῖς προσῆγεν non pugno. Poteram alia dare, ut ὄνπερ αὐτ. πρ., quod fortasse antiquitus lectum fuit C. J. G. n. 112, 15 : ἐπεμελήθησαν — καὶ τῶν] ἄλλον ἀπάντων ὧν [α]ὐτοῖς ΠΡΟΣΕΙ, ubi προσε[τάχθη editum est. V. 24 τὸν ἀρχιδεωρὸν : idem accentus hodie ex codicum fide cernitur ap. Andocid. de myst. §. 132, Dinarch. c. Dem. §. 82, Polluc. VIII, 82, v. Goettling. Allg. Lehre v. Acc. d. Gr. Spr. p. 315. Honoratum autem architheorum videmus etiam C. J. G. n. 2270, 8 sq. ἐπειδὴ Εὐβουλος Δημητρίου Μαραθῶνιος — ἀρχιδεωρὸς αἰρεθεὶς καὶ μετὰ τοῦ δού καὶ τῶν ἄλλων συνθεωρὸν πάντα καλῶς καὶ προέπνοιως βραβεύσας τότε πρῶτον Παναθηναίους ἐποίησεν τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων τῶν ἐν Ἀήλω τιμηθῆναι χρυσῷ στεφάνῳ κτλ., ubi nota formam ἀρχιδεωρὸς, iam ex C. J. G. n. 158 §. 5. A. 33 (Boeckh. Oec. civ. t. II p. 96) cognitam, v. Lobeck. Path. elem. p. 368 et nomen ἀρχεπρόβουλος in Eph. Arch. n. 467. Ille cum theoris porro est in n. 2670, 3 Bargyliae, u. 2860. I. 6. 7. 9. 17. 18. 19 Didymis, Eph. Arch. n. 301, 2. 3. 6, in qua inscriptione v. 5 ΦΟΥΣΑΛΑΓΟΔΕΚΤΑ ΜΕΡ τοὺς δὲ ἀποδέκτας μερίσαι restitueram, quum idem Boeckhio placuisse animadverti Oec. civ. t. I p. 216 not. a. V. 31 ὁ ταμίης τῶν στρατιωτικῶν (Meier. Comm. epigr. p. 61 et Indic. p. VI. b) praeter titulos Eph. Arch. n. 339 (quem Boeckhiius supplevit Oec. civ. t. I p. 246 not. e) et n. 1308 et n. 1613, quos Meierus contulit, commemoratur ibid. n. 1004, ubi inde a v. 12 haec sunt reliqua :

ΕΥΡΕΣΘΑΙΚΑΙΑΙ
ΝΟΤΟΑΝΔΟΚΗΑΞΙΟΣΕΙΝΑΙ
ΔΕΤΟΔΕΤΟΦΗΦΙΣΜΑΤΟΝ
ΕΑΤΟΝΚΑΤΑΠΡΥΤΑΝΕΙΑΝΕΝ
ΙΘΙΝΗΝΚΑΙΣΤΗΣΑΙΕΝΑΚΡΟΠΟ
ΕΓΕΝΟΜΕΝΟΝΕΙΣΑΥΤΗΝΑΝΑ
ΣΑΙΤΟΝΤΑΜΙΑΝΤΩΝΣΤΡΑ

i. e. εὐρέσθαι καὶ ἄλλο ἀγαθόν
 ἢ ὅτιον ἂν δοκῇ ἄξιος εἶναι· [ἀναγράψ-
 αι] δὲ τόδε τὸ ψήφισμα τὸν [γραμμ-
 ατ]έα τὸν κατὰ προτανείαν ἐν [σιγήλη-
 ι λ]ιδίν[η] καὶ σιῆσαι ἐν ἀκροπό[λει· τὸ
 δ]ὲ γινόμενον εἰς αὐτὴν ἀνά[λωμα μ-
 ερί]σαι τὸν ταμίαν τῶν στρα[τιωτικῶν .

Idem denique magistratus solvere impensam iubetur l. l. n. 1390, 13

ΑΝΑΓΡΑΨ
 ΑΡΡΥΤΑΝΕΙ
 ΑΕΙΤΟΛΕΓΕΝΟ
 ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙ

§. 6. Non tituli emendandi periculum facturus, sed ut morem quendam cum re divina coniunctum inscriptionum ope usus illustrarem, capiti quod in titulis versatur ad sacra pertinentibus haec subicere constitui.

In titulo C. J. G. n. 189, quo prytaenes Antiochidis sua ipsorum et aisitorum nomina statuae epistatae Aelii Euphrosyni Pallenensis a se positae subscripserunt, v. 19 princeps prytanum legitur Πολιάς Ἀθηναῖ, quam sequitur eponymus Aelius Apollonius Pallenensis et reliqui deinceps prytaenes praeter scribam ut videtur triginta novem. Agnovit deam magistratu quasi functam Boeckhius t. I p. 320. a, et repetere rem satis miram probabili coniectura inde conatus est Ahrensius De statu Athen. polit. et litter. p. 30, quod senatus illa Antoninorum aetate suffragiis electus fuerit. Verum numina tali modo rebus publicis immixta fuisse, neuter aliis exemplis probavit. Ea tamen etsi pauca numero in promptu sunt, et unum quidem ex ipsius Graeciae usu ductum. Nam apud Livium XXXII, 25 de Achaeis haec sunt prodita :

„Mos erat comitorum die primo, velut ominis causa praetores pronuntiare Iovem Apollinemque et Herculem; additum legi erat, ut iis Philippus rex adiceretur. Cuius nomen post pactam cum Romanis societatem quia praeco non adiecit, fremitus primo multitudinis ortus, deinde clamor subicientium Philippi nomen iubentiumque legitimum honorem usurpare, donec cum ingenti assensu nomen recitatum est.“

Alterum exemplum inscriptiones offerunt Iasi, quas Lebasio debemus, Asie min. Sect. II Carie p. 74 n. 252 sq. Nam in iis est n. 252, 1 ἐπὶ στεφανηφόρον Ἀπόλλωνος τοῦ μετὰ Νημερτέα οἶδε ἐπέδωκαν — ; n. 255 — n. 258, 1 ἐπὶ στ. Α. τοῦ δευτέρου, τοῦ τρίτου, τοῦ τετάρτου, τοῦ πέμπτου μετὰ Μένικπον — quibus ex titulis quum in n. 255, 9 Κράτων Ζωτίχου memoretur, cuius aetas in Eumenis et Attali Philadelphi regna incidit (Boeckh. C. J. G. t. II p. 656. b), iam temporum ratio in universum constat — ; n. 259, 1 — n. 268, 1 ἐ. στ. Α. τοῦ δευτέρου, τοῦ τρίτου, τοῦ τετάρτου, τοῦ πέμπτου, τοῦ ἕκτου, τοῦ ἑβδόμου, τοῦ ὀγδόου, τοῦ ἐνάτου μετὰ Κλεάνακτα — ; n. 274, 1 ἐ. στ. Α. τοῦ μετὰ τὸν δεῖνα — ; n. 275, 1 — n. 277, 1 ἐ. στ. Α. τοῦ δευτέρου, τοῦ τρίτου, τοῦ τετάρτου μετὰ Λεοντιάδην — ; n. 279, 1 ἐ. στ. τοῦ

μετὰ Ἰάσωνα (?); n. 281, 40 ἐ. στ. Ἀ. τοῦ τρίτου μετὰ Μένητα; n. 283, 1 — n. 285, 1 ἐ. στ. Ἀ. τοῦ μετὰ Κλεάνακτα, τοῦ τρίτου, τοῦ τετάρτου μ. Κλ. —; n. 287, 1 — n. 290, 1 ἐ. στ. Ἀ. τοῦ μετὰ Κυδίαν, τοῦ δευτέρου, τοῦ τρίτου, τοῦ τετάρτου μ. Κ. —; n. 294, 1 ἐ. στ. Ἀ. τοῦ μετὰ Αντίγονον; n. 295, 1 ἐ. στ. Ἀ. τοῦ δευτέρου μ. Ἀ.; n. 298, 1 ἐ. στ. Ἀ. τοῦ μετὰ Θεαίτητον. In his designationem στεφανηφόρος Ἀπόλλων ὁ μετὰ τὸν δεῖνα compares cum Atticorum ratione in archontibus potissimum observata: C. J. G. n. 113, 7 ἐπὶ — ἄρχοντας τοῦ μετὰ Φαναρχίδην (ΑΦΑΝΑΡΧΙΔΗΝ: μετὰ Ἀν[δ]ο[κ]ίδην an μετὰ Φαν[τ]ο[κ]λ[η]ν? Meier. Comm. epigr. p. 91. b.), ubi Boeckhius t. I p. 156. b eum archontem summo alius anni magistratui homonymum fuisse eamque ob causam, ut distingui inter se commode possent, notam illam additam esse docuit; n. 124, 1 ἐπὶ Διονυσίου ἄρχοντας τοῦ μετὰ Παράμονον t. I p. 170. b; n. 283, 3 p. 392. a; n. 2296, 7; Eph. Arch. n. 1457, 1 ἐπὶ Ἰάσονος ἄρχοντας τοῦ μετὰ Πολύκλειτον; nec prorsus dissimile est illud in C. J. G. n. 214, 15 τὸν δήμαρχον τὸν μετὰ Νέαιχιμον ἄρχοντα t. I p. 345. b. Praeterea iam aperta est vel emendatio vel lectio titulorum Iasensium C. J. G. n. 2674, 1 t. II p. 463 ἐπὶ στεφανηφόρου ΑΠΟΛΛΩΝ[ΟΣ], non Ἀπολλωνίου, et n. 2677. b. 8 p. 464 ἐπὶ στεφανηφόρου Ἀπόλλωνος τοῦ δευτέρου, ubi editor clarissimus item Ἀπολλωνίου scripserat, excidisse autem videtur sive lapicidae culpa, sive, id quod credibilis est, eius qui apographum confecit errore post δευτέρου: μετὰ τὸν δεῖνα. Insuper vix esse arbitror quod commemorem, Apollinis nomine in omnibus illis inscriptionibus non hominem aliquem Iasensem civem significari, sed ipsum deum. Quamquam nondum mihi pro explorato est, veram esse Meinekii sententiam prolatam in Philolog. Exercit. in Athen. deipn. spec. sec. p. 21 not. „Ἀπόλλων num nomen viri fuerit dubito. Ἀπολλωνίσκος servi nomen est ap. Athen. XIV. p. 636. F.“ Nam ut nihil hic tribuam Menecratis impietati (Athen. VIII p. 259. E Ἠρήσανδρος δὲ φησιν ὅτι καὶ Ἀστυκρόντα θεραπευθέντα ὑπ' αὐτοῦ Ἀπόλλωνα ἐκάλεσε, Suid. s. v. Μενεκράτης) aut tyrannorum et regum arrogantiae (Plutarch. de adul. et amic. 12 p. 56 F οἱ δὲ πολλοὶ τῶν βασιλέων οὐκ Ἀπόλλωνες μὲν, ἀν μινυρίσωσι, Διόνυσοι δέ, ἀν μεθύσθωσιν, Ἡρακλεῖς δέ, ἐὰν παλαίσωσι, προσεγορευόμενοι καὶ χαίροντες εἰς ἅπασαν ἀσχύνην ὑπὸ τῆς κολακείας ἐξάγονται;), nedum inscriptioni libri cuiusdam ap. Lucian. de histor. conscrib. 30: Ἀντιοχianoῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερονίζου, qua victor in ludis Apollini sacris indicatur; ut recte denique Boeckhius C. J. G. n. 300. II. 5 ΚΛΕΟΦΩΝ | ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ | ΕΠΙΚΤΑΣ | ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ dederit: Κλεοφῶν, Ἀπολλώνιος, Ἐπιχτᾶς, Ἀπολλώνιος, quoniam in illo titulo patrum nomina desunt praeter col. I, 13 ΕΞΙΚΟΚΡΑΤΟΥ i. e. puto Νικοκράτου: at qui olim a me allatus est Ἀπόλλων Φίλωνος ex C. J. G. n. 189, 30, non reiectus ille quidem a Vischero, Ueb. den Gebrauch der Heroen- u. Götternamen in Verh. d. 10 Versamml. Deutsch. Philol., Basil. 1848, p. 83, quum Ἀπολλώνιος de suo posuisset Osann. Syll. p. 310, satis certa Fourmonti et Mustoxydis fide constat. Nec aegre videtur sub Antoninis Apollo tolerari posse, quandoquidem, amoto Iove in C. J. G. n. 3816 per Franzium t. III p. 1051. a, nuperrime etiam Ioves innotuerunt Olympiae ministeriis sacris functi Olymp. 257 et 261; v. Goettling. Inscr. Olymp. IV, Jenae 1853, n. II, 23 σπονδαῦλαι | Ἀϋρ. Ὑγείνος, | Λέων Διός, | Ἀπολλώνιος Διός et n. III 20 σπονδαῦλαι | Ἀϋρ. Ζῆθος, | Ἐὔπορος Διός. Patere video effugium hoc, ut dicas, ad Διός supplendum esse δοῦλος vel ἱερός,

ἱερόδουλος : verumtamen quid iam fiet Neptuno? Is est in titulo Macedonico C. J. G. n. 1957. g t. II p. 990. a Ἰουλιανὸς Ποσειδῶν (Plutarch. mor. p. 338. A Κλεῖτος ἐν Ἀμοργῷ τρεῖς ἢ τέσσαρας Ἑλληνικὰς ἀνατρέψας τριήρεις Ποσειδῶν ἀνηγορεύθη καὶ τρίαναν ἐφόρει); nam alter Ποσειδῶν Ποσειδῶνος figulus a me Anal. Epigr. p. 95 et a Walzio in Schneidewini Philol. t. I p. 548 allatus falsa interpretatione nititur, id quod Witteum monuisse didici ex Vischeri commentatione l. l. p. 83, conf. O. Jahn. Beschr. d. Vas. Kön. Ludwigs p. 4 n. 7. Itaque quum Graeculi ne summorum quidem deorum nominibus abstinuisse videantur, non puto desperandum, fore ut aliquando Αἰώνσος aliquis homo Atticus prodeat, id quod sibi incredibile esse Boeckhiius significavit Oec. civ. t. II p. 345. Sed hunc locum alias persequare pluribus. Ad Apollinem Iasensium ut revertar, qui in mentem Graecis hominibus venire potuerit, diis suis adeo munera publica imponere, non est difficile ad coniciendum. Nam quum illi numina haud raro praesentia videre sibi viderentur (conf. Specim. onomat. Graec. p. 21, Diodor. Sic. IV, 51, Act. apostol. XXVIII, 6) eaque in proeliis potissimum laborantibus sibi succurrere crederent (Sintenis. ad Plutarch. Themist. 15, id. Arat. 32, Polyaen. VIII, 59, Valer. Max. I, 5 ext. 2. I, 8, 1. 6 ibique Kempf. p. 159 et 162), quae quidem persuasio etiam recentiorum populorum animos tenet, ut Hispani contra Aztecos St. Iacobum equo vectum cum muliere quadam ultra humanae naturae modulum excelsa opem sibi tulisse efficacissimam narraverunt; facile eo prolapsa est pietas, ut iisdem diis aliquas partes quas in republica administranda gererent boni ominis causa attribueret. Minervae vero quod prytanis dignitatem datam legimus, non ineptum fuerit, etiam illud commemorare, aetate posteriore feminas vel magistratibus iisque adeo summis ut stephanephoria et eponymia archontum propria in Graecis Asiae urbibus functas reperiri. Ex quo genere quum nonnulla addi possint iis quae Franzius collegit Elem. epigr. Gr. p. 323 not., hic acquiesco in titulis afferendis C. J. G. n. 3415, 4 Phocaeae Φλαουῖαν Ἀμμιον — πρύτανιν, στεφανηφόρον δῖς et n. 3953. d, 4 t. III p. 44 Trapezopoli τὴν δεῖνα] πρύτανιν καὶ στεφανηφόρον.

§. 7. Non alienus ab hoc loco titulus videtur esse, quem ut doctioribus illustrandum commendarem infra posui. Ediderunt Rangabis in Revue archéol. II année, p. 329 n. 3 et minusculis expressum Pittakisius Eph. Arch. n. 1046 p. 595

I	ΟΚΛΕΟΥΣ	II	ΦΗΓΛΙΗΣ
	Ο		ΜΕΝΕΛΕΩΣ ΑΡΧΗΓΕΤΗΣ ΑΝ
			ΗΡΑΚΛΗΣ ΑΡΧΗΓΕΤΗΣ ΑΝΤΙ
			ΛΙΟΣ ΚΟΡΩ ΑΝΤΙΝΙΚΟΣ ΤΡΑΤ
	ΜΟΥ	5	ΠΟΤΑΜΙΟΙ
	ΠΡΟ		ΑΝΤΙΚΛΗΣ ΦΛΙΟΞΕΝΟ ΑΝΤΙΦΙ
5	ΑΚΛΕΙΟ		ΚΥΛΛΑΘΗΝΑΙΗΣ
	ΤΡΑΤΟ		ΚΑΛΛΙΛΑΛΗΣ ΝΙΚΟΜΑΧΟ ΑΝΤΙ
	ΑΝΤΙΦΛΙΟΣ		ΛΙΓΚΥΛΕΙΗΣ
	ΚΑΕΙΟ	30	ΛΥΣΙΛΗΜΟΣ ΛΥΣΙΟ ΑΙ
	ΟΜΕΝΟΣ		ΗΡΑΣΙΗΣ
			ΝΑΥΚΡΑΤΗΣ ΛΑΜΑΣΙΟ ΑΝΤΙΛΙΟ

10 ΔΙΣΤΡΑΤΟ

ΕΚΚΗΛΩΝ

ΠΙΣΤΟΓΕΝΗΣ ΠΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ

15 ΦΙΛΙΟΤΙΜΙΑΗΣ ΘΟΤΙΜΟΑΝΤ

ΞΕΝΟΚΛΕΙΑΗΣ ΞΕΝΟΚ

Col. I v. 1 prius O omisit Pittak. V. 5 A deest ap. Rangab.; idem non habet v. 7 *ΑΝΤΙΦΛΑΟΣ*. Col. II v. 1 extr. *ΕΙΣ* Pitt., et sic in reliquis demoticis v. 7. 9. 11 ubi *ΠΡΑΣΗΕΙΣ* legit; fuit autem fortasse utraque terminatio et *ΗΣ* et *ΕΙΣ* in lapide, id quod de aliis titulis certum est, v. Ross. N. Jahrb. f. Philol. u. Paed. 69 p. 520. V. 2 Pitt. *ΜΕΝΕΛΕΩ* omisso Σ, v. 10 *ΔΥΣΙΘΑΙ*, ubi Θ, si est in marmore, pro O positum exemplis nequaquam caret, v. 12 *ΔΑΜΑΣΙΑ* et in fine ΔΟ pro Rangabis Δ. Iam qualis fuerit recens, me quidem latet. Ex ordine tribuum homines istos non esse perscriptos, inde intellegitur, quod quae exstant nomina demotica non ad eandem aliquam tribum referuntur. Inprimis autem memorabiles sunt v. 2 sq. *Μενέλεως ἀρχηγέτης ἀντι* — | *Ἡρακλῆς ἀρχηγέτης ἀντι* — | *Διοσκώρω ἀντι Νικοστράτου*: hi pro hominibus Atticis praestitisse nescio quid dicuntur; nec tamen soli id officii iniunctum habent, sed eadem ratio obtinet col. I, 7 et col. II, 6. 8. 10. 12. 15, unde conicias, illud ἀντι τοῦ δεῖνος etiam in reliquis versibus olim lectum esse. Tum de Menelai quidem cultu Attico nihil mihi compertum est; Herculi contra permultis terrae illius locis sacra fieri solita fuisse, docuerunt C. O. Mueller. Dor. t. I p. 438, C. F. Hermann. Lehrb. d. gott. Alt. §. 62, 13 sq., Pflugk. Eurip. Heraclid. prooem. p. V, Meier. De Aristoph. Ran. comm. sec., Hal. 1851, p. XII, 30. 31, Preller. Griech. Myth. t. I p. 114. 179, Boeckh. Oec. civ. t. II p. 166 (*Ἡρακλῆς ὁ ἐν Ἐλατιῇ* i. e. ἐν Ἐλαιούσι), Curt. Inscr. Att. n. I, in quo τοῦ κοινοῦ τῶν Μεσογείων decreto inde a v. 3 haec habentur:

ἐπεμελήθη τῆς τε

[θυσί]α]ς καὶ τῆς ποιμῆς τῶ Ἡρακλεῖ, ἐπεμελήθη δὲ

5. καὶ τῆς βοων]ίας καὶ τῆς κρειονομίας καὶ τῆς ἐπιζου-
μῆσεως τῆς τ]ραπέζης —.

Curtius v. 3—4 scripserat: τῆς τελετῆς, Sauppis Neue Jen. Allg. Litt. Zeit. 1845 n. 60 p. 238. a: τῆς τε θαλίας; v. 5 uterque: καὶ τῆς θυσίας. Ex his θαλίας nullam habet veri speciem, nec recte Sauppis dixit, versus singulos elementis constare quadragenis: v. 1 habet litteras quadraginta duas, v. 2 quadraginta, v. 3 triginta novem. Licebat autem praeterea v. 3—4 τῆς τε ἐορτῆς et v. 5 θυσίας proponere: C. J. G. n. 2270, 19 sq. ἐκ τῶν ἰδίων δαπανήσας τὰς ποιμὰς καὶ τὰς θυσίας συνετέλεσεν; n. 3599, 17 ἐν τῇ ἐορτῇ τῶν Ἰλιακῶν ποιμῆν καὶ θυσίαν τῇ Ἀθηνᾶ, n. 4240. d; tit. Iasens. Lebās. n. 253, 7 p. 75 καὶ ὑπὲρ τοῦ δήμου τὴν ποιμῆν καὶ τὰς θυσίας καὶ τὰ νομιζόμενα τῶ Διονύσω συνετέλεσεν. Item porro Dioscuri sive Ἄνακες in Attica colebantur, v. Mueller. l. l. p. 437, Hermann. l. l. §. 62, 27, Preller. l. l. t. II p. 73. Ex nominibus denique propriis col. II, 15 *Θουτίμου* certa de causa annoto.

Quaestionem, cui solvendae me imparem esse confessus sum, sequatur ἀπόρημα alterum. Qui tituli Boeckhiani n. 916 (cf. Add. p. 919. a) partem sinistram nuper ex suo apographo repetiit C. Goettlingius, vir clarissimus, *Gesamm. Abhandl. t. I p. 96*, quum v. 11 (14) ὑποσπουλιώσει edidisset, ego in Schneidewini *Philolog. t. VIII p. 171* in Rossii et Wordsworthii exemplis

ἀποσκουτλώσει legi monueram. Iam ille in libello, quo ad Rossii commentationem Die Pnyx und das Pelasgikon in Athen, Braunschweig 1853, respondit: Das Pelasg. u. d. Pnyx in Ath., Jena 1853, p. 30 iterum in lapide ΥΠΟΛΚΟΥΤΑΩΛΗ exstare affirmavit. Igitur quum aut Rossium et Wordsworthium et schedarum Ambrosianarum quas Muratorius expressit auctorem, aut Goettlingium errasse apertum sit, bona spero viri humanissimi venia faciam quod mihi quidem unum relictum est. Precibus adibo Rangaben, quem idoneum arbitrum nemo facile negaverit, ut denuo monumentum in loco celebri collocatum perlustret in eoque quid scriptum sit doceat. Fortasse etiam L. Stephanus, cuius nota est eximia accuratio, titulum descripsit visisque his schedis, ut lis tandem dirimatur, in Parergo aliquo genuinam lectionem cum doctis communicabit. Ac non de undecimo tantum versu est dubitatio, verum etiam aliis quibusdam locis quattuor quae habemus apographa inter se discrepant, quapropter qui novum exemplum ab omni parte certum attulerit operae pretium videtur facturus esse. Hic ego ne prorsus nihil ad interpretationem conferam tituli propter diras satis memorabilis a multisque usurpati (v. Becker. Charicl. t. II p. 194, v. Lasaulx. Ueber den Fluch b. Griech. u. Röm., Würzb. 1843, p. 20 ann. = Studien des klass. Alterth. p. 175 n. 85), tria certe vel quattuor commemoro. Ac primum quidem scriptura Ἐρινύσι v. 7 confirmat rationem quam hodie sequuntur, C. J. G. n. 2415, 7 ΕΡΕΙΝΥΣ ubi v. Boeckh. t. II p. 353. a et G. Hermann. ad Sophocl. Antig. 599 praefat. p. XIX sq., quamquam iniquius de lapidum auctoritate statuentem. Deinde verbum ἀποσκουτλοῦν (v. 11), quoniam σκούτωσις est: scutulatio, vestis praetextura, instita, ornatura in ima vestis parte, Ducang. Gloss. med. et inf. Graecit. p. 1400, antea interpretatus eram: „Frusta marmoris in extremo monumento amovere.“ Rectius, modo sana sit lectio, iam de ornamentis explicare mihi videor, quibus in sculorum similitudinem effictis heroum illud insigne esset, quae ne deiciantur imprecationibus cavetur: εἴ τις ἀποκοσμήσει τοῦτο τὸ ἥρωον ἢ ἀποσκουτλώσει | ἢ εἴ τι καὶ ἕτερον μετακινήσει —. Ὑποσκουτλώσει quam habeat sententiam, ne nunc quidem satis intellego. Tum v. 15 sq. est: τούτω μὴ | γῆ βατή, μὴ θάλασσα πλωτή, ἀλλὰ ἐκρεῖζωθήσετε πανγενεῖ: nam quod Boeckhiius addidit verbum ἔσται post πλωτή uncinis inclusum, id non exstat in lapide, sed ex ἐκρεῖζωθήσετε cogitando suppletur. Diris eisdem fere etiam alias qui sepulcri sanctitatem laeserint deventur: τούτω μῆτε γῆν καρπὸν φέρειν μῆτε θάλασσαν πλωτὴν εἶναι C. J. G. n. 989. a. 11, n. 990, 6, n. 991, 3, tit. ap. Stephan. Reise d. ein. Geg. d. noerdl. Griech. n. 1, 6; εἰ δέ τις ἐπιχειρήσει θεῖναι τινα, μηδὲ γῆ καρποφόρος ἦτω αὐτῷ μηδὲ θάλασσα πλωτή C. J. G. n. 2664, 3; οὔτε ἡ γῆ αὐτῷ καρπὸν ἐνέγγη οὔτε ἡ θάλασσα αὐτῷ πλωτή γενήσεται, θανάτῳ δὲ οὐδὲ ἡ γῆ παρέξει αὐτῷ τάφον n. 2826, 7. Nec alia fuit sententia inscriptionis Halicarnassiae, cuius partem reliquam fere integram dedit Bailie Fasc. Inscr. Graec., 1846, p. 73 n. C k, vitiatam admodum Lebas. p. 160 n. 509

. . . . IPHΣHA	ἐὰν δέ τις ἐπιχειρήσῃ ἀγοῖζα-
ITΟΥΤΟΤ	ι τοῦτο τ[ὸ] ἥρωον
HOPYΞAIEΞΩ	ἢ ὀρύξαι, ἐξώ-
AHCKAIIANΩ	λης καὶ πανώ-
5 AHΣECTΩKAI	5 λης ἔστω καὶ

ΓΕΝΟΣΕΚΓΕΝΟΥΣ	γένος ἐκ γένους.
ΚΑΙΜΗΤΕΓΗΒΑ	καὶ μήτε γῆ βα-
ΤΗΛΑΥΤΩΜΗΤΕ	τῆ αὐτῷ μήτε
ΘΑΛΑΣΣΑΠΛΩΤΗ	θάλασσα πλωτή.

Ad v. 3. conf. C. J. G. n. 2260, 5 ἐξώλη εἶναι καὶ γένος αὐτοῦ, n. 2664, 5 ἀλλὰ εἶναι ἐξώλη, πανώλη, n. 2667, 6 ἐξώλης καὶ πανώλης ὁ ἐξελὼν ἦτο, n. 2919, 11 ἐξώλη εἶναι καὶ αὐτὸν καὶ τὸ γένος αὐτοῦ, Andocid. de myster. §. 126 ἢ ἐξώλη εἶναι αὐτὸν καὶ τὴν οἰκίαν. In extremo titulo quod est τι post μετακτενίσας v. 27. ex coniectura addidit Goettlingius, fortasse non esse necessarium annotans p. 98. Verum legitur pronomen in reliquis tribus apographis.

§. 8. Marmor Hymettium ad templum Dioscurorum repertum. Edidit Pittakis. Eph. Arch. n. 861 p. 520.

ΠΛΙΟΚΛΕΟΥΣΤΟΥΔΙΟΚ
 ΤΑΜΙΕΥΟΝΤΟΣ ΑΡΟΠΟΥΤΟΥΣΕ
 ΩΣΗΡΟΙΣΤΩΝΤΩΝΔΙΟΤΙΜΟΥ
 ΑΠΛΑΜΜΕΝΟΥΩΝΑΡΧΕΡΑΝΙΣΤΗΣ
 5 ΧΟΥΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣΕΛΙΟΞΕΝΤΩ
 ΝΙΣΤΩΝΠΡΟΝΟΗΘΗΝΑΙΤΗΣ
 ΣΟΛΑΠΟΛΗΜΟΥΝΤΕΣΤΩΝΗΙ
 ΔΗΠΟΤΕΟΥΝΤΡΟΠΟΝΔΙΔΩΣ
 ΔΡΑΧΜΑΣΤΡΕΙΣΟΙΛΕΕΠΙΛΗ
 10 ΜΗΠΑΡΑΓΙΝΟΜΕΝΟΙΕΠΛΑΝΑΓ
 ΣΤΤΗΝΦΟΡΑΝΤΑΣΕΞΑΡΑΧΜ
 ΩΣΙΝΤΑΜΕΡΗΕΑΝΔΕΜΗΑΓΑ
 ΞΙΟΞΕΝΜΗΜΕΤΕΧΕΙΝΑΥΤΟΥ
 ΟΥΕΑΝΜΗΤΙΝΙΣΥΜΒΗΗΛΑΠΕ
 15 ΣΘΕΝΕΛΑΝΑΠΟΛΕΙΦΘΗΝΔΙΟΜ
 ΞΕΜΒΙΒΑΖΕΙΝΕΞΕΙΝΑΙΤΟΙΣΙ
 ΝΔΡΑΧΜΩΝΤΡΙΑΚΟΝΤΑΚΑ
 ΩΝΕΞΑΡΑΣΜΩΝΡΑΙΜΗΗΤ
 ΥΠΕΡΤΟΥΤΩΝΔΕΑΝΔΙΗ

Ἐπὶ Διοκ[λ]έους τοῦ Δ[ι]οκ[λ]έους — — —
 — ταμειόντος Ἀρόπου τοῦ Σε[λεύκου Πειρ-
 αι]ῶς Ἡρ[ω]ϊστῶν τῶν Διοτίμου [καὶ τοῦ δεῖ-
 νος καὶ Παμμένου, ὧν ἀρχερανότης [ἦν ὁ δεῖνα Ἄν-
 5 ιό]χου Μαρα[θ]ῶνιος, ἔδοξεν τῷ [ἐράνῳ τῶν
 Ἡρ[ω]ϊστῶν, προνοηθῆναι τῆς [προσόδου, ὅ-
 πως οἱ ἀποδημοῦντες τῶν Ἡ[ρ]ωϊστῶν καθ'

- ὄν]δηποτεοῶν τρόπον διδῶσ[ι καὶ ἐνιαυ-
 ὄν] δραχμὰς τρεῖς, οἱ δὲ ἐπιδη[μοῦντες κ-
 10 αὶ] μὴ παραγινόμενοι ἐπαναγ[χὲς τὴν νομιζ-
 ομέν]ην φορὰν τὰς ἑξ δραχμ[άς, ὅταν τῶν ἰερῶν
 λάβ]ωσιν τὰ μέρη· ἐὰν δὲ μὴ δ[ι]δ[ῶσιν — —
 — ἔ]δοξεν μὴ μετέχειν αὐτοῦ[ς ἔτι τοῦ ἐρ-
 ἄ]νον, ἐὰν μὴ τινι συμβῆ ἢ [δ]ιὰ πέ[ρ]δος ἢ δ-
 15 ἔ]σθ[θ]ένειαν ἀπολειφθῆναι — — — — —
 — ἐμβιβάξεν ἐξεῖναι τοῖς — — — — —
 — — δραχμῶν τριάκοντα — — — — —
 — — τῶν ἑξ [δ]ραχ[μῶν] [κ]αὶ μὴ — — — — —
 — — ἐπὲρ τούτων δὲ ἀναδι[δόναι τὴν ψῆφον — —

Decretum si esset integrum, non parum ad rationes eranorum (Boeckh. Oec. civ. t. I p. 346, C. F. Hermann. Lehrb. d. Griech. Privatalterth. §. 65, 10) perspicendas et illustrandas conferret. Nunc summa certe argumenti manifesta est: in singulis acutiores facile plura restituent quam mihi contigit assequi. Ita vel designatio sodalitiū, quam ego fuisse statui, potest dubia videri. Ea manifesto scripta fuit v. 3. 6. 7 et fortasse v. 16 extremo. Ac Meierus quidem Comm. epigr. p. 83. a latere v. 3 suspicatus est ἐ]ρ[αν]ιστῶν, quemadmodum C. J. G. n. 126, 39 pro ΗΡΩΟΥ emendandum puto ΕΡΑΝΟΥ. Verumtamen hanc coniecturam, quoniam longius a traditis elementis recedit tituli que apographum in reliquis satis accuratum est, sequi non sum ausus, sed leniorem praetuli medelam: ΗΡ[Ω]ΙΣΤΩΝ Ἡρ[ω]ῖστῶν, non immemor sane nominis ΗΡΩΑΝ (Ἡρωαν Boeckh.) C. J. G. n. 2264. f. 3 Aegialae t. II p. 1033. b et verbi ΑΦΗΡΟΙΞΕ ἀφηροῖξε Theraei n. 2467, 1 (ubi v. Boeckh. p. 377. b) et n. 2471, 3 et in Schneidewini Phil. IX, 2 p. 393 n. 18, 3. Nam ut haec Dorica forma servari debuerit, v. Ahrens. dial. Dor. p. 190, nihil tamen ad nomen Ἡρωῖστῆς Atticis vindicandum confert. Sunt autem Ἡρωῖσται nomine a verbo Ἡρωῖζειν ducto nisi fallor ii, qui heroicis honoribus aliquem colunt, uti ἀφηροῖξε in titulis Theraeis (C. J. G. n. 2472. e. 2. f. 5 t. II p. 1088. a, Ross. Inscr. III p. 12 n. 251, 4, Franz. El. ep. Gr. p. 331, 3 extr.) et Anaphaeo; C. J. G. n. 2480. e, 7 t. II p. 1095, (Ross. Das Theseion p. 31 n. 90, Anal. Epigr. p. 43) sollemne fere est de mortuis rite sepultis. Tum ut distinctius erani illius sodales significarentur, nomina faciebant deinceps subiuncta vel eorum ad quos honorandos conventus agebantur, vel eorum a quibus τὸ κοινόν primum institutum fuerat: Ἡρωῖστῶν τῶν Διοτίμου καὶ — καὶ Παμμένου, nam tertius aliquis in lacuna videtur nominatus fuisse. Utra praestet interpretatio, in ambiguo est. Eo tamen inclinat sententia, ut Diotimum et Pammenem auctores erani dici putem; atque ita intellexit Rossius Ἀγαθοδαμομαστῆς Φιλωνείους et Διονυσιαστῆς Χαιρημονείους tituli sui Rhodii Inscr. III n. 282, 5. 6, quibus addiderim v. 4 ΑΘΑΝΑΙΣΤΑΝ-ΑΙΝΑΛΑΣΤΑΝΤΩΝ.. ΥΝΕΛΑΙΟΙΚΟΙΝΟΥ Ἀθαναῖστων Ἀνδιαστῶν τῶν [Ἀμ]υρ[τ]αί[ων] κοινού, nec dissimiles sunt, si recte conieci, οἱ συνθῆται τῶν Μωσῶν οἱ Εἰσιόδαιοι in lapide Thespiensi Syll. inscr. Boeot. n. XXIII p. 94.

V. 1 archontem eponymum agnovit Meier. Comm. epigr. p. 83. a. V. 2 primum locum quaestoris nomen obtinet propterea, quod decretum in re versatur pecuniaria; atque ταμίης suos et λογιστάς habuisse eiusmodi sodalitia notum est, v. Eph. Arch. n. 1408, 9, C. J. G. n. 1689, 13, Boeckh. t. II p. 497. b.; ibid. n. 120, 1 fuerit: ἐπειδὴ ὁ ταμίης τῶν Σαραπιασίων — καὶ ὁ γραμματεὺς — καὶ οἱ συνεπιμεληταὶ — — v. 6 [καὶ τοὺς λόγους ὀρθῶς | ἀπο]δεδώκασιν κτλ.

Ib. Ἀρόπων: idem nomen impressum cernitur numo Attico ap. Mionnet. II, 118, ubi Papius in Lexico falso substituebat Χάρπος; conf. Ross. Die Dem. v. Att. n. 14. A. 16 Ἀρ]οπος Ἀφροδισίου Ἀζηνιεύς et B. 13 Ἀροπος Γλαύκων Πειραιεύς. Repetitum ibat Rossius a ἔρω, ῥοπή, ut Ἀροπος idem esset qui Ἀρῥοπος; nescio an praestet existimare, Ἀροπος contractum esse ex Ἀέροπος, qualia sunt ἀρῶς et ἄρων. Ut enim semel atque iterum Ἀροπος pro Ἀρῥοπος scriptum esse largiar, at mirum tamen est, omnibus locis quibus id nomen proditum est, qui sunt tres, constanter insolentiozem certe scripturam illam servari. Deinde patris nomen et demoticum exempli causa addidi; secutus autem hoc sum, ut non multum supra tricenarum litterarum numerum singuli versus excurrerent: is enim fere ambitus eorum in lapide non στοιχηδόν disposito fuerit. V. ἀρχεραμιστής: ἀρχεραμιστὰς Ἀλιασιᾶν καὶ Ἀλιαδᾶν est in C. J. G. n. 2525. b. A, a, 40. B, a, 105. C, 20. 35. 71; ἀρχεραμιστήσας Ἀλιαστ. z. Ἀλ. ib. B. a. 107; τὸ κοινὸν τῶν ἐραμιστῶν ὧν ἠρχεραμιζέε Μάρων ap. Ross. Inscr. II n. 107, 2 = Eph. Arch. n. 272. Quum nomen tum verbum utrumque in lexicis desiderantur. Videndum autem censeo, num forte in C. J. G. n. 267, 3

ΕΠΙΛΗΝΙΚΙΑΣ) ΠΛΑΣΙΕΥΞΟΛΕΕΑΝΙΣΤΗΣ
ΤΩΝΕΥΧΡΗΣΤΩΝΕΛΥΤΟΝΙΛΑΡΕΧΕΙΤΩΚΟΙ
ΝΩΝΙ

legendum sit:

Ἐπειδὴ Νικίας Νικίων Π[ρ]ο]ασιεὺς[ς ἀρχε]ραμιστής [ὧν διὰ πάν-
των εὐχρηστ[ο]ν ἑαυτὸν παρέχει τῷ κοι-
νῷ —.

V. 14 ἢ διὰ πένθος ἢ δι' ἀσθένειαν: luctus domesticus et mala valetudo causae sunt sonticae, propter quas abesse a conventibus eranistis liceat. Eadem venia Stratoniceae C. J. G. n. 2715 pueris datur hymnum in Iovem et Hecaten cantare iussis, a. 13: οὐσης ἐξουσίας τοῖς παισίν, ἐὰν τινες αὐτῶν μὴ ᾧσιν ὑγιεῖς ἢ πένθει οἰκτιρῶ κατέχονται. Similiter in decreto artificum Dionysiacorum Iasensi ap. Lebas. p. 90 n. 281, 19 constitutum est: ὅς δὲ τῶν | νεμ[η]θέντων ἐπὶ τοῦ πλήθους μὴ παραγένηται εἰς Ἴασον ἢ μὴ [τε] | λ[έ]ση τοὺς ἀγῶνας, ἀποτεισάτω τῷ κοινῷ τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιῶν Ἀντιοχ[ι]κοῦ Γ. . Σ (εἶδος? ἀργυρίου Ἀλεξανδρείου δραχμὰς μυρίας C. J. G. n. 3069, 23) δραχμὰς χιλίας ἑρὰς ἀπαραίτητους τοῦ θεοῦ, ἐὰν μὴ | τις δι' ἀσθένειαν ἢ διὰ χεμῶνα ἀδύνατος γένηται. Nec diversi generis est quod in decreto Lampsacenorum de sacrificulis praescribitur C. J. G. n. 3641. b. 58 t. II p. 1131: ἐὰν παραλέτη τινὸς τὸ ὄνομα πλῆν] νοσοῦντος ἢ ἀποδήμων. Sed haec hactenus; neque enim est, cur incerta esse dicam supplementa v. 6. 8. 10. 11 adscripta. Superest quod addam hoc loco unum. Commemoravi supra sodalitia ea, quae ad numinis vel etiam regis alicuius cultum accommodata ab illo nomen traxerint. Eius igitur generis, de quo exposuerunt Ross. Inscr. III p. 34 et C. F. Hermann.

Lehrb. d. gott. Alt. §. 7, 10. 67, 9. 46, 5, in titulis exempla habentur praeter alia haec : τὸ κοινὸν τῶν Τυρίων Ἡρακλείστῶν ἐμπόρων καὶ ναυκλήρων C. J. G. n. 2271, 35 t. II p. 229. b Deli; οἱ ἀπὸ τοῦ γυμνασίου Εὐπατορισταί ibid. n. 2278, 4 p. 233. b; οἱ Ἀιταλισταί n. 3069, 21 Tei, qui fuere artifices Dionysiaci nomine ab Attalis II et III repetito, t. II p. 666. b; τὸ κοινὸν τῶν Παναθηναϊστῶν et τὸ κοινὸν τῶν Διονυσιαστῶν ibid. n. 3073 p. 669; Θεοξενισταί n. 2338, 114. 115. 117 Teni; οἱ Βασιλισταί in insula Cataractarum quae Bacchi dicitur n. 4893, 6, Franzio iudice coniuncti illi cum Dionysiastis i. e. histrionibus t. III p. 419. a; Χαρυμῆλοι denique in Co insula ap. Ross. Inscr. n. 309 p. 45 : Ἰερὰ ἅ γὰ καὶ ἅ οἰκία | ἅ ἐπὶ τᾷ γᾶ καὶ τοὶ κᾶποι καὶ ταὶ οἰκίαι καὶ | ἐπὶ τῶν κάπων θεῶν | δνὸδεκα καὶ Χαρυμῆλον | ΗΡΩ.. ΤΟΝ-ΧΑΡΜΥΛΕΩΝ, ubi ἦρω[ος] τ[ῶ]ν Χαρυμῆλων malo restituere quam ἦρω[ος καὶ] τῶν Χαρυμῆλων, et vide de ἔ pro εἰ Ahrens. dial. Dor. p. 188, de Charmyli autem nomine Coo Cavedoni. l. l. p. 99. Ex Atticis denique inscriptionibus, quae ad erauorum et thiasorum res pertinent, praeter C. J. G. n. 109 commemoro n. 110, cuius marmoris in insula Salamine repertū, tum Aeginam in museum regium transportati, latus dextrum a Chandlero, quem Boeckhius secutus est, legi non potuerat. Confinet autem haec thiasotarum nomina quae ex Rossii apographo subicio :

	ΑΡΧΕΣΤΡΑΤΟΣ	Ἀρχέστρατος.
	ΦΛΙΣΤΛΗΣ	Φιλιστίδης.
	ΕΥΚΛΕΩΝ	Εὐκλέων.
	ΠΥΘΕΑΣ	Πυθέας.
5	ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ	Εὐεργέτης.
	ΣΙΛΑΝΙΩΝ	Σιλανίων.
	ΣΩΣΙΒΙΟΣ	Σωσίβιος.
	ΠΑΜΦΙΛΟΣ	Πάμφιλος.
	ΚΛΕΟΦΩΝ	Κλεοφῶν.
10	ΕΠΙΚΡΑΤΗΣ	Ἐπικράτης.
	ΘΡΑΣΩΝ	Θράσων.
	ΠΑΡΘΕΝΙΩΝ	Παρθενίων.
	ΗΣΥΧΙΑ	Ἠσυχία.
	ΕΡΩΤΙΣ	Ἐρωτίς.
15	ΑΙΘΕΡΙΟΝ	Αἰθέριον.

Ibi et novum nomen Αἰθέριον et id notabile videtur, quod feminae thiaso adscriptae sunt. Deinde afferendos puto titulos C. J. G. n. 120, quod Sarapiastarum decretum num Atticae sit originis vehementer dubito, et n. 126, ubi νόμος ἔραμιστῶν inde a v. 30 perscriptus ita videtur redintegrari posse v. 37 :

ΧΩΡΙΠΙΡΙΠΡΟΤΑΙ
ΟΜΟΛΕΙΤΩΡΛΕΕΙΤΩΛΒΙΟΥΛΥΤΟ
ΟΕΠΙΗΡΩΟΥΚΑΤΑΛΛΙΦΘΕΙΙ

χωρίς [εἰ]ς προστά-
ς τ[ὸ] [δ] [ε] [ύ] [τ] [ε] [ρ] [ον] εἰς τ[ὸν] βίω[ν] α]ὐτο-
ῦ] ἐπὶ [ἐ]ρ[άν]ον καταλιφθεί[η].

Tam huius loci sunt τὸ κοινὸν τῶν ἐρασιστῶν C. J. G. n. 267, 2 et οἱ ἐρασισταί Eph. Arch. n. 1408; *Θιασῶται* C. J. G. n. 235. III, tit. in Anal. Epigr. p. 142 : ὄρος χωρίον πεπραμένον ἐπὶ λύσει θιασῶταις, v. Meier. ap. Ross. Die Dem. v. Att. p. 56 n. 1, et *Διονύσου Θιασῶται* n. 956, II; denique *Εἰαδεῖς* in inscriptione Oropi Atticae ap. Ross. l. l. praef. p. V. Sed erastiarum et symbolarum recensensus is quem Boeckhius in Atticis posuit n. 164, Delphicus fuit, Oec. civ. t. I p. 347. e.

§. 9. Titulorum non minus quam scriptorum et poetarum editoribus haud raro accidisse, ut verba aperte lapidibus insculpta ac sanissima legere non auderent, exemplis aliquot nuper demonstravi in Schneidewini Philol. IX, 3 p. 446 sq. Addo iam inscriptionem Atticam aetatis posterioris propter sacerdotia in ea memorata satis insignem unoque loco a Pittakasio, qui edidit Eph. Arch. n. 59 p. III, non perspectam.

ΗΕΞΑΙΛΙΟΥΠΑΓΟΥΒΟΥΔΗΚΑ
ΗΒΟΥΛΗΤΩΝΕΞΑΚΟΣΙΩΝ
ΚΑΙΟΛΗΜΟΣΟΛΘΗΝΑΙΩΝ

ΚΟΙΝΤΟΝΤΡΕΒΕΛΛΙΟΝΡΟΥΦΟΝ
5 ΚΟΙΝΤΟΥΥΙΟΝΛΑΜΠΤΡΕΑΡΧΙ
ΕΡΕΛΠΡΩΤΟΝΕΠΑΡΧΕΛΑΣΤΗΣ
ΕΚΝΑΡΒΩΝΟΣΚΑΙΥΠΛΑΤΟΝΚΑΙ
ΝΕΙΝΗΝΣΙΝΙΕΡΩΝΛΗΜΟΥΡΩΜΑΙ
ΩΝΚΑΙΠΛΑΣΑΙΣΤΕΙΜΑΙΣΕΝΤΗ
10 ΠΑΤΡΛΗΤΟΛΩΣΗΤΕΤΕΙΜΗΜΕ
ΝΟΝΚΑΙΑΡΧΟΝΤΑΕΠΩΝΥΜΟΝ
ΕΝΑΘΗΝΑΙΣΚΑΙΕΡΕΛΑΡΟΥΣΟΥ
ΥΠΛΑΤΟΥΚΑΙΕΡΕΛΕΥΚΛΕΙΛΑΣΚΑΙ
ΕΥΝΟΜΙΑΣΔΙΑΒΙΟΥΚΑΙΧΡΥΣΟΦΟ
15 ΠΛΑΔΙΑΒΙΟΥΤΕΤΕΙΜΗΜΕΝΟΝΚΑΙ
ΨΗΦΙΣΜΑΤΙΑΝΑΘΕΣΕΩΣΑΝΔΡΙ
ΑΝΤΩΝΚΑΙΕΙΚΟΝΩΝΕΠΙΛΑΝΤΙΝΙ
ΩΚΑΙΕΠΙΣΗΜΩΤΗΣΓ^ΩΑ^Ω
ΤΟΜΕΓΑΛΟΥ

Ἡ [ἐξ Ἄρε]ίου πάγον βουλή καὶ
ἡ βουλή τῶν ἑξακοσίων
καὶ ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων

Κοῖντον Τρεβέλλιον Ροῦφον
5 Κοῖντον υἱὸν Λαμπρέα, ἀρχι-
ερέα πρώτον ἐπαρχείας τῆς
ἐκ Ναρβῶνος καὶ ὑπάτον καὶ [Και-

νείνησαν ἱερῶν δήμου Ῥωμαίων
καὶ πάσαις τεμαῖς ἐν τῇ

10

παιτρίδι Τολώσῃ τετειμημέ-
νον καὶ ἄρχοντα ἐπώνυμον

ἐν Ἀθήναις καὶ ἱερέα Δρούσου
ὑπάτου καὶ ἱερέα Εὐκλείας καὶ

15

Εὐνομίας διὰ βίον καὶ χρυσοφο-
ρία διὰ βίον τετειμημένον καὶ

ψηφίσματι ἀναδέσεως ἀνδρι-
άντων καὶ εἰκόνων ἐν παντὶ ν[α]-
ῶ καὶ ἐπισήμῳ τῆς π[ό]λεως τό-
πω] μεγαλο[ψυχίας ἔνεκα — .

V. 2 : senatum sexcentorum Olymp. 118, 3 ante Christ. 306 institutum usque ad Hadriani aetatem perdurasse notum est, Boeckh. Oec. civ. t. II p. 356, Ahrens. de Athen. statu pol. §. 15, 2 p. 29, tit. ap. Pittak. Eph. Arch. n. 149 *Ἀδιοζράτορα Καίσαρα Νερούαν Τραϊανόν Σεβαστόν Γερμανικόν ἢ ἐξ Ἀρείου πάγον βουλῆ καὶ ἢ βουλῆ τῶν γ' καὶ ὁ δήμος ὁ Ἀθηναίων τὸν ἴδιον εὐεργέτην καὶ σωτήρα | τῆς οἰκουμένης*. V. 4 de Q. Trebellio Rufo nihil mihi compertum est : Trebellieni Rufi, tutoris liberorum Cotyis, memoria est ap. Tacit. Ann. II, 67. III, 38. VI, 39. V. 5 *ἀρχιερέα πρῶτον ἐπαρχείας τῆς ἐκ Ναρβῶνος* : Meierus Comm. epigr. p. 91. a nomini πρῶτον interrogandi signum apposuit; sed integra puto est scriptura, cf. Eph. Arch. n. 124 *Γά. Ἰούλιον Σπαρτιατικὸν ἀρχιερέα θε[ῶν Σεβαστῶν κ[α]ὶ | [γένους Σεβαστῶν] | ἐκ τοῦ κοινοῦ τ[ῆ]ς | Ἀχαΐας διὰ βίον πρῶτον τῶν ἀπ' αἰῶνος | ὁ ἱερεὺς Ποσειδῶνο[ς] | Ἐρεχθέ[ω]ς Γαι- ῆχο[υ] | Τι. Κλαύδιος Θεόμνηστος | Παιανιεύς τὸν ἑαυτοῦ | φίλον*, in quo titulo memorabilis est Ποσειδῶν Ἐρεχθεύς, v. Anal. Epigr. p. 113, Ross. Die Dem. v. Att. n. 151. a p. 90, Rangab. Ant. Hell. n. 46 p. 38, Beulé L'Acrop. d' Ath. t. I p. 343, Gerhard. Griech. Myth. §. 233, I, b p. 208, Preller. Gr. Myth. t. II p. 92, Lobeck. Paral. p. 368 n. 86. V. 6 formam ἐπαρχείας exemplorum auctoritate munivit L. Dindorf. in Stephani Thes. s. v. t. III p. 1435. A; adde C. J. G. n. 3187, 11. n. 3532, 6. n. 3751, 3. 5. 6. 7. n. 3771, 11, φιλοτιμεία n. 214, 26. n. 2519, 8, ἀγροποιεῖα n. 2517, 25, κολονεῖα n. 3993, 6. Provincia illa Straboni IV, 1, 1 p. 177 Cas. ἢ *Ναρβονίτις ἐπαρχία* dicitur vel simpliciter ἢ *Ναρβονίτις*, Ptolemaeo II, 9, 10 ἢ *Ναρβονησία*, ut est in C. J. G. n. 5800, 2 *ἀνθυπάτω ἐπαρχ[ε]ίας [Γαλατίας τῆς Ν]αρβονησίας*. V. 7 *καὶ ὑπάτου καὶ Καίνεινησιν ἱερῶν δήμου Ῥωμαίων* : Pittakis. p. 112 ex ingenio scripserat *καὶ ἐγκαινιστήν*; Meierus l. l., omisso nomine *Καίνεινησιν*, ὑπάτου consulem Romanum Rufum eodem anno fuisse annotavit quo eponymi dignitate apud Athenienses functus sit, fuisse autem e numero suffectorum. Sane non possunt verba in hunc modum coniungi : ὑπάτου Καίνεινησιν ἱερ. δ. Ρ.; sed aut distingui debet : ὑπάτου, Καίν., aut, id quod satis credibile ducō, καὶ ante *Καίνεινησιν* errore eius qui descripsit excidit. De sacris Caeninae factis locus antiquissimus est apud Dionys. Halic. Arch. I, 79 t. I p. 206, 9 Reisk., ubi ex Fabio Pictore haec ille attulit : Ῥωμύλος μὲν οὖν τὸν χρόνον τοῦτον τεγγάνει ἅμα τοῖς ἐπιφανιστάτοις τῶν κομητῶν

πεπορευμένος εἰς τι χωρίον Καινίαν ὀνομαζόμενον ἱερὰ ποιήσων ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ πάτρια.
 Frequentiora sunt in titulis religionis illius vestigia. Novi autem hos : Gruter. p. CCCLXXXV, 1
 L. CANVLEIVS | IN. ITALIA. VOLVSINIENSIVM. PATRIAE. SVAE. ITEM. FERENT.
 ET. TIBVRTIVM | ITEM. COLONI. ITALICENSIS. IN. PROV. BAETICA. PRAET. ETP-
 VR. XV | POPVLOR. SACERDOTI. CAENINENSIVM. M. HELVIVS —. Orelli. n. 2180
 D. M. | M. FABIO C. F. PRAESENTI | SACERDOT. CAENINENS. —. n. 2181 (2533)
 VERATIO.. QVI CVM PRIVILEGIO SACERDOTII CAENINENSIS MVNITVS POTVISSET
 AB HONORIB. ET MVNERIB. FACILE EXCVSARI —. n. 3349 P. MARIO | VOT | LV-
 PERCIANO — SACERD. CAENINEN —. n. 3442 Q. LIVIO Q. F. PALA | VELENIO
 SEVER | DVCENAR. TRIB. SEM | LEG PRAEF | SEM CLASSIC | PATRONO
 HERCVLA | NOR. CAENINENSI. MA|GISTR. IVVENT. — Ibi editor t. II p. 103 „Fabrettus,
 inquit, (p. 119, 7) iunxisse videtur Patrono Herculorum Caeninensium : male utique :
 fuit Patronus Collegii Herculorum idemque praeterea Caeninensis sacerdos.“
 Quae vera est opinor interpretatio, etsi Fabretti sententiam de Herculis cultu sequi videtur quem
 Prellerus mihi indicavit Nibby Analisi storico-topogr. t. I p. 341. Nec inverit, Propertianum illud
 laudasse IV, 10, 9 Acron Herculeus Caenina ductor ab urbe, quod Hercules ibi sive
 Sancus intellegendus est atavus et eponymus gentis Sabinae inprimisque stirpis regiae, v. Hertz-
 berg. t. III, 2 p. 496. Iam ad quem potissimum deum sacerdotium illud pertinuerit, nescire me
 fateor. Docet autem inscriptio Orelliana n. 3442, Caeninensem simpliciter dici sacerdotem
 Caeninensem, quod idem in Graecam nostram cadit. Denique quum Acrone occiso (Schwegler.
 Roem. Gesch. t. I p. 461, 1) Romulus Caeninenses aedificia sua demoliri iussos Romam dicatur
 traduxisse, Plutarch. Romul. 16, nec unquam postea urbs restituta esse videatur (Bormann. Altlatin.
 Chorograph. p. 185), res divina a sacerdote Caeninensi procurari solita Romae haud dubie fiebat.
 Postremo *Καινεῖνησις* scriptum est ex eadem pronuntiandi ratione quam sequuntur nomina *Ραι-
 νήσις, Τατιήσις, Λονκερήσις* ap. Plutarch. Romul. 20; *Ἐρτήσιος* Jacobs. Aelian. nat. anim.
 t. II p. 184; *Κρήσις* C. J. G. n. 6012. c, 3. *Κρήσις* n. 5788, 5 ubi Franz. t. III p. 721
Κρήσις maluit; *Οδάσις* n. 6584, 4; *Προύσις* n. 5754, 1; *κῆσις* n. 3751, 4. *Κησωρεῖος*
 n. 2698. b 1, t. II p. 476, g, Cavedoni. I. I. p. 113. *Κησωρεῖα* n. 6519, 2. *Κησωρεῖνα* n. 6661, 3 =
 Stephani. Parerg. Archaeol. VI p. 177; *Φρετησία Σιατία Σκρεβονία* n. 5470, 1 t. III p. 589; v.
 Dr. Guil. Schmitz. Quaest. orthoep. Lat., Bonn. 1853, p. 7 et in Mus. Rhen. X, 1 p. 112 sq.,
 Wannowski. Antiq. Rom. e Graec. fontibus explicat. p. 60—1. Nec desunt tamen usus contrarii
 exempla : *Βάσις* C. J. G. n. 2292, 2 s. *Οδάσις* n. 5794. B, 1; *Κρήσις* haud rarum et restituendum
 C. J. G. n. 189, 22 *ΟΚΡΚΡΗΣΑΗΣ Ὀκκ. Κρήσις*; *Φούσις* Hecker. Comm. crit. de Anth.
 Gr. I p. 284; *καστήσις* n. 3888, 8 t. III p. 21, ubi Franz. Latinum CASTRESIS contulit;
Κησωρεῖος Eph. Arch. n. 84, 2; *Μαρήσιος* Osann. Syll. p. 370; *Σιβουρήσιος* C. J. G. n.
 6447, 4; *Ναρθωνία* n. 5800, 3; Lobeck. Parall. p. 32, 30. V. 10 *Τολώση* : eadem forma
 Latinorum usui conveniens est ap. Ptolem. II, 10, 9; Strabo IV, 1, 13. 14 p. 188 nulla
 librorum varietate *Τολώσσα* dicit. V. 12 *ἱερέα Λρούσου ὑπάτου καὶ ἱερέα Εὐκλείας καὶ
 Εὐνομίας* : Drusi consulis sacerdotium praeter hanc inscriptionem in tribus commemoratur

titulis Atticis : 1) C. J. G. n. 181, 1 ἄρχον | καὶ ἱερέως Δρούσου ἐπάτου | Ξένου Μενέου Φλυεύς, ubi Boeckhiius p. 313. a. b. in hanc sententiam commentatus est, ut Drusum intellexeret Tiberii filium bis consulatu functum a. u. c. 768 (a. Chr. 15, Olymp. 198, 3) et a. u. c. 774 (a. Chr. 21, Olymp. 200, 1), sacerdotium vero illud plures per annos archontibus Atticis perpetuum fuisse nec posse in ipsos consulatus Drusi annos referri censeret. 2) n. 264, 1 ἐπὶ Μισριδάτου ἄρχοντος καὶ | ἱερέως Δρούσου ἐπάτου, quo loco item titulum circa annos a. u. c. 758 — 776 scriptum esse, editoris clarissimi est annotatio p. 366, b. 3) n. 376, qui titulus ex pleniore Pittakisii apographo in Eph. Arch. n. 1385 ita habet : Οὐιβούλλιον Ἰπ|παρχον Μαραθῶ|νιον τὸν ἐπώνυ|μον τῆς πόλεως | ἄρχοντα καὶ ἱερέα Δρ|ούσου ἐπάτου ἢ Διαν|τίς φυλῆ εἰνότας ἐ|νεκε καὶ φιλοτιμί|ας εἰς ἑαυτὸν καὶ τὴν πατρίδα τὸν | ἑαυτῶν φυλῆτην. Et cum hac quidem inscriptione componenda est Boeckhiana n. 269, 3 ἐπὶ Λευκίου Οὐιβουλλίου (ΤΟΥ-ΒΟΥΛΛΙΟΥ) Ἰπ|πάρχον | ἄρχοντος, quam Traiano vel Hadriano imperante scriptam esse non est dubium, p. 372, b. Propterea Meierus Comm. epigr. p. 86. a „apparet, inquit, tum fieri non posse, ut titulus n. 376 Traiano vel Hadriano imperante scriptus sit, nisi illam coniunctionem sacerdotii Drusi consulis cum magistratu eponymi non modo non cessasse post Drusi obitum, sed etiam usque ad Hadriani aetatem durasse statuas. Quod cum sit parum veri simile, videndum, sitne Lucius Vibullius Hipparchus archon C. J. n. 269 diversus ab Vibullio Hipparcho n. 376 et titulus n. 269 multis annis recentior quam n. 376.“ Non nego, accidere casu potuisse, ut fere cognomines duo homines Luc. Vibullius Hipparchus et Vibullius Hipparchus duobus annis satis magno temporis spatio disiunctis eundem magistratum gesserint. Verum tamen nescio an probabilius sit credere, sacerdotium Drusi permansisse usque ad Hadriani vel etiam Antoninorum tempora atque L. Vib. Hipparchum tituli n. 269 eundem esse ac Vib. Hipparchum n. 376. Nec diversum esse conicio hominem qui habetur in tituli Attici ad Cephisiam reperti fragmento, quod Rossius edidit in Mus. Rhen. VIII p. 124. B

ΟΕΙΛΙΑ

ΠΠΕΙΜΑΙΕΠΠ

ΑΤΡΙΑΠΩΛΛΑ

ΛΑΒΟΥΛΛΙΟΥΗΠΠΑΡΧΟΥΤΙΕΝ

Οὐίβουλλίου Ἰππάρχου —

5 ΝΟΥΑΤΤΙΚΟΥΗΡΩΔΙΟΥΜΑΡΑΘΩΝΙΟ

Κλαυδίου Ἀττικοῦ Ἡρώδου Μαραθωνίου

ΑΓΛΙΟΥΘΥΓΑΤΗΡΚΑΛΑΝ.ΛΑΑ

τοῦ ἀγ[αθ]οῦ θυγάτηρ καὶ Ἀν[ν]ία[s]

ΡΗΓΛΛΗΣΑΠΠΙΟΥ... ΤΟΥ... ΑΤΡ

Ρηγίλλης Ἀππίου [Ἀνν]ίου [θυγατ]ρός.

Epitaphium videtur esse Elpinices, v. 2, a Cimonis filia dictae, ad quem Herodes genus suum referebat, Philostrat. Vit. Soph. II, 1, 1 p. 234, 17 Kays. Illa vero quum post Regillam matrem anno post Christ. 161 mortuam diem supremum obierit, C. J. G. n. 6250. B, 15, Philostr. II, 1, 10 p. 240, 24, Franzio C. J. G. t. III p. 925. b intra annos 161 et 171 vita excessisse visa est. Iam quae Vib. Hipparchi partes in hac inscriptione fuerint, sane non liquet. Suspiceris scriptum fuisse, Elpinicen fato functam esse ἐπὶ Οὐιβουλλίου Ἰππάρχου; sed id prorsus incertum est, nec assequor, quo iure Boeckhiius C. J. G. t. I p. 920. b Add. ad n. 993 et n. 995 statuerit, cum Vibullii vel affinitatem vel propinquitatem Herodi intercessisse. Certe Βιβουλλία Ἀλκία C. J. G.

n. 2371, 3 non fuit Herodis uxor, Syll. inscr. Boeot. p. 129 sq.; Hipparchus vero Herodis avus, Philostr. II, 1, 2 p. 235, II, C. J. G. n. 355, 4. 31 t. I p. 426. b. 457. b. 468. b, non Vibullius dictus fuit, sed haud dubie Claudius. Nec denique magnopere commendatur Boeckhii sententia titulo n. 995, 1 *Ἡρώδης Βιβού[λλιο]ν [Π]ο[λ]υ[δ]ενζίων[α]* — ὁ θρόνας καὶ φιλήσας ὡς ὄν. Sed ut illic redeam, Drusum consulem quod Tiberii filium fuisse bis illo munere functum post Corsinum Boeckhii et Meierus sumserunt, sententiae suae argumenta viri clarissimi non attulerunt. Movit eos fortasse imprimis haec res, quod Drusum Tiberii f. Atheniensibus carum fuisse, duo insuper tituli videntur docere in C. J. G. editi n. 317 et n. 318. Ex iis n. 317 ita habet: Ὁ δῆμος | Νέρωνα Κλαύδιον Τεβερίου υἱὸν Δροῦσον | τὸν ἑαυτοῦ εὐεργέτην (ubi Τεβερίου dedi pro Τιβερίου ad fidem apographorum Pittakisii Eph. Arch. n. 99 et Beulii L'Acrop. d' Ath. t. II p. 305, coll. Κακέλιος, Λέπεδος). Boeckhii annotatio haec est p. 410: „Hic obiit a. u. c. 776.“ Verum nihil puto obstat, quominus eodem iure Neronem Claudium Tiberii Claudii Neronis ex Livia filium intellegamus, Orelli. n. 598 NERONECLAVDIODRVSO, quemadmodum in titulo Pittakisii n. 381 Ὁ δῆμος | Τεβέριον Κλαύδιον | Τεβερίου υἱὸν | Νέρωνα huius Drusi fratrem Tiberium, qui post rerum positus est, dici existimo. Neque certior est interpretatio inscriptionis Boeckhianae n. 318

ΗΒΟΥΛΗΗΞΑΡΗΟΥΠΛΑΓΟΥ

Ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρήου πάγου

ΚΑΙΟΛΗΜΟΣΚΑΙΗΒΟΥΛΗ

καὶ ὁ δῆμος καὶ ἡ βουλὴ

ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΩΝΤΙΒΕΡΙΩΙ

τῶν ἑξ]ακοσίων Τιβερίῳ [Δρούσω φι-

ΛΙΕΛΦΩΙΘΕΩΛΗΜΙΟΥΡΓΩΙ

αδελφῷ θεῶ δημοουργῷ

5 ΕΥΕΡΓΕΤΩΙΤΗΣΠΟΛΕΩΣ

εὐεργέτῃ τῆς πόλεως,

quae emendatio in eo est posita, quod in numis quibusdam exstat Δροῦσος Καυσ. Γερμ(ανικὸς) Καυσ. νέοι θεοὶ φιλάδελφοι. Atque ut largiar, recte ita correctum illic esse, videndum tamen arbitror, num forte in hoc nostro titulo Drusus Tiberii frater Germanici pater intellegi debeat. Nam is post praeturam confestim inito consulatu a. u. 745 ante Christ. 9 in eo ipso magistratu ex fractura equo super crus eius collapso tricesimo die quam id acciderat in Germania mortuus est, v. Fischer. Röm. Zeittaf. p. 413. Quot autem quantique honores in eum post fata congesti sint, vel illud Taciti demonstrat Ann. III, 5 „desletum in foro, laudatum in rostris; cuncta a maioribus reperta aut quae posterius invenerint cumulata.“ Verum ut est, non video qui probari possit, sacerdotium Drusi consulis cum archontis eponymii dignitate coniunctum fuisse necessario, C. F. Hermann. Griech. Staatsalt. §. 176, 20. Sed si archontem aliquem simul sacerdotem fuisse legitur, forte fortuna factum videtur, ut sacrum munus cum publico ab eodem homine administraretur, quae quidem cumulatio non est inaudita: C. J. G. n. 189, 9 ἐπὶ ἀρχοντος ἱε[ρέως] Μητρὸς θεῶν καὶ Ἀγαπητοῦ Ἀφρ. Διονυσίου (ubi Ἀγαπητός est Attis, Cavedoni. l. I. p. 17; v. Meier. Comm. epigr. p. 83. b), n. 274, 3 κοσμητῆς ἐφήβων ἱερεὺς θεοῦ καὶ θεᾶς Εἰρήναιος, n. 258. V. 13 ἱερέα Εὐκλείας καὶ Εὐνομίας: earundem sacerdotem cosmetem epheborum habemus C. J. G. n. 258, ubi Boeckh. t. I p. 364. b templum Εὐκλείας haud procul a Callirrhoe conditum affert, Pausan. I, 14, 4, et n. 467 : EYKAEIA. De vasculo quodam, in quo EYKAEIA et EYNOMIA deae cernuntur, v. O. Jahn. Ber. der k. Sächs. Ges. d. Wiss. 1854 p. 262 sq.

Eunomiam Prellerus attigit Griech. Myth. t. I p. 274. Noli tamen ex inscriptione Pittakisii n. 715, 2 *ΕΥΚΑΕΙΑΙΣΩΣΤΡΑ* exsculpere: *Εὐκλεία σωστρα*: nam ea prava est lectio pro *ΕΥΚΑΕΙΑ:ΣΩΣΤΡΑΤΗ* (Ross. Die Dem. v. Att. n. 162), quae sunt mulieres. V. 14 *χρυσοφορία* διὰ βίου τετειμημένον: aurum gestare, torques imprimis et armillas, quum iam antiquitas in Graecia, ne de barbaris dicam (Euphor. fr. 34 p. 68, Alexand. Aetol. p. 234 Meinek., Dionys. Halic. Arch. II, 38 t. I p. 317 Reisk., Strab. IV, 4, 4 p. 197 Cas.), mulieribus ingenuis concessum esset (C. Fr. Hermann. Lehrb. d. Griech. Privatalt. §. 22, 42, Becker. Charicl. t. II p. 402, Athen. XIII p. 609. E. F), aetate posteriore honoris causa ut apud orientales (Koehler. Ges. Schrift. t. VI p. 139 sq. I Maccab. 14, 43. 44) etiam viris datum publice est non ita raro; v. Artemidor. II, 9 p. 144 Reiff. *πλουσίων δὲ τοὺς μὲν χρυσοφορεῖν μέλλοντας διὰ τινὰ ἀρχὴν ἢ ἱεροσύνην οὐ βλέπτει (ὁ κερανός), ἀλλὰ ἐπισημοτέρως ἄρξαι ἢ ἱερώσασθαι (ἱεράσασθαι) προαγορεύει*. Tum ex titulis confer decretum ut videtur τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀμφικιονόνων, quo τὸ κοινὸν τῶν τεργιῶν τῶν ἐπ' Ἰσθμοῦ honoratur, ap. Pittak. Eph. Arch. n. 243, ubi v. 8 legitur: *ἀτελείας? καὶ χρυσοφορίας* —; inscriptiones Argivas in magistratuum quorundam honorem scriptas C. J. G. n. 1123, 16 *ῥ̄ καὶ ἐψαφισάμεθα | τὰς Περάεως καὶ Ἡρακλῆος τιμὰς | καὶ χρυσοφορεῖν μετὰ πορφύρας* „ingentis et prope regiae ambitionis“ Boeckh. t. I p. 579. a; n. 1126, 11 ex supplemento Lebasii in Inscr. Gr. et Lat. I cah., Paris 1835, p. 176 n. 54 *ῥ̄ καὶ ἐψηφίσαντο τ[ὸ χρυσοφορεῖν μετὰ] πορφύρας* (Πορφυρῆς Boeckh.), = Lebas. Voy. arch. p. 25 n. 118; ibid. n. 117, 5 *ΟΚΑΕΛΩΛΑΜ-ΝΤΑΠΗΡ ῥ̄] κα[ι] ἐδώ[κ]αμ[ε]ν τὰ[ς] Π[ε]ρ[α]έως καὶ Ἡρακλῆος ΤΕΙΜΑΣΚΑΙ. ΙΥΣΟΘ ΟΡΛΑΝ* τιμὰς κ[α]ὶ [χρ]υσο[φ]ορίαν [μετὰ πορφύρας (C. J. G. n. 4025. a. 2 t. III p. 79 Ancyrae *πορφύρα καὶ στεφάνω διὰ βίου τετειμημένον*); n. 2929, 16 Trallibus *προνοησαμένον τῆς ἀναστάσεως τῆς τιμῆς Μ. Ἀνθ. Αητοῖδον Ἰουλιανοῦ χρυσοφόρου*; n. 2836. b, 8 Aphrodisiade *ΟΙΕΡΥΕΟΦΟΡΟΙΕΝΕΟΠΗΥΟΙΣ* τοῖς χρυσοφόροις *κεκοπιῶς* t. II p. 1117. a. Cf. Krausii D. Gymnast. u. Agonist. p. 181 not. V. 16 *ψηφίσματα ἀναθέσεως* dictum est ad celeberrimum illud Thucydidis I, 140 *τὸ Μεγαρέων ψήφισμα*, Schaefer. App. Demosth. t. II p. 209, Bernhardt. Griech. Synt. p. 162; C. J. G. n. 6818, 2 t. IV p. 1 *ἀναγραφῆται*] δὲ καὶ τὸ ψήφισμα τὸ κενρωμένον ἀντὶ τῶν τιμῶν; tit. Tei. ap. Lebas. n. 75, 48 p. 21 *εἶναι αὐτὸς ἐνόχος τῶ τῆς ἱεροσυλίας νόμῳ*.

§. 10. Extremo huius capituli loco coniecturam propono de inscriptione, in qua religio commemoratur Eleusinia. Marmor est album parte superiore et inferiore truncatum, in vico Lep sina i. e. Eleusine (Leak. Die Deme n. p. 155 Westerm.) asservatum in sacello S. Zachariae, quod prope viam constitutum est in ruderibus nisi fallor templi antiqui Triptolemi, v. Ross. Griech. Koenigsr. t. II p. 100. Brandis. Mittheil. üb. Griechenl. t. I p. 358. Edidit Pittakisius a. 1841 in Eph. Arch. n. 556 p. 498 sq.; tum ibi expressum esse ignorans ut videtur Welckerus N. Mus. Rhen. t. II, 1843, p. 317, apographum litteris uncialibus scriptum cum doctis communicavit eamque litterarum rationem esse significavit, ut titulus aequè bene alteri ante Christum saeculo quam primo aerae nostrae tribui possit. Mihi praeterea Rossii exemplum conferre licuit minusculis redditum. Denique anno 1842 Lenormantum descripsisse seque editurum esse Lebasius retulit *Révue Arch. I part. 1844 p. 46*.

- ΤΗΛΑΘΗΝΑΙΩΝ ΠΕΡΙ
 ΤΩΝ ΛΙΩΝ ΑΠ' ΑΛΛΑΓΕΝΤΕΣ ΤΟΙΟ
 ΘΡΩΠΟΛΙΕΞΑΓΩΓΗΝ ΤΩΝ ΜΕΝ
 ΑΣΙΝ ΕΠΟΙΗΣΑΤΟ ΘΥΣΙΑΣ ΔΕ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΑ Κ
 5 ΙΚΟΥΣ ΤΕ ΚΑΙ ΣΚΗΝΙΚΟΥΣ ΑΥΤΟΣ ΕΠΙΤΕΛΕΙΝ ΕΨΗ
 ΝΟΛΟΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΤΟΝ ΛΙΩΝ ΥΣΟΝ ΤΕΧΝΙΤΩΝ ΛΑ ΠΑΝΤΟΣ ΑΙΟΛ
 Ν ΑΥΞΟΥΣ ΑΚΑΘΟΣ ΟΝ ΕΣΤΙ ΛΥΝΑΤΗ ΤΑΣ ΤΕ ΘΥΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΛΑ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΨΗ
 ΤΑΥΤ... ΤΟΙΣ ΤΕ ΘΕΟΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΕΥΡΓΕΤΑΙΣ ΤΙΜΙΛΑ ΕΨΗΦΙΣΑΤΟ ΚΑΙ ΑΥΤΗ ΘΥΕΙΝ
 ΕΙΝ ΤΗ ΛΗΜΗΤΡΙΚΑΙ ΤΗ ΚΟΡΗΓΑΙΣ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΙΣΙΝ ΗΜΕΡΑΣ ΚΑΙ ΒΩΜΟΝ ΙΑΡΥΣΑΤ
 10 ΤΕ ΜΕΝ ΟΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΑΣ ΑΕΝΕΛΕΥΣΙΝ ΙΣ ΠΟΝΔΑΣ ΚΑΙ ΠΛΑΙΑΝΑΣ ΕΠΙΤΕΛΕΙΩΝ ΕΠΙΣΧ
 ΕΝ ΕΠΙΕΤΗ ΚΑΙ ΠΛΕΙΟΝ ΑΚΑΙΤΟΥ ΤΕ ΒΩΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΕ ΜΕΝΟΥΣ ΑΝΑΙΡΕΙ
 ΟΣ ΙΑΤΗΝ ΚΟΙΝΗΝ ΠΕΡΙΣΤΑΣΙΝ ΦΛΗΜΩΝ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ ΤΟ... Η.
 ΕΝ ΟΜΕΝΟΣ ΕΝ ΤΩ ΕΠΙΛΙΣΧΡΑΙΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΝ ΙΑΥΤΩ ΙΑΝΕΚΤΩΣ Α
 ΠΑΤΡΙΟΥ ΣΤΑΙΣ ΘΕΛΙΣ ΘΥΣΙΑΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΣ ΑΥΤΟΣ ΘΥΣΑΣ ΝΗ
 15 ΝΙ ΤΗ ΛΗΜΗΤΡΙΚΑΙ ΤΗ ΚΟΡΗΓΑΙ ΤΗΝ ΛΟΙΠΗΝ ΛΑ ΠΑΝΗΝ ΚΑΙ ΧΟΡΗ
 ΕΠΙΛΕΞΑΜΕΝΟΣ ΥΠΕΛΕΞΑΤΟ ΤΗΝ ΣΥΝΟΛΟΝ ΕΚ ΤΩΝ ΛΙΩΝ Ι
 ΕΜΕΡΙΣΕΝ ΔΕ ΚΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝ ΕΙΣ ΑΛΛΑΣ ΗΜΕΡΑΣ ΔΥΟ ΚΑΙ ΕΜ
 ΙΣ ΚΑΛΗ ΜΕΡΗΣ ΑΣΤΑΙΣ ΗΜΕΡΑΣ ΤΑΣ ΕΨΗΦΙΣΜΕΝΑΣ ΥΠΟ ΤΩΝ ΠΑΤΕ
 ΣΠΟΝΔΑΣ ΚΑΙ ΕΠΙΧΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΑΙΑΝΑΣ ΤΑΙΣ ΘΕΛΙΣ ΕΠΕΤΕΛΕΣΕΝ
 20 ΝΑΣ ΜΕΝ ΟΣ ΟΙ ΤΕΧΝΙΤΑΙ ΛΑΒΟΝΤΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΙΝ ΠΑΡΕΚΑΛΕΣΑΝ
 ΥΤΟΝ ΚΑΙ ΠΡΟΕΤΡΕΨΑΝΤΟ ΜΕΤΑ ΠΛΑΣΗΣ ΠΡΟΘΥΜΙΑΣ ΠΡΟΝΟΗΘΗΝΑΙ ΚΑΙ
 ΤΗΣ ΤΟΥ ΤΕ ΜΕΝΟΥΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ ΟΠΩΣ ΕΠΙΤΗΣ ΠΑΤΡΩΙΑΣ ΕΣΤΙΑΣ ΑΝΕ
 ΠΟΛΙΣ ΤΩΣ ΚΑΤΕΝ ΙΑΥΤΟΝ ΕΠΙΤΕΛΩΣΙΝ ΤΑΣ ΘΥΣΙΑΣ Ο ΔΕ ΚΑΙ ΙΑΤΗ
 ΠΡΟΣΤΑΣΘΕΑΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ ΚΑΙ ΙΑΤΗΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΤΕΧΝΙΤΑΣ ΑΝΥΠΕΡΘΕ
 25 ΤΟΝ ΕΥΝΟΙΑΝ ΙΑΤΗΣ ΙΑΛΑΣΕ ΠΙΜΕΛΕΙΑΣ ΕΞΩΝ ΑΝΕΥΡΕΝ ΑΥΤΟΣ ΤΗ
 ΣΥΝΟΛΟΝ ΠΡΟΣ ΟΛΟΝ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΝ ΤΟΥ ΤΕ ΜΕΝΟΥΣ ΕΠΟΙΗΣΑΤΟ
 ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΝΕΙΡΗΜΕΝΟΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΩΣ ΒΩΜΟΝ ΑΥΤΟΣ ΠΛΑΙΝΚΑ
 ΘΙ ΙΑΡΥΣΑΤΟ ΠΡΟΕΝΟΗΘΗ ΔΕ ΕΚ ΤΕΝΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝ ΕΜΠΑΣΙΝ ΕΠΙ
 ΝΟΡΘΩΣ ΕΩΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΥΚΛΟΝ ΤΩΝ ΛΑΝΕΙΩΝ ΜΕΤΑ ΠΑΡΕΛΩΚΕΝ ΕΚ ΒΑΙ
 30 ΝΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΕΠΙΜΕΛΕΙΤΕΙΩΝ ΠΟΛΛΟΙΣ ΕΠΕΥΞΗΜΕΝΟΝ ΧΡΗΜΑΣΙΝ ΩΣΤΕ
 ΜΗ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ... ΣΑΝΕΝ ΕΩΣ ΑΤΟ ΤΗ ΛΗΜΗΤΡΙΚΑΙ ΤΗ ΚΟΡΗΓΑΙ ΘΥΣΙΑΣ ΑΛΛΑ ΚΑΙ
 ΕΙΣ ΕΤΕΡΑΣ ΠΛΕΙΟΝΑΣ ΙΑΤΗΝ ΤΟΥ ΤΟΥΣ ΠΟΥ ΙΗΝΤΕ ΓΟΝΕΝΑΙ ΤΗΣ ΣΥΝΟΛΩ
 ΠΡΟΣΟΛΟΥΣ ΒΛΑΣΑΜΕΝΩΝ ΔΕ ΑΥΤΟΝ ΤΩΝ ΤΕΧΝΙΤΩΝ ΠΛΑΙΝΤΟ ΤΕ ΤΑΡΤΟΝ
 ΥΠΟ ΜΕΙΝΑΙ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΠΙΣΕΛΕΥΚΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΝ ΙΑΥ
 35 ΤΟΝ ΠΡΟΣΤΑΙΣ ΛΟΙΠΑΙΣ ΕΙΣ ΦΟΡΑΣ ΚΑΙ ΧΟΡΗΓΙΑΙΣ ΕΝΕΛΕΥΣΙΝ ΙΘΥΣΑΣ
 ΕΝ ΤΕ ΤΩ ΠΕΡΩΙΚΑΙ ΕΝ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΑΥΤΟΣ ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΑΤΟ ΤΕ ΜΕΝ ΕΙΕΦΟΥ
 ΙΑΡΥΣΑΤΟ ΒΩΜΟΥ ΤΑΤΕ ΘΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΛΟΙΠΗΝ ΧΟΡΗΓΙΑΝ ΠΑΣΑΝ ΕΠΙΛΕΞΑ
 ΜΕΝΟΣ ΥΠΕΛΕΞΑΤΟ ΤΗΝ ΣΥΝΟΛΟΝ ΕΚ ΤΩΝ ΛΙΩΝ ΜΕΓΑΛΟ ΜΕΡΩΣ ΠΡΟΣ Ε
 ΜΕΡΙΣ Ε ΔΕ ΚΑΙ ΤΑΣ ΙΑΤΕΤΑΓΜΕΝΑΣ ΕΚ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝ ΗΜΕΡΑΣ ΔΥΟ ΚΑΙ ΕΜ ΠΑ

40 ΣΑΙΣΕΚΑΛΛΙΕΡΗΣΕΤΑΙΣΘΕΛΙΣΚΑΙΤΑΣΠΑΤΡΙΟΥΣΣΠΟΝΛΑΣΕΠΕΤΕΛΕΣΕΝ
 ΕΚΑΙΛΑΛΑΕΠΟΛΙΤΕΥΣΑΤΟΚΑΛΑΚΑΙΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΤΗΣΥΝΟΛΩΙΚΑΙ
 ΩΝΙΛΙΩΝΕΝΤΕΤΑΙΣΕΠΙΜΕΛΙΤΕΙΑΙΣΚΑΙΠΕΡΕΩΣΥΝΑΙΣ
 ΝΤΗΝΤΩΝΤΕΧΝΙΤΩΝΕΥΝΟΙΑΝΠΑΝΤΟΣΧΡΗΜΑ
 ΟΥΜΟΝΟΝΛΕΠΡΟΣΤΗΝΣΥΝΟΛΟΝ
 45 ΔΙΑΚΕΙΜΕΝΟΣΑΠΟΛΟ .
 ΝΝΟΜΩΝΚΑΙ
 ΔΙΜΕΝ

V. 1 Pitt. ΠΕΝΤΙ, Welck. ΠΕΡΙ, Ross. περι —. V. 2 ΤΩ ab in. non habet W., in fine ΤΟΙΟ deest ap. Ross. V. 3 ΓΩΤΗΝ Pitt. V. 4 ab in. Α W. et R., Ω P. V. 5 ab in. ΙΚΟΥΣ R. et W., ΑΚΟΥΣ P., in f. Η accessit ex R., W. f. V. 6 ab in. Ι pro N P.; ib. ΠΕΡ pro ΠΕΡΙ idem; in fine ΑΙΟ^Α deest ap. R. V. 7 primum N unus habet W.; in fine P. ΠΑΝΤΑ ΑΨΗ, W. ΠΑΝΤΑΤΑΨΗ, τὰ [ἐ]ψη — R. V. 8 W. ΑΥΤ..Τ, P. ΙΑΥΡ Τ. R. quattuor prima elementa omittit. V. 9 ΔΗ ab in. supplet W. Τ extremum deest ap. W. et R. V. 10 ΤΕΜΕΝΟΣ R. et W., P. ΕΜΕΝΟΝ; ibid. pro ΠΑΙΑΝΑΣ P. ΠΑΑΝΕΣ, tum ΕΚΤΕΛΕΙ et in fine ΕΠΙΣΥ. V. 11 primum Ε deest ap. W. et R., in fine P. Ω pro ε R. et ΕΙ W. V. 12 ab in) pro Ο W.; mox W. ΔΙΑΥΤΗΝ, R. δι' αὐτήν; extrema Η unus habet W. V. 13 extr. ΑΝΕΚΤΩ P., W. ΑΝΕΚΤ. ΣΑ, R. ἀνεκ[τή]σα[το]. V. 14 P. ΟΥΣΙΑΣ, quemadmodum in codicibus manuscriptis ὁσίων et θυσίων inter se confunduntur, Cobet. Var. lect. p. 357. Extremum Η omisit P. V. 15 in f. W. ΧΩΡΙ, R. χ[ο]ρ[ηγίαν]. V. 16 Ι unus habet P. V. 17 prius καὶ omisit R. V. 18 ab in. P. ΗΣ pro ΙΣ. V. 20 P. ΑΝΑΜΗΣΙΝ. Extremum N non habet R. V. 21 primum Α deest ap. W. V. 22 P. ΠΑΤΡΩΑΣ, in f. P. ΕΧΕ pro ΑΝΕ. V. 23 ab in. P. ΔΙΣΓΩΣ, in f. P. ΣΚΕΤΑΙΔΙΑΤΗΙ, Ι in f. omittunt W. et R. V. 24 post ΘΕ P. addidit ΣΙΝ. V. 25 P. ΙΑΛΑΣ et ΔΙΕΥΡΕΝ; extr. Ι ex W. additum. V. 26 P. ΤΟΥΣΤΕΜΕΝΟΥΣ. V. 27 ab in. P. ΑΝΕΡΗΜ, W. ΑΝΕΙΡ, R. ἀν[η]ρ. V. 28 P. ΠΡΟΕΝΟΘΗΟ; tum ΕΝΙΛΑΣΙΝ. V. 29 extr. P. ΕΚΡΑΙ. V. 30 R. ἐπιμελ[η]τειῶν et ἐπ[η]υξήμενον; P. ΕΠΕΥ. Η. V. 31 ab in. R. εἰς [π]ά[σ]α[ς]; tum P. ΑΝΕΝΕΩΣΑΥΤΟ. V. 33 P. Ι pro extremo P. V. 34 ab in. P. ΑΠΟ. V. 35 P. ΔΟΙΠΟΙΣ, tum ΧΟΡΗΓΑΙΣ. V. 36 in f. P. ΕΦΩΙ. V. 39 extr. Α deest ap. P. V. 40 ab in. P. ΛΑ ΕΚΑΛΛΑΙΟΣΕ, tum ΠΑΤΡΟΥΣ. V. 41 ΕΚΑΙΛΑΛΑ non habet P. V. 42 omissus est a P.; ibi W. ΕΠΙΜΕΛΙΤΕΙΑΙΣ, R. ἐπιμελ[η]τείας. V. 43 P. ab in. ΤΗΙ, tum ΤΕΧΝΗΤΩΝ. V. 44 primum Ο unus habet P. V. 45 deest ap. P. V. 46 primum N non habet R. V. 47 omisit R., ibid. Ι accessit ex W. Versuum dispositionem dedi ad exemplum Welckeri.

..... τῆ Ἀθηναίων περι[στάσει]
 τῶν ἰδίων ἀπαλλαγέντες
 ἀν]θρωποι διεξαγωγὴν τῶν μὲν
 — ἐστί]ασιν ἐποιήσατο, θυσίας δὲ καὶ μυστήρια καὶ
 5 ἀγῶνας θυμειλικούς τε καὶ σκιηρικούς αὐτὸς ἐπιτελεῖν ἐψη[φίσατο]

- ἡ σύνοδος τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιῶν διὰ παντὸς αἰῶνος
 συναύξονσα καθ' ὅσον ἐστὶ δυνατὴ τὰς τε θυσίας καὶ ἄλλα πάντα τὰ ψη-
 φιζόμενα ὑπ' αὐτῆς τοῖς τε θεοῖς καὶ τοῖς εὐεργέταις τίμια ἐψηφίσαιο καὶ αὐτὴ θύειν
 καὶ σπένδειν τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρη ταῖς μυστηριώτισιν ἡμέραις καὶ βωμὸν ἰδρυσάμ-
 10 ἐνη καὶ] τέμενος κατασκευάσασα ἐν Ἐλευσίνι σπονδὰς καὶ παιᾶνας ἐπιτελεῖ[ν], ὧν ἐπισχ-
 εθέντων ἐπὶ ἔτη καὶ πλείονα καὶ τοῦ τε βωμοῦ καὶ τοῦ τεμένους ἀναίρει[θ-
 ἐν]τος διὰ τὴν κοινὴν περίστασιν, Φιλήμων ἐπιμελητὴς τὸ [τρ]ί[τον γε-
 νόμ]ενος ἐν τῷ ἐπὶ Αἰσχροῖου ἄρχοντος ἐνιαυτῷ ἀνεκ[ή]σα-
 15 το τὰς] πατρίους ταῖς θεαῖς θυσίας καὶ πρῶτος αὐτὸς θύσας [ἐ]ν [Ἐ-
 λευσί]νι τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρη καὶ τὴν λοιπὴν δαπάνην καὶ χορη-
 γίαν] ἐπιτελέσας ὑπεδέξατο τὴν σύνοδον ἐκ τῶν ἰδίων [ἐφ' ἡμέρας δ-
 ῦο, προσ]μέρισε δὲ καὶ ἐκ τῶν κοινῶν εἰς ἄλλας ἡμέρας δύο καὶ ἐμ-
 πύσας] καλλιέργησας ταῖς ἡμέραις τὰς ἐψηφισμένας ὑπὸ τῶν πατέ-
 ρων] σπονδὰς καὶ ἐπιχύσεις καὶ παιᾶνας ταῖς θεαῖς ἐπέτελεσεν,
 20 — ὧν ἀσμένως οἱ τεχνῖται λαβόντες ἀνάμνησιν παρεκάλεσαν
 αὐτὸν καὶ προετρέψαντο μετὰ πάσης προθυμίας προνοηθῆναι καὶ
 τῆς τοῦ τεμένους κατασκευῆς, ὅπως ἐπὶ τῆς πατρῴας ἐστίας ἀνεμ-
 ποδίστως καὶ ἐνιαυτὸν ἐπιτελώσιν τὰς θυσίας, ὁ δὲ καὶ διὰ τῆν
 πρὸς τὰς θεὰς εὐσέβειαν καὶ διὰ τὴν πρὸς τοὺς τεχνίτας ἀνυπέροθε-
 25 τον εὔνοιαν διὰ τῆς ἰδίας ἐπιμελείας ἐξ ὧν ἀνεῦρεν αὐτὸς τῇ
 συνόδῳ προσόδων τὴν κατασκευὴν τοῦ τεμένους ἐποιήσαιο
 καὶ τὸν ἀν[η]ρημένον ὑπὸ τῆς περιστάσεως βωμὸν αὐτὸς πάλιν κα-
 θιρύσασατο, προενοήθη δὲ ἐκτενῶς καὶ τῆς τῶν κοινῶν ἐμ πᾶσιν ἐπα-
 νορθώσεως καὶ τὸν κύκλον τῶν δανείων μεταπαρέδωκεν ἐκβαί-
 30 των ἐκ τῶν ἐπιμελ[η]τειῶν πολλοῖς ἐπ[η]νυξήμενον χρήμασιν, ὥστε
 μὴ μόνον εἰς [ἄ]ς ἀνεωῶσαιο τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρη θυσίας ἀλλὰ καὶ
 εἰς ἑτέρας πλείονας διὰ τὴν τοῦτου σπουδὴν γεγονέναι τῇ συνόδῳ
 προσόδους· βιασαμένων δὲ αὐτὸν τῶν τεχνιῶν πάλιν τὸ τέταρτον
 ὑπομῆναι ἐπιμελητὴν εἰς τὸν ἐπὶ Σελείνου ἄρχοντος ἐνιαυ-
 35 τὸν, πρὸς ταῖς λοιπαῖς εἰσφοραῖς καὶ χορηγίαις ἐν Ἐλευσίνι θύσας
 ἐν τε τῷ ἱερῷ καὶ ἐν ᾧ πρῶτος αὐτὸς κατασκευάσασαο τεμένει ἐφ' οὗ
 ἰδρυσάσαιο βωμοῦ τὰ τε θύματα καὶ τὴν λοιπὴν χορηγίαν πᾶσαν ἐπιτελέ-
 μενος ὑπεδέξατο τὴν σύνοδον ἐκ τῶν ἰδίων μεγαλομερῶς, προσε-
 μέρισε δὲ καὶ τὰς διατεταγμένας ἐκ τῶν κοινῶν ἡμέρας δύο καὶ ἐμ πᾶ-
 40 σαις ἐκαλλέργησε ταῖς θεαῖς καὶ τὰς πατρίους σπονδὰς ἐπέτελεσεν,
 πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ἐπολιτεύσασαο κατὰ καὶ συμφέροντα τῇ συνόδῳ καὶ
 προσεδάπανησεν ἐκ τῶν ἰδίων ἐν τε ταῖς ἐπιμελ[η]τείαις καὶ ἱεροσύναις
 — — — — — τὴν τῶν τεχνιῶν εὔνοιαν παντὸς χρήμα-
 50 τος κρείττονα νομίζων — — —] οὐ μόνον δὲ πρὸς τὴν σύνοδον

modo ipsa templa ac simulacra evertere satis habuit, sed lapides quoque ne integri cumularent ruinas frangi iussit, et „in ea delubra quae sola religione tuta essent saevit“. Livii sunt verba XXXI, 24. 26. 30, quorum sententiam in brevius contractam habes ap. Diodor. Sic. Exc. I. XXVIII p. 573 t. II, 2 p. 109 L. Dind. τὴν Ἀκαδημίαν ἐπέκρησε καὶ τοὺς τάφους κατέσκαψεν, εἴ τι δὲ τὰ τεμένη τῶν θεῶν ἐλυμήνατο. Per illam igitur tempestatem βωμῶν quoque et τέμενος ἀναίρεθῆναι, v. 11, suspicor. Quod si verum est, inscriptionem, quum etiam σπονδαί et παιᾶνες per aliquot annos cessasse dicantur v. 10, conveniente praeterea litterarum genere, circiter ad annum 180 ante Christum referendam esse existimo.

Satis magnam tabulae partem ab initio intercidisse, manifestum est, in eaque de Philemonis epimeletae primum et secundum opera perscriptum fuisse, ostendit v. 12 ἐπιμελητῆς τὸ τρίτον γινόμενος. V. 1 περιστάσει dubium est supplementum nec tamen improbable: calamitatem cuiusvis generis eo nomine iam inde a Polybio appellari, lexica docent; v. Lobeck. ad Phrynich. p. 376. C. J. G. n. 4717, 5 ἐπὶ χαλεπῶν καὶ ποικίλων περιστάσεων κατεφθαρμένην τὴν πόλιν; v. 13 ἀνεπαισθήτους τῆς περιστάσεως ἐτήρησεν. V. 2 τῶν ἰδίων fuerit an αἰφνιδίων, sc. κινδύνων, nemo facile dicat. Ἀπαλλαγέντες fortasse intelligi debent Athenienses obsidionis periculis liberati. V. 3 pro ἀνθρώποι potes etiam φιλόανθρώποι aut φιλόανθρώποιν διεξαγωγὴν, ut est ἀπάντησις φ. C. J. G. n. 3155, 10. Quod si cum nomine διεξαγωγὴν verbum ἐποίησατο v. 4 coniunctum fuit, conferas C. J. G. n. 2556, 59 ἐπὲρ τῶν ἀδικημάτων ποιησάσθων τὴν διεξαγωγάν, quae eo loco ut n. 3063, 15 (= n. 3537, II titulo eodem bis posito) et n. 2334. b, 31. 54 t. II p. 1052 et ap. Ussing. Graeske og Lat. Indskr. n. 10. B. 15 p. 33 litis est ad finem perductio; de verbo διεξάγειν v. C. J. G. n. 2139. b, 19 t. II p. 1013. Verum διεξαγωγῆς etiam alia notio subesse potuit, ut vitae traductio, vivendi ratio indicaretur quam Philemon secutus esset, conf. Wyttenbach. ad Plutarch. Mor. p. 158. D. C. J. G. n. 3047, 24 καλῶς καὶ ἱεροσχεπῶς καὶ καταξίως τῷ θεῷ διεξάγοντι. Tum v. 4 ab in. fortasse fuit quod posui ἐστίασιν, quales comestationes complures fugi possunt, v. Boeckh. Oec. civ. t. I p. 616. V. 4 — 5 θυσίας δὲ καὶ μυστήρια καὶ [ἀγῶνας θυμηλικούς τε καὶ σκηρικούς αὐτὸς ἐπιτελεῖν ἐψηφίσαστο: ita si recte supplevi, ac nolo litteram Ψ attrahere tribus apographis confirmatam, non est de Philemone sermo, sed αὐτὸς ψηφίσασθαι vix alius quisquam dici potest nisi populus ipse Eleusiniarum. Ad singula confer C. J. G. n. 3507, 9 ἐπιτέλεσσαν τὰ τῆς θεοῦ μυστήρια καὶ τὰς θυσίας. n. 2885. b, 4 t. II p. 1120 τὰς θυσίας καὶ τὰ μυστήρια πάντα ἐπέτελεσεν. n. 3002, 9 ἐπέτελεσσαν τὰ μυστήρια, Ross. Inscr. III p. 61 n. 316, 6. Tum C. J. G. n. 1625, 56 ἐν ταῖς γενομέναις θεωρίαις τοῦ θυμηλικῶ (ubi nominativus fuit τὸ θυμηλικόν, Syll. inscr. Boeot. p. 144). n. 2038. A. 15 ἐν τε τοῖς θυμηλικοῖς καὶ σκηρικοῖς ἀγῶσιν τὰ πρωτεύοντα ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἀκροάματα ἀγαθοῦσιν καὶ δείξασαν τῇ πατρίδι. n. 3061, 8 τὰ περὶ τοῦ θυμηλικῶ καὶ τῶν ἀκροαμάτων, ad quae Boeckhius t. II p. 893. b loci modo allati non est recordatus. n. 3493, 11 κοσμήσαντα τὴν πατρίδα ἐν τε τῷ θυμηλικῷ καὶ γυμνικῷ ἀγῶνι θύμασιν. n. 863. b, 4 t. I p. 918 Μουσίων θεράπων ἄδων θυμείασιν Ὀμηρον, δόξαις ἐνγλάσας, περιέκμαι νήδυμον ὕπνον (ita enim scribendum ex fide L. Stephani, cuius apographa diligentissime confecta esse solent, Franz. C. J. G. t. III p. 1266. b, non Ὀμήρον, Tit. Graec. Partic. V, Dorpati 1850 p. 12, Der ausruhende

Herakles p. 38 n. 1). Lobeck. ad Prynich. p. 164. V. 6 ἡ σύνοδος τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν : collegia artificum scenicorum posteriore imprimis aetate i. e. inde a tertio ante Christum saeculo et per Graeciae et per Asiae urbes artem factitantium haud pauca ex inscriptionibus potissimum innotuerunt, quarum locos plerosque omnes Ussingius composuit Inscr. Graec. ined. p. 27. Accesserunt nuper qui rem histrioniam non parum illustrent tituli Iasenses a Lebasio editi n. 252—99, ex quibus prae ceteris commemoranda n. 281 γνώμη τοῦ κοινοῦ τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν [τῶν ἀπ'] Ἰωνία[ς καὶ Ἑλλάδος] πόλιτον καὶ τῶν περὶ τὸν κα[θηγεμ]όνα [Διόνυσον, qua illud commune statis temporibus ad celebrandos Dionysiorum agones Iasum auletas et tragoedos et comoedos binos, citharoedos et citharistas singulos se missurum esse pollicetur; tum titulus Lebasii Tei collocatus n. 85, 15 p. 30 καθὼς καὶ τοῖς Διονυσιακοῖς τεχνίταις ὁ νόμος τῶν Αἰτωλῶν κελεύει, et Pittakisiani Eph. Arch. n. 213, 14 τοὺς ἀπ' Ἰσ]θμοῦ καὶ Νεμέας τεχνίταις et n. 243, ubi in corona est τὸ κοινὸν τ[ῶν] | τεχνιτῶν | τῶν | [ἀπ' Ἰσ]θμοῦ καὶ Νεμέας? Quod hic habemus collegium, in Attica tanquam statione sua versatum, Ussingius idem esse censet atque gregem τῶν περὶ τὸν Διόνυσον τεχνιτῶν, qui abiecte adulaus Athenionem legatum a Mithridate redemptum novi Bacchi nuncium appellavit et rem sacram ob istius praesentiam in suo τεμένει fecit, teste Posidonio ap. Athen. V p. 212 (non 213). D. E. Contra ἡ ἱερὰ Ἀδριανὴ Ἀττικεῖν θυμαλικὴ περιπολιστικὴ μεγάλη σύνοδος τῶν ἀπὸ τῆς οἰκουμένης περὶ τὸν Διόνυσον καὶ Αὐτοκράτορα Καίσαρα Τίτον Αἴλιον Ἀδριανὸν Ἀττικεῖνον Σεβαστιὸν Ἐυσεβῆ νέον Διόνυσον τεχνιτῶν C. J. G. n. 349 t. I p. 417 ut certe non uni Atticae addicta erat sed quaestus faciendi causa per omnes terras pervagabatur, ita fortasse Athenis ne exercuit quidem unquam artem, si quidem lapis ille de coniectura tantum a Boeckhio ad eam urbem relatus est p. 417. a. V. 6 αἰῶνος nomen, etsi eius reliquiae videntur superesse, non praesto. Poterat διὰ παντός per se dictum esse : λέγει καὶ πράσσει δ. π., C. J. G. n. 1693, 11, Ross. Inscr. n. 67, 16. δ. π. πρόνοια ποιούμενος, C. J. G. n. 3568. f, 4 t. II p. 1128. τῶν κοινῶν ἐνεργειῶν δ. π., n. 2561. b, 21 t. II p. 1102. V. 7 συναύξουσα καθ' ὅσον ἐστὶ δυνατὴ τὰς θυσίας : C. J. G. n. 3047, 13 τὰ ἐψαφισ]μένα ἐπίπλεον συναύξειν. n. 3048, 13 τὰ ἐνδοξα καὶ τίμια σ. n. 3137. III, 90 τὴν βασιλείαν σ. n. 2374. c. 8. 54 t. II p. 1075 συνεπαύξειν τοῖς θεοῖς τὴν πανήγυριν n. 3050, 11 τὰ ἐνδοξα καὶ τίμια διαφυλάδειν καὶ σ., n. 3045, 23. Ex more additur, fieri aliquid pro viribus, in foederibus potissimum et promissis usurpatum, βοαθήσομεν καθ' ὅτι ἄν- ἔομεν δυνατοί C. J. G. n. 3052, 27. n. 3137. III. 90. συνδιαφυλάξιομεν ἐφ' ὅσον κ' ἔομεν δυνατοί n. 3048, 32. n. 3058, 12. ἐφ' ὅσον [ᾶ]μεν ἐν δυνατῶ tit. Tei. aq. Lebas. n. 72, 34. ἐφ' ὅσον ἦν δυνατὸν κατακολουθηκότος C. J. G. n. 2139. b, 3 t. II p. 1013. ἐφ' ὅσον ἰ[δύνατο Eph. Arch. n. 284, 23, Thucyd. I, 4. διατηρήσω κατὰ δύναμιν τὴν ἐμήν C. J. G. n. 3137. II, 63. 67. 68. 76. V. 7 πάντα τὰ ψηφίζόμενα : participium praesentis vim habet fere substantivi, atque ita est ἐπὶ ταῖς τιμαῖς ταῖς ψηφιζομέναις ἐψαφιστῶν C. J. G. n. 2347. c, 40 t. II p. 1075. προσεδέξαντο τάξιούμενα ὑπὸ τοῦ δήμου n. 3137. III, 98, τοῖς ὑπὸ Κυζικανῶν ἀξιου- μένοις n. 3656, 14. Frequentius tamen est perfectum, ut τὰ ἐψηφισμένα (τίμια) C. J. G. n. 2347. c, 64, Ross. Inscr. III n. 314, 22. τὰς ἐψηφισμένας τιμὰς C. J. G. n. 2056. d, 7 t. II p. 997, n. 2264. l, 9 p. 1034. V. 8 ἐνεργεῖται reges puto dicuntur, qui artifices privilegii et

immunitatibus ornaverunt : οὗς (τεχνίτας) καὶ θεοὶ καὶ βασιλεῖς καὶ πάντες Ἑλληγες τιμῶσιν C. J. G. n. 3067, 16. Conf. n. 3065, 18 : τὰς θυσίας συνετέλεσαν τοῖς θεοῖς καὶ τοῖς εὐεργέταις, n. 3066, 13. V. 9 μυστηριώτιδες ἡμέραι quae sint, Prellerus disquisivit in Paulyi Realenc. d. Klass. Alt. t. V p. 95 seq., adde Meier. ap. Ross. Die Dem. v. Att. praef. p. X et C. Fr. Hermann. Lehrb. d. gott. Alt. §. 55, 8. Ibid. βομῶν ἰδρυσάμενη : C. J. G. n. 3641. b, 29 t. II p. 1131 θυέτωσαν ἐπὶ τῶν βομῶν τῶν ἐν τῷ τεμένει, atque sic βομοὶ et τεμένη coniuncta ubivis habentur; vide quae C. Hermanni doctrina conguessit De terminis eorumque religione apud Graecos, Gott. 1846, p. 6 not. 3. V. 10 τέμενος κατασκευάσασα : C. J. G. n. 2271, 12 seq. εξαποστεῖλαι πρεσβείαν πρὸς τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων, ὅπως δοθῇ αὐτῷ [τόπος ἐν ᾧ] κατασκευάσουσιν τέμενος Ἡρακλέους τοῦ Τυρίου coll. vv. 42. 53. In fine: ὧν ἐπισχεθέντων „quibus intermissis“ ut C. J. G. n. 1625, 36 ἐγλελοιπότος ἤδη τριάκοντα ἔτη τοῦ τῶν Πρωτῶν ἀγῶνος, V. 11 ἐπὶ ἔτη καὶ πλείονα : n. 2335, 26 τόκων ἐτῶν καὶ πλειόνων. n. 2347. c, 32 ἔθρεψεν χρόνον καὶ πλείονα; simpliciter διαγενομένων ἐτῶν πλειόνων n. 2905. B. 9. n. 2335, 30. V. 12 Φιλήμων : nec histriionem cognominem (Aristotel. Rhet. III, 12. Aeschin. c. Timarch. §. 115. Meinek. Hist. crit. com. Graec. p. 369), nec poetam (Meier. Comm. epigr. n. 67, 9) aut eius filium hic dici, certissimum est. Επιμελητὴς τὸ τρίτον : conf. v. 33—4 τὸ τέταρτον ἐπομεῖναι ἐπιμελητὴν; ea cura erat annua. Alibi artifices Dionysiacy ἀρχοντας suos habent, C. J. G. n. 3068. A, 21. B, 22, vid. Boeckh. t. II p. 653. b. Thiasi epimeletae sunt C. J. G. n. 109, 7. 8. V. 13 Αἰσχραῖος Ἀναγυράσιος ex Philochori Atthidis libro sexto commemoratur ab Harpocrate s. v. κατατομή p. 107, 25 Bekk., Muller. fragm. 138 t. I p. 407. a.; Εὐωνυμῆς inter diaetetas est ap. Ross. Die Dem. v. Att. n. 5, I, 11. V. 13—4 ἀνεκίησατο ut refingerem, suadebat apographorum consensus, quae ad unum omnia litteras KT praebent. Atque ἀνακίησθαι non solum significat sibi recipere (ἀρχήν, C. J. G. n. 3595, 7. Polyb. III, 5, 2. Plutarch. Pyrrh. 10), verum etiam reficiendi et recreandi et reparandi vim sibi adscivit, ἀ. τὰς ἐκ τῶν περιπετειῶν ἐλαττώσεις, Polyb. X, 33, 4. Ῥωμαῖοις τὴν ἐλευθερίαν, Plutarch. Sertor. 22. πόλεις κεκημηκίας, Aristid. 41 ἐπιστ. περὶ Σμύρν. t. I p. 515 Jebb. Infra tamen est v. 31 εἰς ἃς ἀνεεώσατο τῆ Ἀθήνῃ καὶ τῆ Κόρῃ θυσίας, quod verbum olim huic ipsi loco illatum ibam Syll. inscr. Boeot. p. 142, ubi addas licet C. J. G. n. 2804, 12 τὸν ἀνανεωτὴν τῶν ληθαργηθισῶν τέρψαιων n. 2869, 5 ἀνεεώσαντο τὰ πάτρια ἔθρ. n. 2152. b, 8 t. II p. 1018 ἀνεεώσαντο ἐν τῆ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ καὶ πανηγύρει τὰ καθεστῶτα ταῖς πόλεσιν πρὸς ἀλλήλους συγγενικὰ δίκαια. n. 2883. d, 7 t. II p. 1120 ἐπ' αὐτοῦ ἀνεεώσατο. n. 3315, 2 ἀνανεωσαμένην τὸ μνημεῖον cum A. Nauckio in Schneidew. Philol. t. II p. 159. tit. Tei. Lebas. n. 75, 49 ἀγγραψάτωσαν Τῆῖοι τὰν ἀνανέωσιν ἐς τὸ ἱερόν. tit. Bargyl. Lebas. n. 490 p. 155 Θεὸν | Ἀλέξανδρον | ἡ πόλις | ἀνεεώσατο. Curt. Anecd. Delph. n. 64 Ἀελοῖ ἀνεεώσαν τὰν πάτριον προξενίαν Τελεσία. V. 14 et 40 πάτριον appellatur θυσία et σπονδαί ut C. J. G. n. 3067, 29 legitur ὡς πάτριόν ἐστι τοῖς τεχνίταις στεφανοῦν τοὺς αὐτῶν εὐεργέτας, v. Boeckh. t. II p. 653. b et v. 18 τὰς ἐψηφισμένας ὑπὸ τῶν πατέρων σπονδάς. V. 15 δαπάνη καὶ χορηγία coniunctae habentur etiam C. J. G. n. 3067, 10 et n. 3069, 31. ἐπιδεξάμενος : v. 37. Syll. inscr. Boeot. p. 140 ad C. J. G. n. 1625, 23. V. 16 ὑπεδέξατο τὴν σύνοδον : v. 38. Ross. Inscr. II

n. 175, 12 τὰν ὑποδοχὰν ἐποίησατο τῶν δαμοτῶν καὶ τῶν ἄλλων πάντων ἀξίως τῶν θεῶν. C. J. G. n. 2271, 26 ἐδέξατο τὸν θίασον ἐφ' ἡμέρας δύο. V. 17 ἐκ τῶν κοινῶν : „ex publicis collegii redditibus“, v. 28. 39. τὰ κοινὰ τῶν Εἰκαδέων, tit. Att. ap. Ross. Die Dem. v. Att. praef. p. V. 5. 19 ubi annotavit Meierus p. VI. V. 18 καλλιερῆσας τὰς σπονδὰς : v. 40. C. J. G. n. 2347. k. A, 10 t. II p. 1060 ἀπάσας τὰς νομιζομένας θυσίας ἐκαλλιέρησεν δι' ὅλον ἐνιαυτοῦ Ἑστιά. Est fere simpliciter sacrificare, v. Sauppis Ueb. zwei att. Inschr. ueb. d. thrak. Kolonie Brea in Verh. d. K. Sächs. Ges. d. Wiss. 1853 p. 38. C. J. G. n. 2155, 14. V. 19 σπονδὰς καὶ ἐπιχύσεις : C. J. G. n. 2525. b. B. b, 120 ἐν ταῖς συνόδοις καὶ ταῖς ἐπιχύσεσιν ἐπὶ τῶν τόπων, ubi τόπων nescio an corruptum sit. V. 21 μετὰ πάσης προθυμίας προνοηθῆναι : C. J. G. n. 2271, 25 εἴργηεν τὰ δίκαια μ. π. π. καὶ φιλοτιμίας. n. 3137, III, 98 μ. π. π. προσεδέξαντο τὰξιούμενα. V. 24 ἀνπερόθετον εὐνοίαν : ita ὑπερτίθεσθαι dicitur qui se ipse superat, Boeckh. C. J. G. t. II p. 662. a-b; n. 3050, 14 διὰ τὰς ἀνπερβλήτους αὐτοῦ φιλοδοσίας, Syll. inscr. Boeot. p. 141. V. 27 mirum est vitium saepe in scriptura verbi αἰρεῖσθαι recurrens. Nam ut hoc loco ANEIPHΜENON Welckerus et Rossius et partim certe etiam Pittakisius annotavit, ita EIPEΘΗΣΑΝ pro HIP. aliquoties in lapidibus lectum est : confer praeter exempla a Meiero allata Comm. epigr. p. 106. C. J. G. n. 2334. c, 8 t. II p. 1054 ΑΙΠΛΑΕΙPEΘΗ. I, ubi videtur οἶδε ἤρέθησαν fuisse, n. 2347. c, 67, tit. Iasens. Lebasii n. 281, 35 p. 90 προσβενταὶ EIPEΘΗΣΑΝ. Eodem pertinet v. 30 EΠEYΞΗΜENON. V. 29 τὸν κῆλον τῶν δανείων μεταπαρέδωκεν πολλοῖς ἐπηυξημένον χρήμασιν : orbem i. e. „summam pecuniarum collegii, quae fenere datae erant (C. J. G. n. 1855. n. 2741. C. F. Hermann. Privatalterth. §. 66 p. 313) simul tradidit multis opibus auctam“. Verbum παραδίδοναι sollemne est de magistratu rationem reddente et successori pecunias, instrumenta, cuiusvis generis res, παραδόσιμα, tradente, Boeckh. Urk. ueb. d. Seewes. d. Att. Staats p. 3. Μεταπαραδίδοναι antiquissimam huius loci habet auctoritatem; refertur autem μετὰ non ad alios magistratus, quemadmodum est C. J. G. n. 1570. a, 20 παραδότωσαν πάντα ταῦτα μετὰ πολεμάρχων καὶ κατοπιῶν, sed ad superiora v. 28 προενοήθη τῆς τῶν κοινῶν ἐπανορθώσεως. V. 29—30 ἐκβαίνων ἐκ τῶν ἐπιμελητεῶν est fere : defunctus; sic Plato dixit Leg. V. p. 744. A ἐκ τῆς νομοθεσίας ἐκβαίνειν, Polybius, III, 40, 7 ἐκβ. ἐκ τοῦ πολέμου, Plutarchus Pomp. 59 ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν; Latine ab ire consulatu, magistratu al. Ceterum nomen ἐπιμελητείας, v. 42, novum est et lexicis addendum. Sed diphthongus, etsi omnibus apographis hoc quidem loco confirmatur, non videtur ferri posse. Nec iuverit contulisse YΠEΙPECΛAIC C. J. G. n. 2779, 8 t. II p. 516, quod in marmore esse testatur Bailie Inscr. Graec. Fasc., 1846, p. 283. V. 33 βιασαμένων αὐτὸν τῶν τεχνιτῶν : paullo humanius atque elegantius dictum est quod legitur in titulo Smyrnaeo C. J. G. n. 3178, 6 t. II p. 726 ὑμῶν αὐτὸν ἐκονσίω ἀνάγκη προκαλουμένων ὑφέστη τὴν στρατηγίαν. Moris autem fuisse, ut eiusmodi muneribus, quale hic est ἐπιμελητεία, iidem per plures deinceps annos fungerentur, haud pauca exempla docent. Vide, ut unum afferam, C. J. G. n. 6919 t. IV. p. 2. V. 42 quod ab initio supplevi verbum ductum est ex C. J. G. n. 108, 8 προσεδαπάνησε δὲ καὶ εἰς τὸ μερισθῆν αὐτῷ εἰς τὸ ἔλαιον ἐκ τῶν ἰδίων. Ibid. ἱερωσύναις : hoc quoque nomine lexica vel amplissima sunt locupletanda, v. Ross. Inscr. II n. 189, 22 Patmi, C. J. G. n. 5009, 8 in Nubia; ἱερώσυνα s.

ἰερεῖωσυνά ΤΑΛΕ (Eph. Arch. n. 1433, 2, quum Beulé L'Acrop. d' Ath. t. II p. 325 n. 2 *ΙΕΡΕΙΩΝΣΥΝΑΤΑΛΕ* praebeat) in tit. Att. Eph. Arch. n. 117. 118, quos Boeckhii illustravit in Indice lect. Berol. 1835—6; ἀρχιερωσύνη C. J. G. n. 3494, 10 Thyatir. et n. 5006, 8. n. 5014, 5 in Nubia. Ea descendunt ab ἰερεως (ἐπὶ Ἡροδώρου ἰερεω, C. J. G. n. 2058. A, 23. 33. 59 Olbiae t. II p. 123. a) et ab ἀρχιερεως, quo usus est Herodotus II, 37. V. 43 *εὐνοίαν παντὸς χρημάτων κρείττονα νομίζων* fere ut est n. 2335, 37 *ἡγησάμενος εἶναι ἐαντῶ πλούτου παντὸς κρείττονα πόλεως σωτηρίαν καὶ τὴν παρὰ πᾶσιν ἀγαθὴν εὐφημίαν* vel n. 2058. B, 88 *καὶ οὐδὲν ἄλλο — πρότερον ἀντῶ νομίσας εἶναι [ἢ τὴν παρὰ τοῦ δήμου ἀντῶ] ὑπάρχειν εὐνοίαν*, et n. 3137. I, 4 *πάντα δεύτερα ἡγησάμενος εἶναι πρὸς τὸ διαμεῖναι ἐν τῇ αἰρέσει*. V. 45 *εὐνόως διακείμενος*: G. J. G. n. 3800, 7. n. 1695, 7. Ibid. ἀποδοχῆς ἡξιώθη: Syll. inscr. Boeot. p. 123 n. XXXI, 14, Polyb. I, 5, 5 *παραδοχῆς ἀξιοθῆναι καὶ πίστεως*. V. 46 quae posui satis incerta esse scio; interim vide C. J. G. n. 2525. b. C. 18 *στεφανῶσαι χρυσέω στεφάνω τῷ ἐκ τοῦ νόμου μεγίστῳ; στέφανος ὁ ἐκ τοῦ νόμου* est n. 3067, 24. 29. Denique vix est quod commemorem, partem tituli superstitem non continere nisi ea, et ne ea quidem omnia, quibus quasi via ad honores Philemoni a collegio artificum tribuendos muniretur; atque initium capiebat haec longissima meritum illius enumeratio a particula *ἐπειδή*. Tum formula fuerit haec: (*δὲ ἅ δὴ*) *δεδοχθαι* vel *ἀγαθῆ τύχῃ δεδόχθαι τῷ κοινῷ κτλ.* Structurae autem rationem universae ut minus certe perspicimus, in causa est id ipsum, quod quae lacuna superiore hausta sint verba ignoramus.

Sed haec hactenus. Nam quae nunc quidem additurus eram capita tria, unum brevius in Indice archontum Meieriano (Comm. epigr. p. 79 seq.) aliqua ex parte augendo, alterum in re gymnica, tertium in decretis quibusdam publicis, proxeniis potissimum restituendis versatum; ea huius libelli scholastici angustiis excludi, sero intellexi. Haec igitur particula, si quem nactus fuero librarium satis audacem, quantum in me situm est, nulla interposita mora typis exprimetur.

Dab. Portae die sexto m. Maii a. MDCCCLV.

